Pînza lui Charlotte
E.B. White

– Cu atît mai puțin pot să înțeleg cum a învățat de la bun început un păianjen să țesă o pînză. Cînd au apărut cuvintele, toată lumea a spus că e un miracol, dar nimeni n-a scos în evidență faptul că țesătura în sine era un miracol.

– Ce e așa miraculos la o pînză de păianjen? se miră doamna Arable. Nu înțeleg de ce spuneți că o pînză de păianjen este un miracol, e doar o pînză.

– Ați încercat vreodată să țeseți vreuna? întrebă doctorul Dorian.

(...)

– Fern spune că animalele vorbesc între ele. Doctore Dorian, credeți că animalele vorbesc?

– N-am auzit niciodată pe vreunul să spună ceva, replică el, dar asta nu dovedește nimic. Este foarte posibil ca un animal să-mi fi vorbit civilizat și eu să nu fi observat pentru că nu eram atent. Copiii sînt mai atenți decît adulții. Dacă Fern spune că animalele din hambarul familiei Zuckerman vorbesc, înclin s-o cred. Poate că, dacă oamenii ar vorbi mai puțin, animalele ar vorbi mai mult. Oamenii sînt nespus de vorbăreți – aveți cuvîntul meu.

E.B. WHITE

PÂNZA LUI CHARLOTTE

Cuprins

1. Înainte de micul dejun
2. Wilbur
3. Evadarea
4. Singurătate
5. Charlotte
6. Zile de vară
7. Veşti proaste
8. O discuţie în casă
9. Lăudărosul Wilbur
10. O explozie
11. Miracolul
12. O întâlnire
13. Mari progrese
14. Doctorul Dorian
15. Greierii
16. Hai la târg!
17. Unchiul
18. Răcoarea serii
19. Sacul cu ouă
20. Momentul triumfului
21. Ultima zi
22. O adiere caldă

1. Înainte de micul dejun

— Unde pleacă tata cu toporul ăla? o întrebă Fern pe mama sa, în timp ce pregăteau masa pentru micul dejun.

— Afară, la cocină, îi răspunse doamna Arable. S-au născut câţiva purceluşi azi-noapte.

— Nu înţeleg de ce-i trebuie un topor, continuă Fern, care avea doar opt ani.

— Păi, unul dintre ei e plăpând. E tare mic şi prăpădit, nu se va alege nimic de el. Aşa că tata a hotărât să rezolve problema.

— Să rezolve problema? izbucni Fern. Adică, să-l omoare? Doar pentru că e mai mic decât ceilalţi?

Doamna Arable puse o ulcea cu smântână pe masă.

— Nu ţipa, Fern! spuse ea. Tatăl tău are dreptate. Probabil că oricum purceluşul va muri.

Fern împinse un scaun din drum şi fugi afară. Iarba era umedă, iar pământul mirosea a primăvară. Papucii lui Fern musteau de apă când l-a ajuns pe tatăl ei din urmă.

— Te rog, nu-l omorî! suspină ea. Nu e drept.

Domnul Arable se opri din mers.

— Fern, spuse el cu blândeţe, învaţă să te controlezi.

— Să mă controlez? ţipă Fern. Este o problemă de viaţă şi de moarte şi tu-mi spui să mă controlez.

Cu obrajii şiroindu-i de lacrimi, apucă toporul şi încercă să-l smulgă din mâna tatălui.

— Fern, spuse domnul Arable, eu ştiu mai multe despre creşterea porcilor decât tine. Unul plăpând îţi aduce numai necazuri. Şi-acum fugi de-aici!

— Dar e nedrept, strigă Fern. Doar nu-i de vină purceluşul că s-a născut micuţ, nu? Dacă aş fi fost eu foarte mică la naştere, m-ai fi omorât?

Domnul Arable zâmbi.

— Sigur că nu, spuse el, privindu-şi cu dragoste fiica. Dar asta e altceva. O fetiţă e o chestie, pe când un purceluş subdezvoltat e cu totul alta.

— Nu văd nicio diferenţă, răspunse Fern trăgând în continuare de topor. Asta-i cea mai groaznică nedreptate de care am auzit vreodată.

Un zâmbet straniu apăru pe chipul lui John Arable. El însuşi părea gata să plângă.

— Bine, spuse el. Tu du-te înapoi în casă şi îţi aduc purceluşul când vin eu înăuntru. O să te las să-l hrăneşti cu un biberon, ca pe un bebeluş. Atunci o să vezi ce problemă poate fi un purceluş.

Când, după o jumătate de oră, domnul Arable intră în casă, căra o cutie pentru alimente sub braţ. Fern era sus să-şi schimbe papucii. Masa din bucătărie era pregătită pentru micul dejun şi încăperea mirosea a cafea, a costiţă, a igrasie şi a fum.

— Pune-l pe scaunul ei! spuse doamna Arable.

Domnul Arable puse jos cutia pe locul lui Fern. Apoi merse la chiuvetă, se spălă şi se şterse cu un şerveţel.

Fern coborî încet treptele. Ochii îi erau roşii de atâta plâns. În momentul în care se apropie de scaunul ei, cutia, din care se auzea un zgomot ciudat, se mişcă. Fern privi către tatăl ei. Ridică apoi capacul. Acolo, înăuntru, uitându-se în sus către ea, se afla purceluşul nou-născut. Era alb. Lumina dimineţii se întrezărea prin urechile lui şi le făcea să pară roz.

— E al tău, spuse domnul Arable. Salvat de la o moarte prematură. Şi să mă ierte bunul Dumnezeu pentru nesăbuinţa asta.

Fern nu putea să-şi ia ochii de la micuţul purceluş.

— Vai, şopti ea. Vai, uitaţi-vă la el! Este pur şi simplu perfect.

Închise cutia cu grijă. Întâi îşi sărută tatăl, apoi mama. După aceea ridică din nou capacul, scoase purceluşul şi-l lipi de obrazul ei. În acest moment intră în cameră fratele ei, Avery, în vârstă de zece ani. Era bine înarmat, ţinând o puşcă într-o mână şi un pumnal din lemn în cealaltă.

— Ce-i aia? o interogă el. Ce are Fern?

— Are un musafir la micul dejun, spuse doamna Arable. Spală-te pe mâini şi pe faţă, Avery!

— Să-l vedem! spuse Avery punând arma jos. Chestia aia prăpădită numiţi voi porc? Grozav exemplar – nu e mai mare decât un şobolan alb.

— Spală-te şi mănâncă-ţi mâncarea, Avery, îi spuse mama. Autobuzul şcolii va fi aici într-o jumătate de oră.

— Pot să am şi eu un porc, tati? întrebă Avery.

— Nu, eu primesc porci doar celor ce se scoală devreme, spuse domnul Arable. Fern a fost în picioare de-ndată ce s-a luminat, încercând să scape lumea de nedreptate. Ca urmare, acum are un porc. Unul mic, ce-i drept, dar totuşi e porc. Asta arată ce se poate întâmpla când cineva se dă jos din pat rapid. Hai, la masă!

Dar Fern nu putea mânca până nu lua şi purceluşul o înghiţitură de lapte. Doamna Arable găsi un biberon şi o tetină. Turnă lapte cald în biberon, îi potrivi tetina şi-l înmână lui Fern.

— Dă-i micul dejun! spuse ea.

Într-un minut, Fern stătea pe jos într-un colţ al bucătăriei cu bebeluşul ei între genunchi, învăţându-l să sugă din biberon. Purceluşul, deşi mititel, avea mare poftă de mâncare şi învăţa rapid.

Autobuzul şcolii claxonă din stradă.

— Fugi, ordonă doamna Arable, luându-i purceluşul lui Fern şi strecurându-i în mână o gogoaşă.

Copiii alergară în stradă şi se urcară în autobuz. Fern nu-i băgă în seamă pe ceilalţi elevi. Nu făcea decât să privească afară pe geam, gândindu-se la cât de minunată e lumea şi la cât de norocoasă era ea pentru că trebuia să îngrijească un purceluş. Până să ajungă autobuzul la şcoală, Fern găsi un apelativ pentru prietenul ei necuvântător, alegând dintre cele mai frumoase nume pe care le ştia.

— Numele lui e Wilbur, îşi spuse ea încet.

Tot la purceluş îi era gândul când profesorul o întrebă:

— Fern, care e capitala Pennsylvaniei?

— Wilbur, răspunse ea visătoare.

Elevii chicotiră. Fern roşi.

2. Wilbur

Fern îl iubea pe Wilbur nespus de mult. Adora să-l mângâie, să-l hrănească, să-l ducă la culcare. În fiecare dimineaţă, de cum se trezea, îi încălzea laptele, îi lega babeţica şi îi ţinea biberonul. În fiecare după-amiază, de cum oprea autobuzul în faţa casei, ea sărea afară şi fugea spre bucătărie să-i pregătească încă un biberon. Îl mai hrănea încă o dată la ora cinei şi încă o dată înainte de a merge la culcare. Doamna Arable îi mai dădea o masă în fiecare zi pe la ora prânzului, când Fern era plecată la şcoală. Lui Wilbur îi plăcea tare mult laptele şi nu era nicicând mai bucuros decât atunci când Fern îi încălzea un nou biberon; stătea şi se uita la ea, cu o privire drăgăstoasă.

În primele lui zile de viaţă, lui Wilbur i s-a permis să stea într-o cutie, lângă cuptorul din bucătărie. Apoi, când doamna Arable s-a plâns de asta, a fost mutat într-o cutie mai mare, în şopron. Când a împlinit două săptămâni, a fost mutat afară. Era vremea florilor de măr, iar zilele deveneau mai calde. Sub un măr, domnul Arable amenajă un ţarc special pentru Wilbur şi-i pregăti o cutie din lemn plină de paie, cu o uşiţă decupată astfel încât porcuşorul să poată intra şi ieşi când vrea.

— Nu-i va fi frig noaptea? întrebă Fern.

— Nu, îi răspunse tatăl. Fii atentă şi vezi ce face.

Ţinând un biberon cu lapte, Fern se aşeză sub măr, în curticică. Wilbur alergă către ea şi fetiţa îi ţinu sticla în timp ce el bea. Când termină şi ultima picătură, porcuşorul grohăi şi merse somnoros spre cutie. Fern trase cu ochiul prin uşiţă. Wilbur scurma în paie. În scurt timp, săpase un tunel. Se strecură în el, făcându-se nevăzut, acoperit complet de paie. Fern era încântată. Se simţea uşurată să ştie că „bebeluşul” ei avea să doarmă acoperit şi la căldură. În fiecare dimineaţă, după micul dejun, Wilbur mergea cu Fern până în stradă şi aştepta venirea

autobuzului. Ea îi făcea cu mâna, iar el stătea şi urmărea autobuzul până când acesta dispărea, luând curba. În timp ce Fern era la şcoală Wilbur stătea închis în ţarcul lui. Dar după-amiaza, de îndată ce ea se întorcea, îl lua afară, iar porcuşorul se ţinea după ea peste tot. Dacă fata mergea în casă, Wilbur mergea şi el. Dacă ea urca treptele, Wilbur aştepta în capătul treptelor, până când ea cobora din nou. Dacă-şi plimba păpuşa în căruţ, Wilbur o însoţea. Uneori, în timpul acestor plimbări, Wilbur obosea, şi Fern îl lua şi-l aşeza alături de păpuşă în căruţ. Asta-i plăcea. Şi dacă era foarte obosit, închidea ochii şi adormea sub pătura păpuşii. Arăta drăgălaş cu ochii închişi, pentru că avea genele aşa de lungi. Păpuşa închidea şi ea ochii, iar Fern împingea căruţul foarte încet şi lin, astfel încât să nu-şi trezească odoarele.

Într-o după-amiază caldă, Fern şi Avery şi-au pus costumele de baie şi s-au dus la pârâu, să înoate. Wilbur păşea lângă Fern şi, când aceasta plonjă în pârâu, Wilbur plonjă şi el cu ea. Consideră că apa e cam rece – prea rece pentru gustul lui. Aşa că, în timp ce copiii înotau, se jucau şi se stropeau, Wilbur se bălăcea în mâlul de la marginea apei, unde era cald şi umed, şi minunat de lipicios şi de noroios.

Fiecare zi era o zi fericită, şi fiecare noapte era liniştită.

Wilbur era ceea ce fermierii numesc un purcel de primăvară, adică pur şi simplu un purcel care s-a născut primăvara. Când a împlinit cinci săptămâni, domnul Arable a spus că porcuşorul e destul de mare pentru a fi vândut şi că va fi dus la târg. Fern era distrusă şi plângea, dar tatăl era foarte hotărât. Wilbur începuse să aibă o poftă de mâncare din ce în ce mai mare. Acum mânca şi resturi de hrană, nu numai lapte, iar domnul Arable nu mai avea de gând să-l crească. Vânduse deja zece dintre fraţii şi surorile lui Wilbur.

— Trebuie să-l dăm, Fern, spuse el. Ţi-ai făcut plăcerea de a creşte un purceluş, dar Wilbur nu mai e mic şi trebuie vândut.

— Sună la familia Zuckerman, îi propuse doamna Arable lui Fern. Unchiul Homer a mai crescut porci şi dacă Wilbur va sta acolo vei putea merge să-l vezi de câte ori vrei.

— Cât să cer pe el? vru să ştie Fern.

— Păi, spuse tatăl, e un purcel destul de mic. Spune-i unchiului tău, Homer că vrei să vinzi un porcuşor cu şase dolari şi vezi ce zice.

În scurt timp, totul era aranjat. Fern a sunat şi a dat de mătuşa Edith, mătuşa Edith a zbierat după unchiul Homer, unchiul Homer a venit din hambar şi a discutat cu Fern. Când a auzit că preţul era de numai şase dolari, a spus că-l va cumpăra. A doua zi, Wilbur a fost luat din căsuţa lui de sub măr, pentru a locui într-o grămadă de bălegar, în pivniţa hambarului familiei Zuckerman.

3. Evadarea

Hambarul era foarte mare. Era şi foarte vechi. Mirosea a fân şi a bălegar. Se simţea în aer sudoarea cailor obosiţi şi un minunat miros dulce al respiraţiei răbdătoarelor vaci. Deseori era un miros liniştitor – ca şi cum nu se mai putea întâmpla nimic rău în lume. Mirosea a grâne şi a hamuri, şi a unsoare pentru osii şi a cizme de cauciuc şi a frânghie nouă. Şi, ori de câte ori pisica primea de mâncare un cap de peşte, hambarul mirosea a peşte. Dar de cele mai multe ori mirosea a fân, pentru că era doar fân în marele şopron de deasupra. Şi întotdeauna se arunca de acolo fân pentru vaci şi pentru cai şi pentru oi.

În hambar era o căldură plăcută iarna, când animalele stăteau mai mult înăuntru, şi o răcoare plăcută vara, când prin uşile mari, larg deschise adia vântul. Hambarul avea la parter grajduri pentru cai, hamuri pentru vaci, dedesubt un ţarc pentru oi şi unul pentru Wilbur şi era plin de tot felul de lucruri ce se pot găsi în hambare: scăriţe, pietre de ascuţit, furci, chei franceze, seceri, coase, lopeţi pentru zăpadă, cozi de topor, bidoane de lapte, butoaie pentru apă, saci goi pentru grâne şi capcane de şoareci ruginite. Era genul de hambar în care rândunelelor le place să-şi construiască cuibul. Era genul de hambar în care copiilor le place să se joace. Stăpânul absolut aici era unchiul lui Fern, domnul Homer L. Zuckerman.

Noua casă a lui Wilbur se afla în partea de jos a hambarului, chiar lângă colţul vacilor. Domnul Zuckerman ştia că un morman de bălegar este un loc potrivit pentru un purceluş tânăr. Porcii au nevoie de căldură şi jos, în pivniţă, era cald şi confortabil.

Fern venea aproape în fiecare zi să-l viziteze. Găsi un vechi scăunel pentru muls, care nu mai era folosit, şi-l postă în ţarcul oilor, lângă cel al lui Wilbur. În lungile după-amiezi stătea tăcută, gânditoare, ascultând şi urmărindu-l pe Wilbur. Curând oile au ajuns să o recunoască şi să aibă

încredere în ea. La fel şi gâsca; ea stătea în acelaşi ţarc cu oile. Toate animalele aveau încredere în ea, atât era de liniştită şi de prietenoasă. Domnul Zuckerman nu-i permitea să-l scoată pe Wilbur şi nu-i permitea să intre în ţarcul acestuia. Dar i-a spus lui Fern că poate să stea pe scăunel, să-l privească oricât doreşte. O făcea fericită simplul fapt că era lângă purceluş, iar pe Wilbur îl făcea fericit simpla ei prezenţă acolo, lângă ţarcul lui. Dar porcuşorul nu se distra niciodată – fără plimbări pe jos sau în căruţ, fără să înoate.

Într-o după-amiază, în iunie, când Wilbur avea aproape două luni, s-a plimbat prin curtea mică din afara ţarcului său. Încă nu sosise Fern pentru obişnuita ei vizită. Wilbur stătea la soare, singur şi plictisit.

— Niciodată nu e nimic de făcut pe-aici, gândi el.

Adulmecă iar prin mâncare, verificând dacă rămăsese ceva neobservat de la prânz. Găsi o cojiţă mică de cartof şi o înghiţi. Avea o mâncărime pe spate, aşa că se sprijini de gard şi se frecă de lemne. Când se plictisi, se duse înăuntru, se caţără pe mormanul de bălegar şi se aşeză. Nu avea chef să se culce, nu avea chef să scurme, se săturase să stea liniştit, să stea culcat.

— N-am nici două luni şi sunt sătul de viaţă, spuse el.

Apoi merse din nou în curte.

— Când sunt aici, afară, spuse el, n-am unde să merg, decât înăuntru. Când sunt înăuntru, n-am unde să merg, decât în curte.

— Aici n-ai dreptate, prietene, prietene, se auzi o voce.

Wilbur se uită prin gard şi văzu gâsca stând acolo.

— Nu e nevoie să stai în amărâta, amărâta, amărâta aia de curte, spuse gâsca, vorbind foarte repede. Un lemn din gard se mişcă. Împinge-l, împinge-împinge-împinge în el şi vino afară!

— Ce? spuse Wilbur. Vorbeşte mai rar!

— Cu-cu-cu riscul de a mă repeta, spuse gâsca, îţi propun să ieşi. E grozav aici afară.

— Ziceai că se mişcă un lemn din gard?

— Asta ziceam, asta ziceam, spuse gâsca.

Wilbur se duse la gard şi văzu că gâsca avusese dreptate – unul dintre lemne nu era fixat. Se aplecă, închise ochii şi împinse. Lemnul cedă.

Într-o clipă se strecură prin gard, şi-acum stătea în iarba înaltă din afara curţii sale. Gâsca chicoti.

— Cum e să fii liber? întrebă ea.

— Îmi place, spuse Wilbur. Adică, aşa cred.

De fapt, lui Wilbur i se părea ciudat să fie în afara gardului său, fără nimic care să-l despartă de lumea largă.

— Unde crezi c-ar fi bine să mă duc?

— Oriunde doreşti, oriunde doreşti, spuse gâsca. Du-te în livadă, râneşte gazonul! Du-te prin grădină, râneşte ridichile! Râneşte tot! Mănâncă iarbă! Caută porumb! Caută grâu! Aleargă peste tot! Ţopăie şi dansează, sări şi mergi ţanţoş! Du-te prin livadă şi plimbă-te în pădure! Lumea e frumoasă când eşti tânăr.

— Văd, răspunse Wilbur.

Făcu o săritură în aer, se răsuci, alergă câţiva paşi, se opri, privi în jur, adulmecă parfumul după-amiezii şi apoi începu să se plimbe prin livadă. Poposi la umbra unui măr, înfipse râtul puternic în pământ şi începu să împingă, să rânească, să sape. Era foarte fericit. Până să-l descopere cineva, deranjase deja o bucată destul de mare de pământ. Prima care-l zări a fost doamna Zuckerman. Îl văzu prin geamul de la bucătărie şi strigă imediat după bărbaţii familiei.

— Ho-mer! ţipă ea. Porcu-i afară! Lurvy! Porcu-i afară! Homer! Lurvy! Porcu-i afară! E acolo, sub mărul ăla!

„Acum încep problemele, gândi Wilbur. O s-o păţesc.”

Gâsca auzi şi ea scandalul şi începu să zbiere.

— Fugi, fugi, fugi pe deal în jos, îndreaptă-te spre pădure, pădure! îi striga lui Wilbur. Nu te vor putea prinde niciodată, niciodată în pădure!

Cockerul spaniel auzi agitaţia şi ieşi din hambar pentru a lua parte la urmărire. Domnul Zuckerman auzi şi ieşi din magazia de scule, unde repara o unealtă. Lurvy, angajatul,

auzi şi el gălăgia şi veni din răsadul de sparanghel, unde smulgea buruieni. Toţi mergeau către Wilbur, iar porcuşorul nu ştia ce să facă. Pădurea părea să fie departe şi, oricum, nu mai fusese acolo vreodată şi nu era sigur că i-ar fi plăcut.

— Ocoleşte-l prin spate, Lurvy, spuse domnul Zuckerman, şi goneşte-l către hambar! Şi ia-l încet, nu-l grăbi! Mă duc să iau o găleată de lături.

Ştirea despre evadarea lui Wilbur se împrăştie repede printre animalele de acolo. Ori de câte ori o vietate scăpa de la familia Zuckerman, evenimentul era de mare interes pentru ceilalţi. Gâsca îi strigă celei mai apropiate vaci că Wilbur e liber, şi curând, toate vacile ştiau. Apoi una dintre ele îi şopti unei oi şi, curând, toate oile aflară. Mieii au auzit despre asta de la mamele lor. Caii, în grajdurile lor, şi-au ciulit urechile când au auzit-o pe gâscă urlând; şi, curând, caii au fost la curent cu toată povestea.

— Wilbur e afară, spuneau ei.

Toate animalele se agitau şi ciuleau emoţionate urechile, ştiind că unul dintre prieteni se eliberase şi că acesta nu mai era închis sau legat strâns.

Wilbur nu ştia ce să facă sau în ce direcţie să alerge. Părea că toţi erau pe urmele lui. „Dacă asta înseamnă să fii liber, gândi el, prefer să fiu închis în curtea mea.”

Cockerul spaniel se furişa spre el pe o parte, Lurvy, bărbatul angajat pe cealaltă parte. Doamna Zuckerman era pregătită să-i taie calea în cazul în care ar fi luat-o spre grădină şi acum domnul Zuckerman venea spre el cărând o găleată. „Asta-i chiar rău de tot. De ce nu vine Fern?” gândi Wilbur şi începu să plângă.

Gâsca preluă comanda şi începu să dea ordine.

— Nu sta aşa, Wilbur! Fereşte-te, fereşte-te! striga ea. Sări, aleargă spre mine, strecoară-te înăuntru şi afară, înăuntru şi afară, înăuntru şi afară! Îndreaptă-te spre pădure! Răsuceşte-te şi întoarce-te!

Cockerul spaniel încercă să-l prindă pe Wilbur de piciorul din spate. Porcuşorul făcu un salt şi fugi. Lurvy se aruncă

asupra lui. Doamna Zuckerman ţipă la Lurvy. Gâsca îl aclama pe Wilbur, care se feri fugind printre picioarele lui Lurvy. Acesta nu-l nimeri pe porcuşor şi, în schimb, îl prinse pe cocker.

— Bine făcut, bine făcut! strigă gâsca. Mai încearcă o dată, mai încearcă o dată!

— Fugi pe deal în jos! propuseră vacile.

— Fugi spre mine! strigă gâscanul.

— Fugi pe deal în sus! strigară oile.

— Întoarce-te şi răsuceşte-te! trâmbiţă gâsca.

— Sări şi dansează! spuse cocoşul.

— Atenţie la Lurvy! strigară vacile.

— Atenţie la Zuckerman! urlă gâscanul.

— Fereşte-te de câine! strigară oile.

— Ascultă-mă, ascultă-mă! ţipă gâsca.

Bietul Wilbur era ameţit şi înfricoşat de această harababură. Nu-i plăcea să fie în centrul întregii agitaţii, încerca să urmeze sfaturile pe care le dădeau prietenii săi, dar nu putea alerga pe deal în sus şi în jos în acelaşi timp şi nu se putea răsuci şi întoarce în timp ce sărea şi dansa, şi plângea atât de tare, încât abia mai vedea ce se întâmplă.

În definitiv, Wilbur era un purceluş foarte tânăr, nu mult mai mare decât un bebeluş. Îşi dorea ca Fern să fi fost acolo, să-l ia în braţe şi să-l liniştească. Când ridică privirea şi-l văzu pe domnul Zuckerman stând foarte aproape de el, ţinând o găleată cu lături calde, se simţi uşurat. Ridică râtul şi adulmecă. Mirosul era delicios: lapte cald, coji de cartofi, miez de grâu, fulgi de porumb Kellogg’s şi turtiţe rămase de la micul dejun al familiei Zuckerman.

— Hai, purcel! spuse domnul Zuckerman bătând în găleată. Hai, purcel!

Wilbur făcu un pas spre găleată.

— Nu, nu, nu! zise gâsca. E vechea şmecherie cu găleata, Wilbur. Nu te lăsa păcălit, nu te lăsa păcălit! Încearcă să te ademenească din nou în captivitate, captivitate. Se foloseşte de stomacul tău.

Lui Wilbur nu-i păsa. Mâncarea mirosea apetisant. Mai făcu un pas spre găleată.

— Hai, cica-cica! spuse domnul Zuckerman cu o voce blândă şi începu să se îndrepte încet spre curtea hambarului, uitându-se în jur nevinovat, ca şi când n-ar fi ştiut că un mic purceluş alb îl urma.

— O să regreţi, regreţi, regreţi, strigă gâsca.

Lui Wilbur nu-i păsa. Se tot îndrepta către găleata cu lături.

— O să regreţi libertatea. O oră de libertate valorează cât o găleată de lături.

Lui Wilbur nu-i păsa. Când a ajuns la ţarcul purcelului, domnul Zuckerman trecu peste gard şi turnă lăturile în troacă. Apoi smulse de tot scândura defectă din gard, astfel încât se făcu o gaură mare pentru a trece Wilbur.

— Mai gândeşte-te, mai gândeşte-te! strigă gâsca.

Wilbur nu îi acordă atenţie. Trecu prin gard în curtea sa. Merse spre troacă şi mâncă înfometat din lături, sorbind lung laptele şi mestecând turtiţele. Era plăcut să fie din nou acasă.

În timp ce Wilbur mânca, Lurvy făcu rost de un ciocan şi de câteva cuie şi fixă scândura la loc. Apoi, împreună cu doamna Zuckerman, se rezemă leneş de gard şi îi scarpină spinarea lui Wilbur cu un băţ.

— Ăsta da, purcel! spuse Lurvy.

— Da, o să fie un porc pe cinste, spuse domnul Zuckerman.

Wilbur auzi cuvintele de laudă. Simţea în stomac laptele cald. Simţea scărpinatul plăcut cu băţul pe spatele plin de mâncărimi. Se simţea liniştit, fericit şi somnoros. Fusese o după-amiază obositoare. Era abia în jur de ora patru, dar Wilbur era gata de culcare.

„Chiar că sunt prea tânăr pentru a porni singur în lume”, gândi el, culcându-se.

4. Singurătate

A doua zi era ploioasa şi întunecoasă. Ploaia cădea pe acoperiş, pe hambar şi picura monoton de pe streşini. Ploaia cădea în curtea hambarului şi curgea sinuos spre poteca unde creşteau ciulini şi lucerna.

Ploaia lovea în ferestrele de la bucătăria doamnei Zuckerman şi ţâşnea în şuvoaie, din rigole. Ploaia cădea pe oile ce păşteau pe pajişte.

Când se saturau să mai stea în ploaie, oile urcau încet pe potecă, spre ţarc.

Ploaia dejuca planurile lui Wilbur. În acea zi, porcuşorul avea de gând să iasă şi să sape o nouă gaură în curtea sa. Mai avea şi alte planuri. Programul său arăta cam aşa:

Micul dejun la şase şi jumătate. Lapte degresat, coltuce de pâine, bucăţi de gogoşi, prăjituri de grâu cu sirop de arţar, coji de cartofi, resturi de budincă, stafide şi bucăţi de grâu.

Micul dejun trebuia să se încheie la ora şapte.

De la şapte la opt, Wilbur avea de gând să aibă o discuţie cu Templeton, şobolanul care trăia sub troaca lui. A discuta cu Templeton nu era cea mai interesantă preocupare din lume, dar era mai bine decât nimic.

De la opt la nouă, Wilbur intenţiona să aţipească afară, la soare.

De la nouă la unsprezece avea de gând să sape o gaură sau o tranşee şi, poate, chiar să găsească ceva bun de mâncat în mizeria aceea.

De la unsprezece la douăsprezece avea de gând să stea liniştit şi să urmărească muşte pe scânduri, albine în trifoi şi rândunele prin aer.

Ora douăsprezece – ora prânzului. Amestecuri, apă caldă, cotoare de mere, carne cu sos, coji de morcovi, resturi, mămăligă veche şi ambalajul unui pachet de brânză.

Prânzul urma să se încheie la ora unu.

De la unu la două Wilbur avea de gând să doarmă.

De la două la trei planificase să se scarpine prin locurile cu mâncărimi, frecându-se de gard.

De la trei la patru avea de gând să stea complet nemişcat şi să se gândească la cum era să trăieşti şi să o aştepţi pe Fern.

La patru urma cina. Lapte degresat, hrană, resturi de sendviş din pacheţelul de prânz al lui Lurvy, coji de prune, o îmbucătură din asta, un pic din cealaltă, cartofi prăjiţi, puţin gem de portocale, încă un pic din asta, încă un pic din aia, o bucată de măr copt, o fărâmă de prăjitură nereuşită.

Wilbur se culcă cu gândul la aceste planuri.

Se trezi la şase, văzu că plouă şi simţi că nu mai suportă.

— Degeaba am planificat totul aşa de bine, afară plouă, spuse el.

O vreme rămase înăuntru, posomorât. După aceea se duse la uşă şi privi afară. Picături de ploaie îi stropiră faţa. Curtea lui era rece şi umedă. În troaca lui era apă de ploaie de doi centimetri. Templeton nu era de găsit nicăieri.

— Eşti pe-afară, Templeton? strigă Wilbur.

Nu se auzi niciun răspuns. Dintr-odată, Wilbur se simţi singur şi fără prieteni.

— O zi la fel de plictisitoare ca toate cele de până acum, mormăi el. Sunt foarte tânăr, nu am niciun prieten adevărat aici, în hambar, o să plouă toată dimineaţa şi toată după-amiaza, iar Fern nu vine pe o astfel de vreme rea. Of, zău aşa!

Şi Wilbur plângea din nou, pentru a doua oară în două zile. La şase şi jumătate, Wilbur auzi zăngănitul unei găleţi.

Lurvy se afla afară, în ploaie, pregătind micul dejun.

— Hai, cica-cica! spuse Lurvy.

Wilbur nu se clinti. Lurvy vărsă lăturile, curăţă găleata şi plecă. Observă că ceva nu era în regulă cu purcelul.

Wilbur nu voia mâncare, de afecţiune avea el nevoie, îşi dorea un prieten – cineva care să se joace cu el. Îi pomeni despre asta gâştei, care stătea liniştită într-un colţ din ţarcul oilor.

— Vii să te joci cu mine? întrebă el.

— Regret, băiete, regret, spuse gâsca. Stau, stau pe ouă. Opt la număr. Trebuie să le ţin calde, calde, calde. Trebuie să stau pe loc, nu sporovăiesc-văiesc. Nu mă joc atunci când sunt ouă de clocit. Aştept boboci de gâscă.

— Şi eu, care credeam că aştepţi ciocănitori… spuse Wilbur cu amărăciune.

Wilbur făcu o încercare la unul dintre miei.

— Te rog, vrei să te joci cu mine? întrebă el.

— Bineînţeles că nu, spuse mielul. În primul rând, nu pot să intru în ţarcul tău fiindcă nu sunt destul de mare să pot sări gardul. În al doilea rând, nu mă interesează porcii. Porcii înseamnă pentru mine chiar mai puţin decât nimic.

— Ce vrei să spui cu „mai puţin decât nimic”? întrebă Wilbur. Nu cred că există aşa ceva. Nimic este limita absolută a nimicului. Este cel mai puţin posibil. Este capătul liniei. Cum poate fi ceva mai puţin decât nimic? Dacă ar fi existat ceva mai puţin decât nimic, atunci nimic n-ar fi fost nimic, ar fi fost ceva – chiar dacă extrem de puţin din ceva. Dar dacă nimic este nimic, atunci nimic nu e ceva mai puţin decât e el.

— Of, taci odată! spuse mielul. Du-te şi te joacă singur! Eu nu mă joc cu porcii.

Trist, Wilbur se întinse pe jos şi ascultă răpăitul ploii. Curând, îl văzu pe şobolan coborând pe o scândură înclinată, pe care o folosea drept scară.

— Vrei să te joci cu mine, Templeton? întrebă Wilbur.

— Să mă joc? spuse Templeton, rotindu-şi mustăţile. Joacă? Nici nu cunosc bine sensul cuvântului.

— Păi, spuse Wilbur, înseamnă să te distrezi, să zburzi, să alergi, să sari şi să aduci veselie.

— Niciodată nu fac chestiile astea, dacă pot să le evit, replică acru şobolanul. Prefer să-mi petrec timpul mâncând, ronţăind, spionând şi ascunzându-mă. Sunt un şobolan mâncăcios, nu unul vesel. Acum eram în drum spre troaca ta, pentru a-ţi mânca micul dejun, din moment ce tu nu ai destulă minte cât să îl mănânci tu însuţi.

Şi Templeton se furişă hoţeşte pe lângă perete şi dispăru într-un tunel secret, pe care-l săpase între uşă şi troacă, în curtea lui Wilbur. Templeton era un şobolan priceput şi făcea lucrurile după bunul plac. Tunelul era un exemplu pentru priceperea şi isteţimea sa. Acesta îi permitea să ajungă de la hambar la ascunzătoarea lui, sub troaca purcelului, fără a ieşi la lumină. Avea tuneluri şi trasee strategice pe toată întinderea fermei domnului Zuckerman şi putea ajunge dintr-un loc într-altul fără a fi văzut. De obicei, dormea în timpul zilei şi numai după lăsarea întunericului ieşea din ascunzătoare.

Wilbur îl urmări dispărând în tunelul său. După o clipă, văzu botul ascuţit al şobolanului ieşind de sub troaca din lemn. Atent, Templeton se ridică peste marginea troacei. Asta era un pic mai mult decât putea suporta Wilbur: în acea zi sumbră, ploioasă, să-şi vadă micul dejun mâncat de altcineva. Ştia că Templeton se va uda leoarcă sub ploaia torenţială, dar nici măcar asta nu-l alina. Fără prieteni, respins şi înfometat, se aruncă în bălegar şi plânse cu suspine. Târziu în după-amiaza aceea, Lurvy se duse la domnul Zuckerman

— Cred că ceva nu e în regulă cu porcul ăla al tău. Nu s-a atins de mâncare.

— Dă-i două linguri pline de sulf şi un pic de melasă, spuse domnul Zuckerman.

Wilbur nu înţelese ce se întâmplă atunci când Lurvy îl prinse şi îi turnă medicamentul pe gât. Era cu siguranţă cea mai nenorocită zi din viaţa lui. Nu ştia dacă mai poate îndura groaznica singurătate.

Întunericul se aşternu peste toate. În scurt timp, se vedeau doar umbre şi se auzea zgomotul oilor rumegând şi, din când în când, cel al lanţului vacii de deasupra. Vă puteţi imagina surprinderea lui Wilbur când, din întuneric, se auzi o voce delicată pe care n-o auzise până atunci. Era destul de subţire, dar plăcută.

— Vrei un prieten, Wilbur? spuse. Îţi voi fi eu prieten. Te-am urmărit toată ziua şi îmi placi.

— Dar nu te pot vedea, spuse Wilbur sărind în picioare. Unde eşti şi cine eşti?

— Sunt chiar aici, sus, spuse vocea. Culcă-te. O să mă vezi de dimineaţă.

5. Charlotte

Noaptea păru lungă. Stomacul lui Wilbur era gol, iar mintea plină. Şi când ţi-e stomacul gol şi mintea plină, e întotdeauna greu să adormi. De zeci de ori s-a trezit Wilbur pe timpul nopţii, privind în gol întunericul, ascultând zgomotele şi încercând să-şi dea seama cât era ceasul. Într-un hambar nu e niciodată linişte desăvârşită. Chiar şi la miezul nopţii se aud de obicei tot felul de foşnete.

Prima oară când se trezi îl auzi pe Templeton făcând o gaură în lada cu grâne. Dinţii lui Templeton zgâriau puternic lemnul şi făceau cam mult zgomot. „Şobolanul ăla nebun, gândi Wilbur. Ce i-o trebui să stea treaz toată noaptea, scrâşnindu-şi colţii şi distrugând bunurile oamenilor? De ce nu se poate duce la culcare, ca orice animal obişnuit?”

Când se trezi a doua oară, Wilbur auzi gâsca aranjându-şi cuibul şi chicotind singură.

— Cât este ceasul? îi şopti Wilbur gâştei.

— Probabil-abil-abil unsprezece şi jumătate, spuse gâsca. De ce nu dormi, Wilbur?

— Am prea multe gânduri, spuse Wilbur.

— Ei, zise gâsca, asta nu e treaba mea. Eu n-am nimic în cap, dar cam multe sub mine. Ai încercat vreodată să dormi stând pe opt ouă?

— Nu, spuse Wilbur. Presupun că e incomod. Cât durează până iese un pui de gâscă?

— Aproximativ-mativ-mativ treizeci de zile, per total, răspunse gâsca. Dar uneori, mai chiulesc. În după-amiezile călduroase, trag nişte paie peste ouă şi mă duc să mă plimb.

Wilbur căscă şi se duse înapoi la culcare. În vis auzi din nou vocea spunându-i: „O să-ţi fiu eu prieten. Du-te la culcare – o să mă vezi dimineaţă”.

Cam cu o jumătate de oră înainte de a se ivi zorii, Wilbur se trezi şi ascultă. Hambarul era încă în întuneric. Oile

zăceau nemişcate. Până şi gâsca stătea liniştită. Deasupra nu se mişca nimic: vacile se odihneau, caii moţăiau. Templeton avea mult de lucru şi plecase undeva, cu un comision. Singurul zgomot era hârşâitul de pe vârful acoperişului, unde girueta se mişca înainte şi înapoi. Lui Wilbur îi plăcea hambarul aşa cum era acum – lipsit de agitaţie şi liniştit, în aşteptarea luminii.

„Acuşi se face ziuă”, gândi el.

Printr-o ferestruică, apăru o rază palidă. Una câte una, stelele se stinseră. Wilbur întrezări gâsca la câţiva paşi de el. Stătea cu capul cuibărit sub o aripă. Apoi distinse oile şi mieii. Cerul se lumină.

„O, ziua minunată a sosit, în sfârşit! Azi îmi voi găsi prietenul.”

Wilbur căută peste tot. Îşi cercetă temeinic cocina. Privi cu atenţie pervazul geamului şi tavanul. Dar nu descoperi nimic nou. În cele din urmă, se hotărî să vorbească. Nu îi plăcea deloc să întrerupă minunata linişte a zorilor cu vocea sa, dar nu găsea altă modalitate de a-şi identifica misteriosul prieten, care nu era de găsit. Aşadar Wilbur îşi drese vocea.

— Atenţie, vă rog! spuse el tare şi hotărât. Cel sau cea care mi s-a adresat azi-noapte, înainte de culcare, să aibă amabilitatea să-şi facă simţită prezenţa printr-un semn oarecare!

Wilbur făcu o pauză şi ascultă. Toate celelalte animale ridicaseră capetele şi se holbau la el. Wilbur roşi. Dar era hotărât să ia legătura cu prietenul său necunoscut.

— Atenţie, vă rog! spuse el. Voi repeta mesajul. Cine mi s-a adresat azi-noapte, înainte de culcare, să aibă amabilitatea să vorbească. Te rog, spune unde te afli, dacă îmi eşti prieten!

Oile s-au privit reciproc, dezgustate.

— Încetează cu prostiile, Wilbur! spuse cea mai bătrână dintre ele. Dacă ai aici un nou prieten, probabil că acum îi strici somnul; şi cel mai rapid mod de a pierde un prieten este să-l trezeşti dimineaţa, fără ca el să aibă chef de aşa

ceva. De ce eşti aşa sigur că prietenul tău obişnuieşte să se scoale devreme?

— Cer scuze tuturor, şopti Wilbur. N-am vrut să vă deranjez.

Se întinse umil în balegă, cu faţa spre uşă. N-avea de unde să ştie că prietenul lui era foarte aproape. Iar bătrâna oaie avea dreptate – acesta încă mai dormea. Curând, Lurvy apăru cu lături pentru micul dejun. Wilbur se repezi afară, mâncă tot în grabă şi linse troaca. Oile porniseră spre pajişte, gâscanul se legăna alături, în spate, păscând iarbă. Şi atunci, tocmai când Wilbur se pregătea de somnul de dimineaţă, auzi din nou vocea subţire care i se adresase cu o noapte înainte.

— Salutare! spuse vocea.

Wilbur sări în picioare.

— Salu-ce? strigă el.

— Salutare! repetă vocea.

— Ce-i aia şi unde eşti? strigă Wilbur. Te rog, te rog spune-mi unde eşti. Şi ce-i aia „salutare”?

— „Salutare” e un mod de a întâmpina, spuse vocea. Când spun „salutare” este doar un fel mai elegant de a-ţi spune „bună” sau „bună dimineaţa”. De fapt, e o expresie prostească. Chiar mă mir că am folosit-o. Cât despre locaţie, e uşor. Uită-te în sus, spre colţul uşii! Aici sunt. Uită-te, îţi fac cu mâna!

În sfârşit, Wilbur văzu vietatea care-i vorbise atât de amabil. Întinsă în partea de sus a colţului uşii, se afla o pânză de păianjen mare, iar de un fir atârna un păianjen gri uriaş. Era cam de mărimea unei gume de mestecat. Avea opt picioare şi îl flutura pe unul dintre ele către Wilbur, în semn de salut prietenesc.

— Acum mă vezi? întrebă el.

— A da, într-adevăr, spuse Wilbur. Da, într-adevăr! Ce mai faci? Bună dimineaţa! Salutare! Îmi pare foarte bine să te cunosc. Îmi spui, te rog, numele tău? Aş putea să ştiu numele tău?

— Numele meu, spuse păianjenul, este Charlotte.

— Charlotte şi mai cum? întrebă Wilbur, dornic să ştie.

— Charlotte A. Cavatica. Dar spune-mi doar Charlotte.

— Eşti frumoasă, spuse Wilbur.

— Păi, sunt drăguţă, replică Charlotte. Nimic de zis. Aproape toţi păianjenii sunt destul de arătoşi. Nu sunt aşa de strălucitoare ca unii, dar merge. Aş vrea să te pot vedea, Wilbur, la fel de clar cum mă poţi vedea tu.

— De ce nu poţi? întrebă purceluşul. Sunt chiar aici.

— Da, dar sunt mioapă, răspunse Charlotte, întotdeauna am fost groaznic de mioapă. Uneori e bine, alteori nu aşa de bine. Uite-te cum înfăşor musca asta.

După ce se învârtise pe lângă troaca lui Wilbur, o muscă zburase de acolo şi nimerise în plasa lui Charlotte, prinzându-se în firele lipicioase. Musca dădea furioasă din aripi, încercând să se elibereze.

— Mai întâi, spuse Charlotte, mă duc spre ea. Plonjă cu capul în jos către muscă. În timp ce cobora, lăsa în urmă un fir subţire de mătase. Mai departe o înfăşor.

Apucă musca şi aruncă asupra ei câteva fire de mătase, înfăşurând-o iar şi iar, astfel încât să nu se poată mişca. Wilbur privea oripilat. Nu-i venea să creadă ce vedea şi, deşi detesta muştele, îi era milă de victima păianjenului.

— Aşa! spuse Charlotte. Acum o ameţesc, să stea mai confortabil. Îşi muşcă prizoniera. Nu poate simţi nimic acum, constată ea. O să fie un mic dejun excelent.

— Adică tu mănânci muşte? spuse porcuşorul cu răsuflarea tăiată.

— Desigur. Muşte, gândaci, lăcuste, buburuze, molii, fluturi, gândaci de bucătărie gustoşi, musculiţe, miriapozi, ţânţari, greieri – orice insectă suficient de neatentă cât să se prindă în plasa mea. Trebuie să trăiesc, nu-i aşa?

— A, da, sigur, spuse Wilbur, au gust bun?

— Delicioase. Bineînţeles, nu le mănânc cu adevărat. Le beau – beau sângele lor, îmi place foarte tare sângele, adăugă, şi vocea ei plăcută, subţire deveni mai plăcută şi mai subţire.

— Nu spune asta! oftă Wilbur. Te rog, nu spune lucruri din astea!

— De ce nu? E adevărat şi trebuie să spun ce e adevărat. Nu sunt chiar foarte încântată de regimul meu cu muşte şi gândaci, dar aşa sunt făcută. Un păianjen trebuie să se descurce să trăiască într-un fel sau altul, şi se întâmplă ca eu să pun capcane. Eu doar construiesc o plasă şi prind în capcană muşte şi alte insecte. Şi mama a fost la fel înaintea mea. Mama ei a fost la fel înaintea ei. Toată familia noastră a făcut la fel. De mii şi mii de ani încoace, noi, păianjenii, întindem curse pentru muşte şi pentru gândaci.

— Este o moştenire oribilă, spuse Wilbur posomorât.

Îl întrista gândul că noul său prieten era atât de însetat de sânge.

— Da, este, fu de acord Charlotte. Dar n-am ce face. Nu ştiu cum i s-a părut primului păianjen de la începuturile lumii această plăcută idee de a ţese o plasă, dar a făcut-o şi ăsta a fost un lucru foarte inteligent din partea lui. Şi de atunci, noi, toţi păianjenii, trebuie să facem aceeaşi şmecherie. Nu-i o afacere rea, până la urmă.

— E o cruzime, obiectă Wilbur, care n-avea intenţia să se lase învins în această controversă.

— Păi, tu n-ai dreptul să comentezi, spuse Charlotte. Ţie ţi se aduce mâncare într-o găleată, dar pe mine nu mă hrăneşte nimeni. Eu trebuie să mă descurc singură. Viaţa mea se bazează pe isteţimea mea. Trebuie să fiu ageră şi deşteaptă, altfel fac foamea. Trebuie să gândesc totul, să prind ce pot, să iau ce apuc. Şi aşa se întâmplă, prietene: în plasă se prind muşte şi insecte, şi gândaci. Şi, mai mult, spuse Charlotte legănând unul dintre picioruşe, îţi dai seama că dacă eu n-aş prinde gândaci şi nu i-aş mânca, s-ar înmulţi şi ar deveni atât de numeroşi, încât ar distruge pământul, ar nimici totul.

— Zău? spuse Wilbur, n-aş vrea să se întâmple asta. Poate că plasa ta este un lucru bun până la urmă.

Gâsca ascultase toată această conversaţie şi bombănea singură. „Sunt o mulţime de lucruri despre viaţă pe care

Wilbur nu le ştie, gândi ea, e într-adevăr un purceluş tare inocent. Nici măcar nu ştie ce i se va întâmplă în preajma Crăciunului; habar n-are că domnul Zuckerman şi Lurvy plănuiesc să-l taie.” Şi gâsca se ridică un pic şi îşi aşeză ouăle mai bine sub ea, astfel încât acestea să primească toată căldura corpului şi a penelor ei.

Charlotte stătea tăcută peste musca ei, pregătindu-se s-o mănânce.

Wilbur se culcă şi închise ochii. Era obosit în urma nopţii nedormite, dar şi din cauza emoţiei de a face cunoştinţă cu cineva. O adiere îi aduse mirosul de trifoi – dulcele miros al lumii aflate dincolo de gard. „Ei, gândi el am un nou prieten, ce-i drept. Dar ce chestiune de noroc este prietenia! Charlotte este înfricoşătoare, brutală, calculată, sângeroasă – tot ce nu-mi place mie. Cum pot să ajung să o plac, cu toate că este drăguţă şi, desigur, deşteaptă?”

Wilbur trecea pur şi simplu prin toate îndoielile şi temerile pe care le implică găsirea unui nou prieten. Avea să descopere la timp că greşise în privinţa lui Charlotte. Deşi părea mai degrabă curajoasă şi crudă, avea o inimă bună şi avea să se dovedească loială şi sinceră până-n ultima clipă.

6. Zile de vară

Zilele de vară timpurie la o fermă sunt cele mai fericite şi mai frumoase zile ale anului. Liliacul înfloreşte şi îndulceşte aerul iar apoi se ofileşte. Bobocii florilor de măr apar odată cu liliacul, iar albinele vin să-l viziteze. Zilele devin calde şi delicate. Şcoala se termină şi copiii au timp să se joace şi să pescuiască păstrăvi în râu. Avery a adus adeseori acasă câte un păstrăv în buzunar, ţeapăn, gata să fie prăjit pentru prânz.

Acum, că şcoala se terminase, Fern vizita hambarul aproape în fiecare zi stând liniştită pe scăunelul ei. Animalele o tratau ca pe un egal. Oile stăteau cuminţi la picioarele ei. În jurul zilei de întâi iunie, caii de tracţiune erau legaţi de maşina de cosit, iar domnul Zuckerman se căţăra pe banchetă şi conducea către câmp. Toată dimineaţa se putea auzi hârâitul maşinii învârtindu-se încoace şi încolo în timp ce iarba înaltă cădea în mănunchiuri lungi, verzi în urma lamei. A doua zi dacă nu era furtună, toate mâinile ajutau la greblat, la aşezat şi la încărcat, iar fânul era dus spre hambar într-o căruţă pentru fân, cu Fern şi Avery căţăraţi în vârful încărcăturii. Apoi fânul era urcat, dulce şi cald, în spaţiul mare, până când întregul hambar părea un minunat pat de trifoi şi de lucernă. Era grozav să te arunci în el, să te ascunzi. Şi câteodată Avery găsea în fân câte un şarpe mic, pe care-l aşeza lângă celelalte lucruri din buzunarul lui. Zilele de vară timpurie sunt o sărbătoare pentru păsări. În câmpuri, în jurul casei, în hambar, în păduri, în mlaştină – peste tot iubire şi triluri, şi cuiburi, şi ouă. De la marginea pădurilor, rândunica cu gâtul alb (care are de mers tot drumul de la Boston) strigă „o, cip-cirip, cip-cirip”. Pe o ramură de măr, nagâţul se leagănă şi se umflă-n pene cântând. Vrăbiuţa cântătoare, care ştie ce scurtă şi frumoasă este viaţa, spune „dulce, dulce interludiu”. Dacă intri în hambar, rândunelele coboară de pe cuiburi şi bombănesc:

„Obraznic, obraznic!” spun ele. La începutul verii sunt o mulţime de lucruri de mâncat, de băut, de supt şi de mestecat pentru un copil. Tulpinele păpădiilor sunt pline de lapte, vârful trifoiului este plin de nectar, frigiderul este plin de băuturi reci ca gheaţa. Oriunde te uiţi e viaţă: până şi în picăturile de sevă de pe tulpina de trestie vezi câte un viermişor verde dacă te uiţi cu atenţie. Iar pe partea interioară a frunzei de cartof sunt ouăle portocaliu-deschis ale gândacului de Colorado.

Era într-o zi de vară timpurie când au ieşit din ouă puii de gâscă. Acesta era un eveniment important în pivniţa hambarului. Fern era acolo, stând pe un scăunel, când s-a întâmplat. Cu excepţia gâştii însăşi, Charlotte a fost prima care a aflat că au venit pe lume puii. Gâsca a ştiut cu o zi înainte că urmau să iasă, le auzea vocile slabe dinăuntrul oului. Ştia că puişorii stăteau într-o poziţie deosebit de incomodă în ou şi că erau nerăbdători să spargă coaja şi să iasă. Aşa că stătea foarte liniştită şi vorbea mai puţin decât de obicei. Când primul pui îşi scoase căpşorul gri-verzui prin penele gâştii şi se uită în jur, Charlotte îl văzu şi îi anunţă şi pe ceilalţi.

— Sunt sigură, spuse ea, că toţi cei prezenţi aici vor fi mulţumiţi să afle că, după patru săptămâni de efort neprecupeţit şi de răbdare din partea prietenei noastre, gâsca are acum cu ce se mândri. Puii au venit pe lume. Permiteţi-mi să exprim sincerele mele felicitări!

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! spuse gâsca, dând din cap şi înclinându-se fără ruşine.

— Felicitări! strigă Wilbur. Câţi boboci sunt? Văd numai unul.

— Sunt şapte, spuse gâscanul.

— Minunat! spuse Charlotte, şapte este un număr norocos.

— Norocul nu are nimic de-a face cu asta, spuse gâsca. Ne-am organizat bine şi am muncit serios.

În acest moment, Templeton îşi scoase nasul din ascunzătoarea sa, de sub troaca lui Wilbur. Aruncă o privire

către Fern, apoi se târî atent către gâscă, stând aproape de zid. Toţi îl priveau; pentru că nu era prea simpatizat, nu se bucura de încredere.

— Uite, începu el cu o voce subţire, spui că ai şapte pui. Erau opt ouă. Ce s-a întâmplat cu celălalt ou? De ce n-a ieşit nimic din el?

— Bănuiesc că e stricat, spuse gâsca.

— Ce ai de gând să faci cu el? continuă Templeton, fixând-o pe gâscă cu ochii săi rotunzi şi mici ca două mărgele.

— Poţi să-l iei, spuse gâsca. Rostogoleşte-l de aici şi pune-l la colecţia aceea a ta prăpădită.

(Templeton avea obiceiul să culeagă obiecte neobişnuite de prin jurul fermei şi să le depoziteze în casa lui. Păstra totul.)

— Sigur-igur-igur, spuse gâscanul, poţi să iei oul, dar îţi spun un lucru, Templeton, dacă te prind vreodată că-ţi plimbi-imbi-imbi botul ăla urât pe lângă puii noştri îţi dau cea mai zdravănă bătaie primită vreodată de un şobolan.

Şi gâscanul îşi întinse aripile sale puternice şi bătu aerul cu ele, pentru a-şi arăta forţa. Era puternic şi curajos, dar adevărul este că atât gâsca, cât şi gâscanul, erau îngrijoraţi din cazul lui Templeton, şi pe bună dreptate. Şobolanul n-avea morală, nici conştiinţă, nici scrupule, nici respect, nici decenţă, nici picătura de bunătate a rozătoarelor, nici remuşcări, nici sentimente înalte, nici prietenie, nu avea nimic. Ar fi omorât un pui dacă ar fi scăpat nepedepsit – gâsca ştia asta. Toţi ştiau asta. Cu ciocul ei lat, gâsca împinse oul rămas întreg afară din cuib, şi toată adunarea urmări cu dezgust în timp ce şobolanul îl rostogolea de acolo. Până şi Wilbur, care era în stare să mănânce aproape orice, era oripilat.

— Închipuie-ţi, să vrei un ou vechi, stricat! murmură el.

— Şobolanu-i şobolan, spuse Charlotte. Chicoti delicat. Dar, prieteni, dacă acel ou antic se sparge vreodată, hambarul va fi compromis.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nimeni nu va putea să locuiască aici din cauza mirosului, un ou stricat este nici mai mult, nici mai puţin decât o bombă mirositoare.

— N-o să-l sparg, mârâi Templeton. Ştiu eu ce fac. Umblu cu astfel de chestii tot timpul.

Dispăru în tunelul lui, împingând înainte oul de gâscă. Împinse şi se opinti, până când reuşi să-l rostogolească în adăpostul lui sub troacă. În după-amiaza aceea, când vântul a încetat şi curtea hambarului era liniştită şi caldă, gâsca gri îşi conduse cei şapte pui afară din cuib, în lume. Domnul Zuckerman îi spiona când veni cu cina lui Wilbur.

— Ei, salut! spuse el zâmbind larg. Ia să vedem un, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte. Şapte boboci de gâscă. Ia uite, ce drăguţ!

7. Veşti proaste

Wilbur o îndrăgea pe Charlotte pe zi ce trecea. Campania ei împotriva insectelor părea să fie de bun-simţ şi utilă. Cu greu s-ar fi găsit cineva la fermă care să poată spune ceva bun despre o muscă. Muştele îşi petreceau timpul sâcâindu-i pe alţii. Vitele le urau. Caii le detestau. Pe oi le dezgustau.

Domnul şi doamna Zuckerman se plângeau întotdeauna de ele şi puneau plase la geamuri. Wilbur admira modul în care se descurca Charlotte. Şi se bucura în mod special de faptul că întotdeauna aceasta îşi anestezia victima înainte s-o mănânce.

— E foarte înţelept din partea ta că faci aşa, Charlotte, spuse el.

— Da, răspunse ea cu vocea ei dulce melodioasă, întotdeauna le anesteziez, ca să nu simtă durerea. E un mic serviciu pe care li-l fac.

Pe măsură ce treceau zilele, Wilbur creştea şi creştea; mânca trei mese copioase pe zi. Îşi petrecea ore întregi stând culcat pe-o parte, pe jumătate adormit, visând frumos. Era sănătos şi lua mult în greutate. Într-o după-amiază, când Fern stătea pe scăunelul ei, intră în hambar cea mai bătrână oaie şi se opri pentru a i se adresa lui Wilbur.

— Bună! spuse ea. Mi se pare că te îngraşi.

— Da, cam aşa ceva, replică Wilbur. La vârsta mea, e recomandabil să te îngraşi.

— Ce pot spune, nu te invidiez, continuă bătrâna oaie. Ştii de ce te îngraşă, nu-i aşa?

— Nu, spuse Wilbur.

— Păi, nu-mi place să dau veşti proaste, spuse oaia, dar ei te îngraşă pentru că au de gând să te omoare, de asta.

— Au de gând să ce? strigă Wilbur.

Fern încremeni pe scăunelul ei.

— Să te omoare. Să te facă costiţă şi şuncă afumată, adăugă bătrâna oaie. Aproape toţi porcii tineri ajung să fie tăiaţi de fermier, de îndată ce vine vremea rece. Toată lumea plănuieşte să te omoare în perioada Crăciunului. Toţi complotează – Lurvy, Zuckerman, până şi John

Arable.

— Domnul Arable? suspină Wilbur. Tatăl lui Fern?

— Bineînţeles. Toată lumea ajută la tăierea porcului. Sunt o oaie bătrână şi văd acelaşi lucru, aceeaşi procedură, an de an. Arable ajunge aici cu puşca lui, trage în…

— Încetează! ţipă Wilbur. Nu vreau să mor! Să mă ajute cineva! Ajutaţi-mă!

Fern era gata să sară, când se auzi o voce:

— Taci, Wilbur!

Era Charlotte, care ascultase această oribilă conversaţie.

— Nu pot să tac, ţipă Wilbur, agitându-se de colo-colo. Nu vreau să fiu omorât. Nu vreau să mor. E adevărat ce spune bătrâna oaie, Charlotte? E adevărat că mă vor omorî când vine vremea rece?

— Păi, spuse păianjenul ţesându-şi atent pânza, bătrâna oaie e pe aici de mult. A văzut o mulţime de purceluşi de primăvară venind şi dispărând. Dacă spune că stăpânii plănuiesc să te omoare, sunt convinsă că e adevărat. Şi este cea mai josnică şmecherie de care am auzit! Ce le mai trece prin cap oamenilor!

Wilbur izbucni în lacrimi.

— Nu vreau să mor, să văita el. Vreau să trăiesc exact aici, în mormanul meu de balegă, confortabil, alături de prietenii mei. Vreau să respir aerul minunat şi să stau întins la soarele minunat.

— Da’ ştiu că faci o gălăgie grozavă, i-o tăie bătrâna oaie.

— Nu vreau să mor! strigă Wilbur, aruncându-se la pământ.

— Nu vei muri, spuse Charlotte iute.

— Ce? Adevărat? strigă Wilbur. Cine o să mă salveze?

— Eu, spuse Charlotte.

— Cum? întrebă Wilbur.

— Asta rămâne de văzut, dar am de gând să te salvez şi vreau să te potoleşti imediat. Te porţi ca un copil. Termină cu plânsul, nu suport istericalele!

8. O discuţie în casă

Duminică dimineaţă domnul şi doamna Arable erau la micul dejun, în bucătărie. Avery terminase de mâncat şi era la etaj, căutând praştia.

— Ştiaţi că gâsca unchiului Homer are boboci? Întrebă Fern.

— Câţi? vru să ştie domnul Arable.

— Şapte, răspunse Fern. Erau opt ouă, dar dintr-unul nu a ieşit nimic, şi gâsca i-a spus lui Templeton că nu-l mai vrea, aşa că l-a luat el.

— Ce a făcut gâsca? întrebă doamna Arable, holbându-se la fiica ei cu o privire ciudată, îngrijorată.

— I-a spus lui Templeton că nu mai vrea oul, repetă Fern.

— Cine e Templeton? întrebă Doamna Arable.

— E şobolanul, replică Fern. Niciunul dintre noi nu-l place prea mult.

— Care noi? se miră domnul Arable.

— Păi… toţi cei din pivniţa hambarului: Wilbur şi oile, şi mieii, şi gâsca, şi gâscanul, şi puii de gâscă, şi Charlotte, şi eu.

— Charlotte? spuse doamna Arable. Cine-i Charlotte?

— E cea mai bună prietenă a lui Wilbur. E grozav de deşteaptă.

— Cum arată? întrebă doamna Arable.

— Păi, spuse Fern gânditoare, are opt picioare, cred că toţi păianjenii au atâtea.

— Charlotte este un păianjen? întrebă mama lui Charlotte.

Fern confirmă din cap.

— Unul mare şi gri. Şi-a ţesut pânza în partea de sus a uşii lui Wilbur. Prinde muşte şi le suge sângele. Wilbur o adoră.

— Chiar o adoră? întrebă doamna Arable, şovăind.

Se uită fix la Fern, cu o expresie îngrijorată.

— A da, Wilbur o adoră pe Charlotte, explică Fern. Ştii ce a spus Charlotte când au ieşit bobocii de gâscă?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse domnul Arable, spune-ne tu!

— Păi, când primul pui şi-a scos căpşorul de sub gâscă, eu stăteam pe scăunelul meu într-un colţ şi Charlotte era pe pânza ei. A ţinut un discurs. A zis aşa: „Sunt sigură că toţi cei prezenţi aici vor fi mulţumiţi să afle că, după patru săptămâni de efort neprecupeţit şi de răbdare din partea prietenei noastre, gâsca are acum cu ce se mândri”. Nu credeţi că a fost un lucru frumos din partea ei să spună aşa ceva?

— Da, aşa e, spuse doamna Arable. Şi acum, Fern, este timpul să te pregăteşti pentru şcoala de duminică. Spune-i şi lui Avery să se pregătească. Şi în după-amiaza asta poţi să-mi spui mai multe în legătură cu ce se întâmplă în hambarul unchiului Homer. Nu-ţi petreci cam mult timp acolo? Te duci acolo în fiecare după-amiază, nu-i aşa?

— Îmi place acolo, răspunse Fern.

Îşi şterse gura şi fugi sus.

După ce fata părăsi camera, doamna Arable îi vorbi încet soţului ei:

— Mă îngrijorează Fern, spuse ea. Ai auzit ce tot bombănea despre animale, pretinzând că ele vorbesc?

Domnul Arable chicoti.

— Poate chiar vorbesc, spuse el, mi-am pus şi eu întrebarea asta câteodată. În orice caz, nu-ţi face griji în legătură cu Fern, are doar o imaginaţie bogată. Copiii au impresia că aud tot felul de chestii.

— Nu contează, ea mă îngrijorează, replică doamna Arable. Cred că o să-i povestesc doctorului Dorian ce spune data viitoare când îl văd. El ţine la Fern aproape la fel de mult cât ţinem şi noi, şi vreau să ştie cât de ciudat se comportă ea în legătură cu purceluşul acela şi toate celelalte. Nu cred că este normal. Ştii foarte bine că animalele nu vorbesc.

Domnul Arable mormăi:

— Poate urechile noastre nu sunt atât de ascuţite ca ale lui Fern spuse el.

9. Lăudărosul Wilbur

O pânză de păianjen este mai rezistentă decât pare. Deşi este făcută din şuviţe subţiri, delicate, ea nu este uşor de rupt. Totuşi, pânza se rupe în fiecare zi, din cauza insectelor care se zbat în ea, şi păianjenul trebuie să o ţească din nou când ajunge plină de găuri.

Lui Charlotte îi plăcea să ţească în după-amiezile târzii, iar lui Fern îi plăcea să stea pe aproape şi s-o privească. Într-o după-amiază, fata auzi o conversaţie deosebit de interesantă, fiind martoră la o întâmplare ciudată.

— Ai picioare groaznic de păroase, Charlotte, spuse Wilbur în timp ce păianjenul lucra absorbit de ceea ce făcea.

— Picioarele mele au un motiv foarte bun să fie păroase, răspunse Charlotte. Mai mult decât atât, fiecare picior de-al meu are şapte segmente: coxă, trocanter, femur, rotulă, tibie, metatars, tars.

— Glumeşti, spuse el.

— Nu, deloc.

— Spune denumirile acelea încă o dată, nu le-am prins din prima.

— Coxă, trocanter, femur, rotulă, tibie, metatars, tars.

— Dumnezeule! spuse Wilbur privindu-şi picioarele dolofane. Nu cred că ale mele au şapte segmente.

— Păi, spuse Charlotte, noi doi ne petrecem viaţa în mod diferit. Tu nu ai de ţesut o pânză. Asta e o misiune serioasă pentru picioare.

— Aş putea să ţes dacă aş încerca, spuse Wilbur, lăudându-se. Doar că n-am încercat niciodată.

— Hai să vedem cum o să faci, spuse Charlotte.

Fern chicoti încet, iar dragostea pentru purceluş i se citea în ochi.

— OK, replică Wilbur, tu mă ghidezi şi eu o să ţes. Trebuie să fie tare distractiv să teşi o pânză. Cum încep?

— Inspiră adânc! spuse Charlotte, zâmbind.

Wilbur, inspiră adânc.

— Acum caţără-te cât de sus poţi, aşa.

Charlotte porni în sus, către pragul uşii. Wilbur escaladă până în vârful grămezii de balegă.

— Foarte bine! spuse Charlotte. Acum lasă un fir care să te ancoreze, aruncă-te în aer şi, în timp ce cazi, lasă-ţi un fir de tracţiune.

Wilbur ezită o clipă, apoi sări în aer. Aruncă o privire grăbită peste umăr, să vadă dacă în urma lui este vreun fir care să-l susţină, dar nimic nu părea să se întâmple în spatele său, aşa că ateriza cu o bufnitură.

— Uf! bombăni el.

Charlotte râse atât de tare, încât pânza ei începu să se legene.

— Cu ce-am greşit? întrebă purceluşul când îşi reveni din cădere.

— Cu nimic, spuse Charlotte. A fost o încercare frumoasă.

— Cred că mai încerc o dată, spuse Wilbur vesel. Tot ce-mi trebuie este un fir mititel, care să mă ţină.

Purceluşul ieşi din curtea sa.

— Hei, Templeton? strigă el.

Capul şobolanului apăru de sub troacă.

— Ai vreun fir pe care să mi-l împrumuţi? Întrebă Wilbur. Îmi trebuie să ţes o pânză.

— Da, sigur, răspunse Templeton, care păstra fire. Niciun deranj. Prefer să-mi fii dator.

Se strecură jos, în gaura lui, împinse la o parte oul gâştei şi se întoarse cu o bucată murdară şi veche de fir alb. Wilbur o examină.

— Exact ce căutam, spuse el. Templeton vrei, te rog, să legi un capăt de codiţa mea?

Wilbur se ghemui, cu codiţa lui răsucită şi subţire către şobolan. Templeton apucă firul, îl trecu în jurul vârfului de codiţă şi făcu două noduri. Charlotte se delecta privind. Ca şi Fern, îl îndrăgea sincer pe Wilbur. Cocina mirositoare şi mâncarea stătută atrăgeau muştele de care ea avea

nevoie, şi era mândră să constate că purceluşul nu renunţa uşor şi că era dispus să încerce din nou să ţească o pânză.

În timp ce şobolanul, păianjenul şi fetiţa priveau, Wilbur urcă din nou pe mormanul de balegă, plin de energie şi de speranţă.

— Atenţie, toată lumea! strigă el.

Şi, adunându-şi toate puterile, se aruncă de acolo cu capul înainte. Firul îl urma. Dar, cum omisese să-i prindă celălalt capăt de ceva, acesta nu-l ajută cu nimic, iar Wilbur căzu grămadă, lovindu-se. Începu să plângă. Templeton rânjea. Charlotte îl privea tăcută. După o pauză spuse:

— Nu poţi să teşi o pânză, Wilbur, şi te sfătuiesc să renunţi la ideea asta. Îţi lipsesc două lucruri de care este nevoie pentru a ţese o pânză.

— Care sunt acelea? întrebă Wilbur, trist.

— Îţi lipsesc câteva picioruşe şi instruirea. Dar fruntea sus, n-ai nevoie de o pânză. Zuckerman te aprovizionează cu trei mese zdravene pe zi. Nu văd de ce ţi-ai face griji cu prinsul hranei.

Wilbur oftă.

— Eşti cu mult mai deşteaptă şi mai pricepută decât mine, Charlotte. Cred că încercam să mă dau în spectacol, aşa merit.

Templeton deznodă firul şi şi-l luă înapoi, acasă. Charlotte se întoarse la ţesutul ei.

— Nu trebuie să te simţi prea prost, Wilbur, spuse ea. Nu sunt multe fiinţe care pot ţese pânze. Nici măcar oamenii nu sunt la fel de buni ca păianjenii, deşi ei sunt convinşi că se pricep şi se străduiesc. Ai auzit vreodată de podul Queensborough?

Wilbur dădu din cap în semn că nu.

— Este o pânză?

— Cam aşa ceva, replică Charlotte. Dar ştii cât le-a luat oamenilor să-l construiască? Opt ani întregi. Doamne, aş fi murit de foame aşteptând atât de mult. Eu pot face o pânză într-o singură seară.

— Ce prind oamenii în podul Queensborough, insecte? întrebă Wilbur.

— Nu, spuse Charlotte. Ei nu prind nimic. Ei doar mărşăluiesc încolo şi-ncoace de-a lungul podului, crezând că găsesc ceva mai bun pe partea cealaltă. Dacă ar sta atârnaţi de vârf aşteptând în linişte, poate ar apărea ceva bun. Dar nu, oamenii nu ştiu decât să se grăbească şi iar să se grăbească, întotdeauna. Mă bucur că sunt un păianjen sedentar.

— Ce înseamnă sedentar?

— Înseamnă că stau liniştită o mare parte din timp şi nu mă duc să mă plimb prin lume. Recunosc un lucru bun atunci când îl văd, iar pânza mea este un lucru bun. Stau cuminte şi aştept ce-o pica. Asta îmi dă ocazia să gândesc.

— Păi, cred că şi eu sunt oarecum sedentar, spuse purcelul. Trebuie să stau pe aici, indiferent că vreau sau nu. Ştii unde aş vrea să fiu cu adevărat în seara asta?

— Unde?

— Într-o pădure, căutând jir şi trufe, şi rădăcini delicioase, dând la o parte frunze cu râtul meu grozav de puternic, scurmând şi adulmecând pământul, mirosind…

— Miroşi exact cum eşti, remarcă un miel care tocmai intrase. Te pot simţi de aici. Eşti cea mai mirositoare fiinţă de aici.

Wilbur lăsă capul în jos. Ochii i se umplură de lacrimi. Charlotte observă jena lui şi îi vorbi tăios mielului:

— Lasă-l în pace pe Wilbur! spuse ea. Are tot dreptul să miroasă luând în consideraţie mediul în care se află. Nici tu nu eşti o legătură de mazăre dulce. În plus, întrerupi o conversaţie foarte plăcută. Despre ce vorbeam Wilbur, când am fost întrerupţi aşa de nepoliticos?

— Păi… nu-mi amintesc, spuse Wilbur, nu contează. Hai să tăcem o clipă, Charlotte. Mi se face somn. Tu continuă să-ţi repari pânza, şi eu o să stau aici şi o să mă uit la tine. Este o seară plăcută.

Wilbur se întinse pe-o parte. Amurgul şi un sentiment de pace se lăsară peste hambarul lui Zuckerman. Fern ştia că se apropia vremea cinei, dar nu o lăsa inima să plece.

Rândunelele intrau şi ieşeau într-un zbor liniştit, aducând hrană puilor lor. De dincolo de stradă se auzea cântecul unei păsări: „Cip-cirip!” Lurvy stătea jos, sub un măr, şi-şi aprinse pipa. Animalele adulmecau mirosul cunoscut de tabac puternic. Wilbur auzea zgomotul brotăceilor şi uşa bucătăriei trântindu-se, din când în când. Toate aceste sunete îi dădeau o stare de confort şi de fericire, pentru că iubea viaţa şi se bucura când se simţea o parte din lumea aceasta, într-o seară de vară. Dar, pe când stătea acolo, culcat, îşi aminti ceea ce-i spusese bătrâna oaie. Gândul morţii îl cuprinse şi începu să tremure de teamă.

— Charlotte, spuse el, încet.

— Da, Wilbur?

— Eu nu vreau să mor.

— Bineînţeles că nu vrei, spuse Charlotte cu o voce liniştitoare.

— Pur şi simplu, îmi place aici în hambar, spuse Wilbur. Iubesc tot ce ţine de acest loc.

— Sigur că-ţi place, spuse Charlotte. Tuturor ne place.

Apăru gâsca, urmată de cei şapte boboci. Îşi întindeau gâturile micuţe şi scoteau un fluierat melodios, ca o trupă de cimpoieri. Wilbur ascultă sunetul, cu sufletul plin de dragoste.

— Charlotte, spuse el.

— Da? răspunse păianjenul.

— Ai vorbit serios când ai spus că nu-i vei lăsa să mă omoare?

— În viaţa mea n-am fost mai serioasă. N-o să te las să mori, Wilbur.

— Cum ai de gând să mă salvezi? întrebă Wilbur, a cărui curiozitate era de nestăpânit în acel moment.

— Păi, spuse Charlotte vag, nu prea ştiu. Dar fac eu un plan.

— Minunat, spuse Wilbur. Cum merge planul, Charlotte? Unde ai ajuns cu el? Merge binişor?

Wilbur tremura din nou, dar Charlotte era stăpână pe ea şi calmă.

— Se leagă ceva, spuse ea uşor. Planul e în fază incipientă şi nu e conturat încă, dar îl fac eu.

— Când îl faci? imploră Wilbur.

— Când atârn cu capul în jos, în vârful pânzei mele. Atunci gândesc eu, pentru că tot sângele vine în cap.

— Aş fi foarte bucuros dacă te-aş putea ajuta în vreun fel.

— A, voi lucra la el singură, spuse Charlotte. Pot gândi mai bine dacă gândesc singură.

— Bine, spuse Wilbur. Dar nu ezita să mă anunţi dacă pot face ceva să te ajut, ceva oricât de neînsemnat.

— Păi, trebuie să încerci să fii în formă, replică Charlotte. Vreau să dormi mult şi să nu-ţi mai faci griji. Nu te grăbi şi nu te îngrijora niciodată! Mestecă-ţi mâncarea cum trebuie şi înghite fiecare bucăţică, doar că trebuie să-i laşi suficient şi lui Templeton. Îngraşă-te şi fii sănătos – aşa poţi să mă ajuţi. Păstrează-te în formă şi nu-ţi pierde cumpătul. Crezi că ai înţeles?

— Da, înţeleg, spuse Wilbur.

— Atunci, du-te la culcare, spuse Charlotte. Somnul e important.

Wilbur merse până în cel mai întunecat colţ al cocinei lui şi se lăsă să cadă. Închise ochii. Peste un minut zise:

— Charlotte…?

— Da, Wilbur?

— Pot să ies, să văd dacă am lăsat ceva din mâncarea de aseară în troacă? Cred că am mai lăsat doar puţin piure.

— Bine, spuse Charlotte, dar vreau să vii înapoi la culcare, neîntârziat.

Wilbur porni în fugă spre curtea sa.

— Încet, încet, spuse Charlotte. Nu te grăbi şi nu fi îngrijorat niciodată!

Wilbur se controlă şi se furişă încet spre troaca lui. Găsi o bucăţică de cartof, o mestecă atent, o înghiţi şi se duse înapoi la culcare. Închise ochii şi tăcu pentru o vreme.

— Charlotte, spuse el în şoaptă.

— Da?

— Pot să iau o gură de lapte? Cred că au rămas câteva picături de lapte în troaca mea.

— Nu, troaca e goală şi vreau să te culci. Gata cu vorba! Închide ochii şi dormi!

Wilbur îşi închise ochii. Fern se ridică de pe scăunel şi porni spre casă, cu mintea plină de tot ceea ce văzuse şi auzise.

— Noapte bună, Charlotte! spuse Wilbur.

— Noapte bună, Wilbur!

Urmă o pauză.

— Noapte bună, Charlotte!

— Noapte bună, Wilbur!

— Noapte bună!

— Noapte bună!

10. O explozie

Zi de zi, cu capul în jos, aşteptă păianjenul să-i vină o idee. Ore întregi stătea nemişcat, adâncit în gânduri. Odată ce i-a promis lui Wilbur că-i va salva viaţa, era hotărât să-şi ţină promisiunea.

Charlotte era răbdătoare de felul ei. Ştia din experienţă că, dacă aştepta suficient, avea să se prindă o muscă în pânza ei; şi era sigură că dacă se gândea destul de mult la problema lui Wilbur, avea să-i vină o idee.

În fine, într-o dimineaţă, în miezul lunii iulie, ideea îi veni.

„Vai ce simplu! îşi spuse. Modalitatea de a-l salva pe Wilbur este aceea de a-l păcăli pe domnul Zuckerman. Dacă păcălesc un gândac, se gândi ea, sigur pot păcăli un om. Oamenii nu sunt aşa de deştepţi ca gândacii.” Wilbur intră în ţarcul său chiar în acel moment.

— La ce te gândeşti, Charlotte? întrebă el.

— Stăteam şi mă gândeam şi eu aşa, că oamenii sunt foarte creduli.

— Ce înseamnă creduli?

— Uşor de păcălit, spuse Charlotte.

— Asta e o fericire, replică Wilbur, întinzându-se la umbra gardului său, şi adormi adânc.

Păianjenul, în schimb, rămase treaz, fixându-l cu privirea, plin de afecţiune, şi făcându-i planuri de viitor. Vara trecuse deja pe jumătate. Ştia că nu mai avea mult timp la dispoziţie.

În acea dimineaţă, exact când adormi Wilbur, Avery Arable hoinărea prin curtea din faţă a domnului Zuckerman, urmat de Fern. Avery ducea în mână o broască vie. Fern avea o coroniţă de margarete în păr. Copiii alergară către bucătărie.

— Exact la timp pentru o plăcintă cu afine, spuse doamna Zuckerman.

— Uite ce broască am! spuse Avery, punând broasca pe lemnul de scurgere şi întinzând mâna către plăcintă.

— Ia chestia aia de-aici! se enervă doamna Zuckerman.

— E fierbinte, spuse Fern. E aproape moartă broasca aia.

— Nu e, spuse Avery. Mă lasă să o scarpin între ochi.

Broasca sări şi ateriza în cuva pentru spălat vase, plină cu apă şi cu săpun.

— O să dai plăcintă pe tine, spuse Fern. Pot să caut ouă în coteţul găinilor, mătuşă Edith?

— Ieşiţi din casă amândoi! Şi nu deranjaţi găinile!

— Umblă peste tot, strigă Fern. Şi-a dat plăcintă pe el.

— Haide, broscuţo! strigă Avery. Scoase broscuţa din cuvă.

Animalul lovi din picioare, stropind cu apa plină de săpun plăcinta de afine.

— Altă criză! mormăi Fern.

— Hai să ne dăm în leagăn! spuse Avery.

Copiii alergară spre hambar. Domnul Zuckerman avea cel mai bun leagăn din zonă. Era o singură bucată lungă de sfoară grea, legată de grindă deasupra intrării din partea de nord. La capătul de jos al sforii era un nod gros pe care să stai. Era astfel făcut încât să te poţi legăna fără să fii împins. Te urcai pe o scară în şopron. Apoi, ţinând sfoara, stăteai pe margine şi te uitai în jos speriat şi ameţit. După aceea încălecai pe nod, în chip de scaun. Apoi îţi luai inima-n dinţi, inspirai adânc şi săreai. Pentru o secundă, aveai senzaţia că te prăbuşeşti pe podeaua hambarului, aflată undeva foarte jos, dar după aceea, brusc, sfoara începea să te ţină, iar tu treceai prin uşa deschisă cu o viteză de un kilometru pe minut şi cu vântul şuierând prin păr. Apoi te avântai în sus, către cer, şi priveai norii, iar sfoara se răsucea, şi tu te răsuceai şi te întorceai odată cu sfoara. Apoi coborai şi cădeai, cădeai, cădeai din cer şi pluteai înapoi în hambar aproape până la şopron, apoi zburai din nou afară (nu chiar aşa de departe de data asta), apoi din nou înăuntru (nu chiar aşa de sus), apoi din nou în afară,

din nou înăuntru, apoi afară, apoi înăuntru; şi apoi săreai jos şi lăsai pe altcineva în loc.

Mame de la kilometri distanţă erau îngrijorate din cauza leagănului lui Zuckerman. Le era teamă că un copil ar fi putut să cadă. Dar nimeni nu căzuse vreodată. Copiii aproape întotdeauna se ţineau mai strâns decât credeau părinţii lor.

Avery puse broasca în buzunar şi se căţără în şopron.

— Ultima oară când m-am dat în leagănul ăsta, eram gata să mă lovesc de o rândunică din hambar, ţipă el.

— Scoate broasca aia de aici! ordonă Fern.

Avery apucă frânghia şi sări. Ieşi plutind pe uşă, cu broască cu tot, şi se îndreptă spre cer, evident, însoţit de broască. Apoi pluti înapoi spre hambar.

— Limba ta este vişinie! strigă Fern.

— Şi a ta este! strigă Avery, legănându-se cu broasca lui.

— Am fân prin rochie! Ciupeşte! se văită Fern.

— Scarpină-te! urlă Avery de pe sfoară.

— E rândul meu, zise Fern. Sări jos!

— Fern are mâncărici! cânta Avery.

Când sări, îi aruncă surorii lui sfoara. Ea îşi ţinu ochii strâns închişi şi sări. Simţi căderea ameţitoare, apoi avântul leagănului. Când deschise ochii, văzu cerul şi era pe cale să zboare înapoi pe uşă.

Au făcut asta cu rândul timp de o oră. După ce s-au plictisit de legănat, au coborât către păşune şi au cules zmeură sălbatică şi au mâncat. Limbile lor s-au transformat din vişinii în roşii. Fern muşcă dintr-o zmeură care avea o gânganie cu gust oribil şi se bosumflă. Avery găsi o cutie de bomboane goală şi îşi puse broasca în ea. Broasca părea obosită după dimineaţa petrecută în leagăn. Copiii merseră încet către hambar. Şi ei erau obosiţi şi abia mai aveau putere să meargă.

— Hai să construim o casă în copac, sugeră Avery. Vreau să locuiesc în copac cu broscuţa mea.

— O să-l vizitez pe Wilbur, anunţă Fern.

Săriră gardul spre cărare şi mergeau leneş către cocina de porci. Wilbur îi auzi venind şi se ridică.

Avery observă pânza de păianjen şi, apropiindu-se de ea, o zări şi pe Charlotte.

— Hei, ia uită-te ce păianjen mare! spuse el. E enorm.

— Lasă-l în pace! ordonă Fern. Ai o broască, nu-ţi ajunge?

— Ăsta-i un păianjen grozav şi o să-l prind, spuse Avery.

Luă capacul cutiei de bomboane. Apoi ridică un băţ.

— O să prind painjenul ăsta bătrân în cutia asta, spuse el.

Inima lui Wilbur era cât un purice văzând ce se întâmpla. Ăsta putea fi sfârşitul lui Charlotte dacă băiatul reuşea să o prindă.

— Termină odată, Avery! ţipă Fern.

Avery puse un picior pe gardul cocinei. Era pe punctul de a-şi ridica băţul, cu gândul de a o lovi pe Charlotte, când îşi pierdu echilibrul. Se balansă, se rostogoli şi ateriză lângă troaca lui Wilbur. Troaca se răsturnă şi căzu cu o bufnitură. Oul de raţă era chiar dedesubt. Se auzi o pocnitură înăbuşită provocată de spargerea oului şi apoi se simţi în aer un miros oribil.

Fern ţipă. Avery sări în picioare. Aerul era plin de gaze şi de duhoare, de la oul clocit. Templeton, care se odihnea în casa lui, o luă la fugă spre hambar.

— Noapte bună! ţipă Avery. Noapte bună! Ce duhoare! Să ieşim de-aici!

Fern plângea. Se ţinea de nas şi fugea spre casă. Avery alerga după ea, ţinându-se şi el de nas.

Charlotte se simţea extrem de uşurată văzându-l că pleacă. Scăpase ca prin urechile acului.

Mai târziu, în acea dimineaţă, animalele veniră de la păşune – oile, mieii, gânsacul, gâsca şi cei şapte boboci. Au fost nenumărate plângeri legate de mirosul îngrozitor, iar Wilbur a trebuit să spună povestea iar şi iar, despre cum băiatul familiei Arable încercase s-o captureze pe Charlotte şi cum mirosul oului clocit îl gonise la timp.

— Mirosul oului de gâscă stricat a fost cel care i-a salvat viaţa lui Charlotte, spuse Wilbur.

Gâsca era mândră de rolul jucat de ea în această întreagă aventură.

— Sunt încântată că din ou nu a ieşit un puişor, spuse ea.

Templeton era descumpănit, desigur, din cauza pierderii preaiubitului său ou. Dar nu se putu abţine să nu se laude.

— Merită să păstrezi lucruri, spuse el ursuz. Un şobolan nu ştie niciodată când se va putea folosi de câte ceva. Eu nu arunc niciodată nimic.

— Ei, spuse un miel, toată chestia asta este bună pentru Charlotte, dar cum rămâne cu noi, ceilalţi? Mirosul este de nesuportat. Cine şi-ar dori să locuiască într-un hambar care e „parfumat” cu miros de ou clocit?

— Nu-ţi face griji, te vei obişnui cu el, spuse Templeton.

Stătea în două picioare şi se trăgea de mustăţi plin de înţelepciune, apoi se strecură să facă o vizită la groapa de gunoi.

Când apăru Lurvy la prânz cărând o găleată cu mâncare pentru Wilbur, se opri scurt la câţiva paşi de cocină. Adulmecă aerul şi se strâmbă.

— Ce naiba? bombăni el. Punând găleata jos, ridică băţul pe care îl scăpase Avery şi ridică troaca. Şobolani! spuse el. Îîîh! Ar fi trebuit să-mi dau seama că un şobolan îşi va face cuib sub troacă. Cât urăsc şobolanii!

Şi Lurvy trase troaca lui Wilbur de-a curmezişul curţii şi aruncă nişte mizerie în cuibul şobolanului, îngropând oul spart şi toate celelalte lucruri ale lui Templeton, apoi ridică găleata. Wilbur stătea în cocină, lihnit de foame. Lurvy turnă. Lăturile se scurgeau cremoase în jurul ochilor şi urechilor lui Wilbur. Porcuşorul înfuleca şi sorbea şi sorbea înfuleca, plescăind şi grohăind, nerăbdător să termine tot dintr-odată. Era o mâncare delicioasă – lapte slab, amestecuri de grâu, resturi de clătite, jumătate de gogoaşă, puţin suc de fructe, două felii de pâine prăjită, nişte ghimber, o coadă de peşte, o coajă de portocală, câţiva tăiţei dintr-o supă, restul dintr-o ceaşcă de cacao, o

ruladă cu jeleu antică, o fâşie de hârtie de la găleata de gunoi şi o lingură plină de jeleu de zmeură.

Wilbur înfuleca fără să respire. Avea intenţia să-i lase nişte tăiţei şi câteva picături de lapte lui Templeton. Apoi îşi aminti că şobolanul fusese de mare ajutor în salvarea vieţii lui Charlotte şi că păianjenul încerca să-i salveze lui viaţa. Aşa că îi lăsă ceva mai mulţi tăiţei.

Acum, că oul spart era îngropat, aerul se împrospătă şi hambarul mirosea din nou bine. După-amiaza trecu şi sosi seara. Se lungeau umbrele, aerul răcoros şi blând al serii intra prin uşi şi prin ferestre. Călare pe pânza ei, binedispusă, Charlotte mânca o muscă şi se gândea la viitor. După ceva vreme îşi întinse picioruşele.

Coborî spre centrul pânzei şi acolo începu să taie câteva fire. Lucra încet, dar uniform, în timp ce restul animalelor moţăiau. Nimeni, nici măcar gâsca, n-a observat că păianjenul lucra. Adâncit în patul său moale, Wilbur moţăia. Vizavi, în colţul lor preferat, gâştele fluierau un cântec de seară.

Charlotte rupse o bucată serioasă din pânza ei, lăsând un spaţiu liber în mijloc. Apoi începu să ţească ceva care să umple locul firelor îndepărtate de ea. Când Templeton se întoarse de la groapa de gunoi, pe la miezul nopţii, păianjenul încă lucra.

11. Miracolul

A doua zi era ceţoasă. La fermă totul era ud leoarcă. Iarba părea un covor fermecat. Răsadul de asparagus arăta ca o pădure de argint. În dimineţile ceţoase, pânza lui Charlotte era cu adevărat o frumuseţe. În acea dimineaţă, firele subţiri erau ornate cu zeci de mici şiraguri din picături de apă. Pânza sclipea în lumină, formând un desen minunat şi misterios, ca un văl delicat. Chiar şi Lurvy, care nu prea era sensibil la frumos, observă pânza când veni cu micul dejun al purcelului. Fu atras de desenul uriaş, făcut cu migală. Se uită cu atenţie şi văzu ceva care îl făcu să lase jos găleata.

Acolo, în centrul pânzei, ţesut îngrijit cu majuscule, era un mesaj. Suna aşa:

ĂSTA DA, PORC!

Lurvy simţi că i se taie picioarele. Se frecă la ochi şi se holbă mai bine la pânza lui Charlotte.

— Am vedenii, şopti el. Căzu în genunchi şi bâigui o rugăciune scurtă. Apoi, uitând cu totul de micul dejun al lui Wilbur, merse înapoi în casă şi-l chemă pe domnul Zuckerman.

— Cred c-ar fi bine să vii până la cocină, spuse el.

— Ce se întâmplă? întrebă domnul Zuckerman. A păţit porcul ceva?

— N-nu chiar, spuse Lurvy, vino şi ai să vezi singur.

Cei doi bărbaţi se îndreptară tăcuţi spre ţarcul lui Wilbur. Lurvy arătă spre pânza de păianjen.

— Vezi ce văd şi eu? întrebă el.

Zuckerman se holbă la scrisul de pe pânză. Apoi murmură cuvintele „ĂSTA DA, PORC”. Apoi se uită la Lurvy. Apoi amândoi începură să tremure. Charlotte, somnoroasă după prestaţia de peste noapte, îi urmărea zâmbind. Wilbur veni şi se aşeză exact sub pânză.

— ĂSTA DA, PORC! murmură Lurvy cu o voce slabă.

— ĂSTA DA, PORC! şopti domnul Zuckerman.

Se holbară şi se tot holbară la Wilbur. Apoi se holbară la Charlotte.

— Doar nu crezi că acel păianjen... începu domnul Zuckerman, dar clătină din cap şi nu termină propoziţia.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre casă pentru a-i spune soţiei.

— Edith s-a întâmplat ceva, începu el cu o voce firavă. Merse în sufragerie şi se aşeză, iar doamna Zuckerman îl urmă. Am ceva să-ţi spun Edith, spuse el. Mai bine aşazăte. Doamna Zuckerman îşi trase un scaun. Era palidă şi speriată. Edith, spuse el încercând să aibă o voce constantă, cred că e bine să ştii că avem un porc foarte neobişnuit.

O grimasă de uluire apăru pe faţa doamnei Zuckerman.

— Homer Zuckerman, ce tot spui acolo? îl dăscăli ea.

— Asta-i o chestie foarte serioasă, Edith, replică el. Porcul nostru este cu totul ieşit din comun.

— Ce poate fi neobişnuit la un purcel? întrebă doamna Zuckerman, care începea să îşi revină din sperietură.

— Păi, încă nu ştiu exact, spuse domnul Zuckerman. Dar am primit un semn, Edith, un semn misterios. Un miracol s-a întâmplat în această fermă. Este o pânză de păianjen mare la intrarea către pivniţa hambarului, exact deasupra cocinei de porci, şi când Lurvy s-a dus să hrănească porcul în dimineaţa asta a observat pânza. Era ceaţă, şi ştii cât de deosebit arată pânza de păianjen pe o astfel de vreme. Şi chiar în mijlocul pânzei erau cuvintele „ĂSTA DA, PORC”. Cuvintele erau ţesute chiar în pânză, Edith. Ştiu, pentru că m-am dus până acolo şi am văzut. Scrie „ĂSTA DA, PORC” cât de clar poate fi ceva clar. Nu poate fi nicio greşeală în povestea asta. S-a întâmplat un miracol şi a apărut un semn aici, pe pământ, chiar la ferma noastră, unde avem un porc neobişnuit.

— Păi, spuse doamna Zuckerman, mi se pare că nu eşti prea exact. Mie mi se pare că avem un păianjen neobişnuit.

— A, nu, spuse domnul Zuckerman. Porcul e cel neobişnuit. Aşa spune, chiar acolo, în mijlocul pânzei.

— Poate, spuse doamna Zuckerman, oricum eu am de gând să arunc o privire la păianjenul ăla.

— E doar un păianjen gri obişnuit, spuse domnul Zuckerman.

Se ridicară şi merseră împreună spre ţarcul lui Wilbur.

— Vezi Edith? E doar un păianjen gri obişnuit.

Wilbur era încântat că se bucura de atâta atenţie. Lurvy încă mai stătea acolo, iar domnul şi doamna Zuckerman au venit şi ei, şi toţi trei au stat mai mult de o oră să citească iar şi iar cuvintele de pe pânză, urmărindu-l pe Wilbur.

Charlotte era încântată de modul în care funcţiona şmecheria. Stătea fără să facă nicio mişcare şi asculta discuţia oamenilor. Când o musculiţă se prinse în pânză, exact în spatele cuvântului „porc”, Charlotte se lăsă în jos şi o înfăşură, mutând-o de acolo.

După ceva vreme, ceaţa se ridică. Pânza se usca şi cuvintele nu se mai vedeau atât de clar. Familia Zuckerman şi Lurvy merseră înapoi în casă. Exact înainte de a părăsi hambarul, domnul Zuckerman mai aruncă o ultimă privire către Wilbur.

— Ştii, spuse el cu o voce gravă, tot timpul am bănuit că porcul ăsta al nostru este unul deosebit de bun. E un porc năzdrăvan. Porcul ăsta e cât se poate de zdravăn. Vezi ce bine făcut e în jurul umerilor, Lurvy?

— Sigur. Sigur că da, spuse Lurvy. L-am remarcat întotdeauna. Ăsta da porc!

— E lung şi e delicat, spuse Zuckerman.

— Aşa e, fu de acord Lurvy. Nu se poate mai delicat, e porc, nu glumă.

Când domnul Zuckerman se întoarse în casă, dezbrăcă hainele de lucru şi-şi puse cel mai bun costum apoi se urcă în maşină şi merse până la casa preotului. Timp de o oră, îi explică acestuia că avusese loc o minune la fermă.

— Până acum, spuse Zuckerman, doar patru oameni de pe pământ ştiu despre acest miracol, eu însumi, soţia mea Edith, angajatul meu Lurvy şi dumneavoastră.

— Nu spune nimănui, îl sfătui preotul. Încă nu ştiu ce înseamnă, dar o să chibzuiesc şi poate voi explica asta în următoarea slujbă duminică. Nu încape îndoială că ai cel mai neobişnuit porc. Am de gând să vorbesc despre asta în predica mea şi să scot în evidenţă faptul că această comunitate a noastră e binecuvântată cu un animal-minune. Apropo, are porcul un nume?

— Păi, da, spuse domnul Zuckerman. Nepoata mea cea mică îi zice Wilbur. E un copil cam ciudat şi plin de capricii. A crescut porcul cu un biberon şi eu l-am cumpărat de la ea când avea o lună.

Dădu mâna cu preotul şi plecă.

Secretele sunt greu de păstrat. Cu mult înainte de venirea zilei de duminică, vestea se răspândi în tot cătunul. Toată lumea ştia că apăruse un semn într-o pânză de păianjen, la ferma familiei Zuckerman. Toţi ştiau că familia Zuckerman avea un porc minune. Veneau oameni de la zeci de kilometri distanţă să-l vadă pe Wilbur şi să citească cuvintele de pe pânza lui Charlotte. Drumul către familia Zuckerman era plin de maşini şi de camioane, de dimineaţă până la lăsarea nopţii. Maşini Ford şi Chevrolet, şi Buick, şi remorci, şi Plymouth, şi Studebakers, şi Packard, şi De Sotos cu transmisie giromatică şi automobile Olds cu motoare cu propulsie şi jeepuri cu rulote şi Pontiacuri. Vestea unui porc-minune se răspândi până peste dealuri şi ţăranii veneau cu căruţele la fermă, pentru a vedea animalul miraculos. Toţi spuneau că nu mai văzuseră aşa animal în viaţa lor.

Când Fern i-a spus mamei că Avery încercase să lovească păianjenul cu un băţ, doamna Arable a fost atât de şocată, încât l-a trimis pe Avery la culcare fără să-i dea cina, drept pedeapsă.

În zilele care au urmat, domnul Zuckerman a fost atât de ocupat să-şi întreţină vizitatorii, încât şi-a neglijat treburile

gospodăreşti. Purta hainele cele bune tot timpul – le îmbrăca de cum se scula de dimineaţă. Doamna Zuckerman prepara mâncare specială pentru Wilbur. Lurvy se bărbierise şi se tunsese, şi principala lui sarcină la fermă era să hrănească porcul, în timp ce oamenii priveau. Domnul Zuckerman îi porunci lui Lurvy să crească numărul de mese ale lui Wilbur de la trei, la patru pe zi. Familia Zuckerman era atât de ocupată cu vizitatorii, încât uită de alte lucruri de la fermă. Murele erau coapte, dar doamna Zuckerman nu reuşi să facă gem. Porumbul trebuia săpat, şi Lurvy nu avea timp să facă treaba asta.

Duminică, biserica era plină. Preotul explică miracolul: vorbele de pe pânza de păianjen dovedeau că oamenii trebuie să fie întotdeauna atenţi la minunile ce pot apărea.

Ca o concluzie, cocina familiei Zuckerman era centrul atracţiei. Fern era fericită pentru că simţea cum trucul lui Charlotte funcţiona şi pentru că viaţa lui Wilbur avea să fie salvată. Dar constată că hambarul nu era nici pe departe aşa de plăcut – prea multă lume se vântura pe acolo. Fetei îi plăcea mai mult când putea fi singură cu prietenele ei animalele.

12. O întâlnire

Într-o seară, la câteva zile după ce apăru textul pe pânza lui Charlotte, păianjenul solicită o întâlnire a tuturor animalelor în pivniţa hambarului.

— O să încep cu strigarea prezenţei. Wilbur?

— Aici! spuse porcul.

— Gâscanul?

— Aici, aici, aici! spuse gâscanul.

— Parcă ar fi trei gâscani, murmură Charlotte. De ce nu poţi să spui simplu „aici”? De ce trebuie să repeţi totul?

— Este idio-idio-idiosincrasie, răspunse gâscanul.

— Gâsca? întrebă Charlotte.

— Aici, aici, aici! spuse gâsca.

Charlotte o fixă cu privirea.

— Bobocii sunt toţi şapte?

— Piu-piu! Piu-piu! Piu-piu! Piu-piu! Piu-piu! Piu-piu! Piu-piu! spuseră puii.

— Asta se transformă într-o şedinţă, nu glumă. Oricine ar crede că avem trei gâscani, trei gâşte şi douăzeci şi unu de boboci. Oi?

— Bee! răspunseră oile împreună.

— Miei?

— Bee! răspunseră mieii într-un glas.

— Templeton?

Niciun răspuns.

— Templeton?

Niciun răspuns.

— Ei, suntem toţi aici, cu excepţia şobolanului, spuse Charlotte. Cred că putem începe fără el. Aşadar, cu toţii trebuie să fi observat ce se întâmplă pe aici în ultimele zile. Mesajul pe care l-am scris în pânza mea, lăudându-l pe Wilbur, şi-a atins scopul. Familia Zuckerman a căzut în capcană, la fel şi toţi ceilalţi. Zuckerman crede că Wilbur este un porc neobişnuit şi de aceea nu-l va omorî şi nu-l va

mânca. Îndrăznesc să spun că şmecheria mea va funcţiona şi că viaţa lui Wilbur va fi salvată.

— Uraaa! strigară toţi.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Charlotte. Şi acum, am solicitat această întâlnire pentru a primi sugestii. Am nevoie de noi idei pentru pânză. Oamenii deja se satură să citească cuvintele „ĂSTA DA, PORC!”. Dacă cineva se poate gândi la alt mesaj sau la o remarcă, sunt gata să o ţes în pânza mea. Vreo sugestie pentru un nou slogan?

— Ce ziceţi de „supremul porc”? întrebă unul dintre miei.

— Nu-i bine, spuse Charlotte. Sună ca un desert consistent.

— Ce ziceţi de „teribil, teribil, teribil”? întrebă gâsca.

— Cred că un singur „teribil” ar fi de efect, spuse Charlotte.

Cuvântul ăsta l-ar putea impresiona pe Zuckerman.

— Dar Charlotte, spuse Wilbur, eu nu sunt teribil.

— Asta nu are nici cea mai mică importanţă, obiectă Charlotte, nici cea mai mică. Oamenii cred aproape orice văd scris. Ştie cineva de aici cum se scrie „teribil”?

— Cred că eu, spuse gâscanul: un „t”, un „e”, un „r”, un „i”…

— Ce fel de acrobat mă crezi? spuse Charlotte plictisită. Ar trebui să dansez dansul Sfântului Vitus să ţes un astfel de cuvânt pe pânza mea.

— Scuze, scuze, scuze, spuse gâscanul.

Apoi vorbi cea mai bătrână dintre oi.

— Sunt de acord că ar trebui scris ceva nou pe pânză dacă trebuie salvată viaţa lui Wilbur. Şi dacă Charlotte are nevoie de ajutor pentru a găsi cuvinte, cred că le poate obţine de la prietenul nostru Templeton. Şobolanul vizitează regulat groapa de gunoi şi are acces la reviste vechi. El poate să rupă fragmente din reclame şi să le aducă aici, în pivniţa hambarului, astfel încât Charlotte să poată avea după ce să copieze.

— Bună idee, se bucură Charlotte. Dar nu sunt sigură că Templeton va fi dispus să ne ajute. Îl ştiţi cum e.

Întotdeauna egoist, nu se gândeşte niciodată la cel de lângă el.

— Pun pariu că îl pot face să ne ajute, spuse bătrâna oaie. O să apelez la instinctele sale de bază, căci are din plin. Uite că vine! Să faceţi linişte cât timp îi prezint eu problema!

Şobolanul intră în hambar aşa cum o făcea întotdeauna: furişându-se pe lângă perete.

— Ce se întâmplă? întrebă el văzând animalele adunate.

— Ţinem o şedinţă cu directorii, răspunse bătrâna oaie.

— Păi, dă-i drumul! Întâlnirile mă plictisesc! Spuse Templeton şi începu să se caţere pe o sfoară care atârna lângă perete.

— Uite, spuse bătrâna oaie, data viitoare când te duci la groapa de gunoi, adu un decupaj dintr-o revistă; Charlotte are nevoie de idei noi ca să poate scrie mesaje în pânza ei, pentru a-i salva viaţa lui Wilbur.

— Lasă-l să moară! Îmi fac eu griji…

— O să-ţi faci destule griji la iarnă, spuse oaia. Fii sigur că o să-ţi faci griji când, într-o dimineaţă de ianuarie, când vor fi zero grade şi Wilbur va fi mort, nimeni n-o să vină aici cu o găleată de lături calde pe care să le toarne în troacă. Resturile din mâncarea lui Wilbur sunt cea mai importantă sursă de aprovizionare, Templeton, ştii asta! Mâncarea lui Wilbur este şi mâncarea ta; de aceea destinul lui şi al tău sunt foarte apropiate. Dacă el este omorât şi troaca lui stă goală zi după zi, o să slăbeşti atât de tare, încât ne vom putea uita prin stomacul tău să vedem obiectele de pe partea cealaltă.

Mustăţile lui Templeton tresăriră.

— Poate că ai dreptate, spuse el morocănos. Fac o plimbare până la groapa de gunoi mâine după-amiază. O să aduc un fragment dintr-o revistă, dacă găsesc vreuna.

— Mulţumesc, spuse Charlotte. Şedinţa este închisă. Mă aşteaptă o seară încărcată. Trebuie să-mi rup pânza şi să mă apuc de scris cuvântul „teribil”.

Wilbur roşi.

— Dar nu sunt teribil, Charlotte, sunt doar un purceluş obişnuit.

— Din punctul meu de vedere eşti teribil, îi răspunse dulce Charlotte, şi asta e tot ce contează. Eşti prietenul meu cel mai bun şi cred că eşti senzaţional. Acum lasă comentariile şi du-te la culcare.

13. Mari progrese

În adâncul nopţii, în timp ce alte fiinţe dormeau, Charlotte lucra la pânza ei. Întâi tăie câteva linii curbe în apropierea centrului; lăsă celelalte linii neatinse pentru că era nevoie de ele ca sprijin. În timpul lucrului, cele opt picioare îi erau de mare ajutor. La fel şi dinţii. Îi plăcea să ţească şi era o expertă în asta.

Un păianjen poate produce mai multe tipuri de fire. El foloseşte un fir uscat, tare pentru liniile de bază şi foloseşte un fir lipicios pentru firele destinate capcanei – cele care prind şi ţin insecta. Charlotte se hotărî să folosească firul uscat pentru scrierea noului mesaj. „Dacă scriu cuvântul «teribil» cu fir lipicios, gândi ea, fiecare insectă care trece se va lipi în el şi va strica efectul. Acum, să vedem, prima literă este «T» ”. Charlotte se căţără până într-un punct din colţul stâng al pânzei. Aşezându-şi picioruşele în poziţia potrivită, ataşă firul şi apoi îşi dădu drumul în jos. În cădere, lăsa în urma ei un fir. Îl prinse în capăt, formând partea de sus a literei „T”. Charlotte nu era totuşi mulţumită. Urcă şi făcu o altă lipire, chiar alături de prima. Apoi trase firul în jos, astfel încât avu două linii în loc de una. „Se va vedea mai bine dacă fac totul cu linii duble”, gândi ea. Urcă din nou, se mută doi centimetri către stânga, îşi atinse picioruşele de pânză şi duse o linie de-a curmezişul, către dreapta, formând partea de sus a literei „T”. A repetat toate acestea, dublând partea de sus. Cele opt picioare ale ei erau foarte ocupate să ajute.

— Acum pentru „E”.

Charlotte deveni atât de absorbită de treaba ei, încât începu să vorbească singură, ca şi cum ar fi vrut să se încurajeze.

Dacă ai fi stat liniştit în pivniţa hambarului, în seara aceea ai fi auzit ceva de genul ăsta:

— Acum pentru „R” hai sus! Prinde! Coboară! Derulează fir! Uau! Prinde! Bun! Hai sus! Repetă! Prinde! Coboară!

Derulează. Uau, fetiţo! Uşor acum! Prinde! Urcă! Prinde! În dreapta! Derulează! Prinde! Acum în dreapta şi-n jos, şi fă o buclă, şi întoarce, şi întoarce! Acum către stânga! Prinde! Urcă! Repetă! OK! Uşor, ţine liniile alea împreună! Acum, în jos, pentru piciorul literei „R”! Derulează fir! Uau! Prinde! Urcă! Repetă! Bravo!

Şi aşa, vorbind, păianjenul îşi văzu de treabă. Când termină, simţi că îi e foame. Mâncă o gânganie mică, pe care o pusese deoparte mai de mult, apoi se culcă. De dimineaţă, Wilbur se aşeză sub pânză. Inspiră aerul de dimineaţă în plămâni. Picături de rouă, reflectând soarele, scoteau pânza-n evidenţă. Când Lurvy veni cu micul dejun, văzu porcul şi deasupra lui, ţesut frumos cu majuscule, cuvântul „TERIBIL” – alt miracol.

Lurvy se grăbi să-l cheme pe domnul Zuckerman; domnul Zuckerman se grăbi s-o cheme pe doamna Zuckerman; doamna Zuckerman fugi la telefon şi-l chemă pe domnul Arable; familia Arable urcă în camion şi se grăbi să vină la fermă. Toată lumea stătea lângă ţarc şi se holba la pânză, citind cuvântul iar şi iar, în timp ce Wilbur, care se simţea cu adevărat teribil, stătea tăcut, umflându-şi pieptul şi scurmând ici-colo.

— Teribil! spuse căzut în admiraţie domnul Zuckerman. Edith, mai bine telefonează-i reporterului de la Weekly Chronicle. Sigur va fi interesat de chestia asta. S-ar putea să vrea să aducă un fotograf. Nu găseşti în tot statul ăsta porc aşa de teribil ca al nostru.

Vestea se răspândi. Oamenii care veniseră să-l vadă pe Wilbur când pe pânză era scris „Ăsta da, porc!”, veniră din nou, acum că era „teribil”.

În acea după-amiază, când domnul Zuckerman merse să mulgă vacile şi să cureţe hamurile, încă se mai gândea la ce porc minunat are.

— Lurvy! strigă el, să nu se mai arunce balegă de vacă pe jos în cocina aceea. Am un porc teribil. Vreau să aibă în culcuş paie curate, frumoase, în fiecare zi. Înţeles?

— Da, domnule, spuse Lurvy.

— Mai mult, spuse domnul Zuckerman, vreau să construieşti un alt ţarc pentru Wilbur. M-am hotărât să-l duc la târg pe şase septembrie. Fă ţarcul mare şi decorează-l cu verde şi cu litere aurii!

— Ce să scriu cu auriu? întrebă Lurvy.

— Scrie „Faimosul porc al familiei Zuckerman”.

Lurvy ridică o furcă şi plecă să aducă paie curate. Un porc atât de important îţi dădea o grămadă de bătaie de cap, îşi dădea el bine seama.

În josul livezii de mere, la capătul cărării, era groapa de gunoi unde domnul Zuckerman arunca tot felul de resturi şi chestii pe care nimeni nu le mai voia. Aici, într-un luminiş mic ascuns de anini negri tineri şi de tufişuri de zmeură sălbatică, era un turn uimitor de sticle vechi şi cutii goale, gresii murdare, bucăţi de metal, sticle sparte, balamale stricate, arcuri stricate, baterii consumate, reviste vechi, lavete de vase uzate, salopete cârpite, cuie ruginite, găleţi sparte, dopuri uitate, şi gunoaie inutile de tot felul, inclusiv o manivelă de la o maşină de îngheţată.

Templeton cunoştea groapa de gunoi şi-i plăcea acolo. Erau ascunzători bune – camuflaje excelente pentru un şobolan, şi de cele mai multe ori găsea şi câte o cutie cu resturi de mâncare înăuntru.

Acum era acolo, cotrobăind. Când se întoarse la hambar, avea în gură o foaie ruptă dintr-o revistă şifonată, pe care se afla o reclamă.

— Cum e asta? întrebă el, arătându-i lui Charlotte reclama. Scrie „crocant”. Ar fi un cuvânt bun de scris pe pânza ta.

— În niciun caz, obiectă Charlotte. Nu se putea mai rău. Nu vrem ca domnul Zuckerman să se gândească la Wilbur ca fiind crocant. Ar putea să-i vină gânduri legate de prăjeală, rumeneală, slănină cu şorici şi şuncă gustoasă. Asta i-ar da idei. Noi trebuie să facem reclamă calităţilor nobile ale lui Wilbur, nu gustului lui. Du-te şi găseşte alt cuvânt, te rog, Templeton!

Şobolanul păru enervat, dar se strecură de acolo şi se întoarse după o bucată de vreme cu o fâşie de bumbac.

— Cum e asta? întrebă el. Este eticheta de la o cămaşă veche.

Charlotte examina eticheta. Scria „Băgat la apă”.

— Îmi pare rău Templeton, dar „băgat la apă” iese din discuţie. Noi vrem ca domnul Zuckerman să-l considere pe Wilbur bine făcut, nu intrat la apă. Va trebui să te rog să mai încerci o dată.

— Drept ce mă iei, un mesager? mormăi şobolanul. N-o să-mi petrec tot timpul alergând în groapa de gunoi după reclame.

— O singură dată, te rog! spuse Charlotte.

— Uite ce-o să fac, răspunse Templeton. Ştiu că în baracă este o cutie de detergent. Are ceva scris pe ea. O să-ţi aduc o bucată din cutie.

Se căţără pe sfoara care atârna de perete şi dispăru printr-o gaură din tavan. Când se întoarse, avea în dinţi o bucată de carton albastru cu alb.

— Poftim! spuse el, triumfător. Asta cum e?

Charlotte citi următoarele cuvinte: „cu un nou efect de strălucire”.

— Ce înseamnă asta? întrebă Charlotte, care nu folosise detergent în viaţa ei.

— Eu de unde să ştiu? spuse Templeton. Ai cerut cuvinte şi ţi le-am adus. Presupun că următorul lucru pe care mi-l vei cere va fi un dicţionar.

Împreună au studiat reclama.

— Cu un nou efect de strălucire, repetă Charlotte încet.

Wilbur, care dormea pe paie, sări în picioare.

— Aleargă pe aici, ordonă Charlotte. Vreau să te văd în acţiune, să văd dacă eşti strălucitor.

Wilbur fugi până-n capătul ţarcului lui.

— Acum înapoi, mai rapid! spuse Charlotte.

Wilbur galopă înapoi. Pielea lui strălucea. Codiţa lui era răsucită delicat.

— Acum sări! ordonă Charlotte.

Wilbur sări cât de sus putea.

— Ţine-ţi genunchii drepţi şi atinge pământul cu urechile, strigă Charlotte.

Wilbur se supuse.

— Dă-te peste cap şi răsuceşte-te! strigă Charlotte.

Wilbur se dădu peste cap, încordându-se şi întorcându-se.

— OK, Wilbur, spuse Charlotte. OK, Templeton, reclama merge, cred. Nu sunt sigură că prestaţia lui Wilbur este chiar strălucitoare, dar este interesantă.

— De fapt, spuse Wilbur, mă simt strălucitor.

— Da? se miră Charlotte, uitându-se la el cu afecţiune. Ei, eşti un purceluş cumsecade, dar strălucitor vei fi. M-am implicat serios în povestea asta. Acum trebuie să merg până la capăt.

Obosit de atâta agitaţie, Wilbur se întinse în paiele curate. Închise ochii. Paiele păreau să-l cam înţepe. Nu erau nici pe departe atât de confortabile ca balega moale, în care era întotdeauna o plăcere să stai culcat. Aşa că împinse paiele într-o parte şi se întinse în balegă. Oftă. Fusese o zi plină – prima lui zi în care era strălucitor. Zeci de oameni îi vizitaseră ţarcul pe parcursul după-amiezii, şi el fusese nevoit să pozeze şi să arate teribil. Acum era obosit. Fern sosise şi se aşezase liniştită pe scăunelul ei, în colţ.

— Spune-mi o poveste, Charlotte! o rugă Wilbur, stând culcat şi aşteptând să-i vină somnul.

Aşa că Charlotte, deşi era obosită şi ea, îi cântă în strună.

— Odată, demult, începu ea, am avut o verişoară frumoasă, care şi-a ţesut pânza peste un râu. Într-o zi, un peştişor mic a sărit din apă şi s-a încurcat în plasă. Verişoară mea a fost, bineînţeles, foarte surprinsă. Peştele se zbătea tare. Verişoara mea nici nu îndrăznea să se apropie. Dar a făcut-o. A coborât şi a aruncat o mulţime de fire în jurul peştelui, luptându-se cu curaj pentru a-l captura.

— Şi a reuşit? întrebă Wilbur.

— A fost o bătălie pe care n-o poţi uita niciodată, spuse Charlotte. Peştele era prins doar de o aripioară, iar coada se zbătea şi sclipea în soare. Pânza se îndoia ameninţător sub greutatea peştelui.

— Cât cântărea peştele? întrebă curios Wilbur.

— Nu ştiu, spuse Charlotte. Verişoara mea se strecura, se ferea de loviturile date fără milă de peştele ce se zbătea cu sălbăticie, sărind, rupând firele şi luptând cu îndârjire. Verişoara mea aruncă mai întâi un fir în jurul cozii peştelui, care făcu o mişcare bruscă. Apoi una spre stânga, către coadă, şi una din dreapta, către partea din mijloc. Peştele se încordă din nou. Apoi ea se feri într-o parte şi aruncă un fir din dreapta către înotătoare. Şi apoi un altul din stânga către cap, în timp ce pânza se legăna şi se întindea.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă Wilbur.

— Nimic, spuse Charlotte. Peştele a pierdut bătălia. Verişoara mea l-a legat atât de strâns, încât nu se putea clinti.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? vru să ştie Wilbur.

— Nimic, spuse Charlotte, verişoara mea a păstrat peştele un timp şi apoi, când s-a simţit în stare, l-a mâncat.

— Spune-mi altă poveste! o imploră Wilbur.

Aşadar, Charlotte îi spuse încă una, despre o altă verişoara de-a ei, care era aeronaut.

— Ce este un aeronaut? întrebă Wilbur.

— Unul care face baloane, spuse Charlotte. Verişoara mea obişnuia să stea în cap şi să dea drumul la exact atâta fir cât trebuia pentru a ţese un balon. Apoi îşi dădea drumul şi era ridicată-n aer şi purtată în sus, de vântul cald.

— Asta e adevărat, întrebă Wilbur, sau inventezi tu?

— E adevărat, răspunse Charlotte. Am nişte veri deosebiţi. Şi acum, Wilbur, e timpul să mergi la culcare.

— Cântă-mi ceva! o imploră Wilbur, închizând ochii.

Şi atunci, Charlotte fredonă un cântec de leagăn, în timp ce greierii se auzeau în iarbă şi în hambar se lăsa întunericul. Acesta era cântecul:

Dormi, dormi, singura mea iubire,

Adânc, adânc, în bălegar şi-n întunecime;
Nu-ţi fie teamă, nu te simţi singur,
Acum e ora când broaşte şi sturzi
Slăvesc lumea din păduri şi stuf.
Lasă grijile, singura mea iubire,
Adânc în balegă şi-n întunecime!

Dar Wilbur deja dormea buştean. Când isprăvi cântecul, Fern se ridică şi plecă acasă.

14. Doctorul Dorian

A doua zi era sâmbătă. Fern stătea în bucătărie şi ştergea vasele folosite la micul dejun, după ce mama le spălase. Doamna Arable lucra în tăcere. Spera ca Fern să se ducă afară şi să se joace cu alţi copii, în loc să plece la hambarul familiei Zuckerman, unde nu făcea decât să privească animalele.

— Charlotte este cea mai bună povestitoare pe care am auzit-o vreodată, spuse Fern ştergând cu prosopul de vase un bol de cereale.

— Fern, spuse mama ei aspru, nu trebuie să inventezi. Ştii că păianjenii nu spun poveşti, căci păianjenii nu pot vorbi.

— Charlotte poate, replică Fern, nu vorbeşte foarte tare, dar vorbeşte.

— Ce fel de poveste a spus? întrebă doamna Arable.

— Păi, ne-a spus despre o verişoară de-a ei care a prins un peşte în pânză. Nu ţi se pare fascinant?

— Fern, draga mea, cum ar putea încăpea un peşte într-o pânză de păianjen? se revoltă doamna Arable. Ştii că aşa ceva e imposibil. Inventezi toate astea.

— O, ba chiar s-a întâmplat, obiectă Fern. Charlotte nu minte niciodată. Verişoara ei a construit o pânză peste un râu. Într-o zi, stătea pe pânză şi un peştişor a sărit din apă şi s-a agăţat de pânză. Peştişorul şi-a prins o înotătoare în pânză; coada lui se zbătea şi strălucea în soare. Nu-ţi poţi imagina pânza lăsându-se ameninţător sub greutatea peştelui? Verişoara lui Charlotte se tot strecura şi se ferea, dar tot a fost lovită fără milă în cap de peştele care se zbătea sălbatic, rupând firele şi…

— Fern! o întrerupse brusc mama. Opreşte, încetează să mai inventezi astfel de bazaconii!

— Nu inventez, spuse Fern. Îţi prezint doar faptele.

— Ce s-a întâmplat în final? întrebă mama, împinsă până la urmă de curiozitate.

— Verişoara lui Charlotte a câştigat. A legat fedeleş peştele, apoi l-a mâncat când s-a simţit în stare. Păienjenii trebuie să mănânce, la fel ca noi, ceilalţi.

— Da, cred că da, spuse doamna Arable vag.

— Charlotte are o altă verişoara care face baloane, stă în cap, dă drumul la o grămadă de fir, şi e purtată în zbor de vânt. Mamă, nu-i aşa că ţi-ar plăcea şi ţie să faci asta?

— Da, mi-ar trece prin cap, răspunse doamna Arable. Dar Fern, draga mea, mi-aş dori să te joci afară astăzi, în loc să mergi la hambarul unchiului Homer. Găseşte-ţi nişte prieteni şi distrează-te pe afară. Petreci prea mult timp în hambarul acela – nu-ţi face bine să fii atât de mult timp singură.

— Singură? se miră Fern. Singură? Cei mai buni prieteni ai mei se află în pivniţa hambarului. E un loc foarte sociabil. Şi nu-i deloc izolat.

Fern dispăru după un timp, pornind către familia Zuckerman. Mama ei ştergea praful din camera de zi. În timp ce făcea treabă, se tot gândea la Fern. Nu părea firesc pentru o fetiţă să fie atât de interesată de animale. În sfârşit, doamna Arable se hotărî: îi va da un telefon bătrânului doctor Dorian şi-i va cere sfatul. Se urcă în maşină şi se îndreptă spre cabinetul lui, din sat.

Doctorul Dorian avea o barbă groasă. Se bucură s-o vadă pe doamna Arable şi îi oferi un scaun confortabil.

— Vreau să vă vorbesc despre Fern, îi explică ea. Petrece în general prea mult timp în hambarul familiei Zuckerman. Stă pe un scăunel de muls, într-un colţ al pivniţei hambarului, lângă cocină şi priveşte animalele ore întregi. Stă şi ascultă.

Doctorul Dorian se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Încântător! spuse el. Trebuie să fie chiar frumos şi liniştit acolo. Homer are şi nişte oi, nu-i aşa?

— Da, spuse doamna Arable, dar totul a început cu acel porc pe care i l-am dat lui Fern să-l hrănească cu biberonul. Îi spune Wilbur. Homer l-a cumpărat şi, de când l-am dat, Fern se tot duce la unchiul ei ca să stea cu el.

— Am auzit tot felul de lucruri despre porcul acela, spuse doctorul Dorian deschizând ochii. Se spune că e un porc pe cinste.

— Aţi auzit de cuvintele care au apărut pe pânza de păianjen? întrebă doamna Arable agitată.

— Da, răspunse doctorul.

— Ei, înţelegeţi? întrebă doamna Arable.

— Ce să înţeleg?

— Înţelegeţi cum poate apărea ceva scris într-o pânză de păianjen?

— A, nu, spuse doctorul Dorian, nu înţeleg. Cu atât mai puţin pot să înţeleg cum a învăţat de la bun început un păianjen să ţească o pânză. Când au apărut cuvintele, toată lumea a spus că e un miracol, dar nimeni n-a scos în evidenţă faptul că ţesătura în sine era un miracol.

— Ce e aşa miraculos la o pânză de păianjen? se miră doamna Arable. Nu înţeleg de ce spuneţi că o pânză de păianjen este un miracol, e doar o pânză.

— Ai încercat vreodată să teşi vreuna? întrebă doctorul Dorian.

Doamna Arable nu-şi găsea locul pe scaun.

— Nu, spuse ea. Dar pot să croşetez un mileu şi pot să tricotez o şosetă.

— Sigur, spuse doctorul. Dar cineva v-a învăţat asta, nu-i aşa?

— Mama mea m-a învăţat.

— Ei, cine l-a învăţat pe păianjen? Un păianjen tânăr ştie să ţească o pânză fără niciun fel de instrucţiuni de la nimeni. Nu consideraţi asta un miracol?

— Cred că da, acceptă doamna Arable. N-am privit chestia asta aşa până acum. Totuşi, nu înţeleg cum au ajuns cuvintele acelea în pânza de păianjen, nu înţeleg şi asta mă enervează.

— Niciunul dintre noi nu înţelege, spuse doctorul Dorian, oftând. Sunt un doctor. Se presupune că doctorii trebuie să înţeleagă totul. Dar eu nu înţeleg totul, şi n-am de gând să mă îngrijorez din cauza asta.

Doamna Arable spuse agitată:

— Fern spune că animalele vorbesc între ele. Doctore Dorian, credeţi că animalele vorbesc?

— N-am auzit niciodată pe vreuna să spună ceva, replică el, dar asta nu dovedeşte nimic. Este foarte posibil ca un animal să-mi fi vorbit civilizat şi eu să nu fi observat pentru că nu eram atent. Copiii sunt mai atenţi decât adulţii. Dacă Fern spune că animalele din hambarul familiei Zuckerman vorbesc, înclin s-o cred. Poate că dacă oamenii ar vorbi mai puţin, animalele ar vorbi mai mult. Oamenii sunt nespus de vorbăreţi – aveţi cuvântul meu.

— Păi, sunt mai liniştită în legătură cu Fern, spuse doamna Arable. Nu credeţi că e cazul să-mi fac griji în legătură cu ea?

— Arată bine?

— A, da.

— Poftă de mâncare are?

— A, da, e întotdeauna lihnită de foame.

— Doarme bine noaptea?

— Da.

— Atunci nu vă impacientaţi, spuse doctorul.

— Credeţi că va începe vreodată să se gândească la altceva decât la porci şi la oi, şi la gâşte, şi la păianjeni?

— Câţi ani are Fern?

— Opt.

— Păi, spuse doctorul Dorian, cred că va iubi întotdeauna animalele. Dar mă îndoiesc că-şi va petrece toată viaţa în pivniţa din hambarul lui Homer Zuckerman. Cum e cu băieţii – cunoaşte vreunul?

— Îl cunoaşte pe Henry Fussy, spuse doamna Arable veselă.

Doctorul Dorian închise ochii din nou şi căzu adânc pe gânduri.

— Henry Fussy, murmură el, hmm. Remarcabil. Păi, cred că n-aveţi niciun motiv să vă îngrijoraţi. Lăsaţi-o pe Fern să fie alături de prietenii ei din hambar, dacă aşa vrea. Aş putea spune, neoficial, că păianjenii şi porcii nu-s cu nimic

mai prejos decât Henry Fussy. Totuşi bănuiesc că va veni ziua când până şi Henry va arunca o vorbă care să-i capteze atenţia lui Fern. Este uimitor cum se schimbă copiii de la an la an. Ce face Avery? întrebă el, deschizând larg ochii.

— O, Avery este întotdeauna bine. Bineînţeles, nu prea e cuminte şi ajunge să fie înţepat de viespi şi de albine, şi aduce broaşte şi şerpi, şi pe ce pune mâna strică. E bine.

— Mă bucur, răspunse doctorul.

Doamna Arable îşi luă la revedere şi îi mulţumi doctorului Dorian din suflet, pentru sfatul lui. Se simţea foarte uşurată.

15. Greierii

Greierii cântau în ierburi. Cântau cântecul sfârşitului de vară, un cântec trist şi monoton.

— Vara s-a încheiat, e departe de-acum, cântau ei. S-a-ncheiat şi-i departe, departe. Vara moare, moare.

Greierii simţeau că este de datoria lor să avertizeze pe toată lumea că vara nu poate dura o veşnicie. Chiar şi în cele mai frumoase zile din an – zilele când vara se preschimbă în toamnă – greierii împrăştiau zvonul tristeţii şi al schimbării.

Toată lumea auzea cântecul greierilor: Avery şi Fern Arable l-au auzit pe când mergeau pe drumul prăfuit. Ştiau că şcoala avea să reînceapă curând. Bobocii de gâscă îl auzeau şi ştiau că nu vor mai fi niciodată mici. Charlotte îl auzea şi ştia că nu mai are mult. Doamna Zuckerman trebăluia prin bucătărie. Auzi greierii şi o cuprinse şi pe ea tristeţea.

— A trecut încă o vară, oftă ea.

Lurvy, lucrând la un ţarc nou pentru Wilbur, auzi cântecul şi ştia că e vremea să sape cartofii.

„Vara s-a încheiat, e departe de-acum, repetau greierii. Câte nopţi mai sunt până la îngheţ? cântau ei. La revedere vară, la revedere, la revedere!”

Oile se deprimară în aşa hal din cauza greierilor, încât făcură o gaură în gardul dinspre păşune şi o luară la fugă pe câmp. Gâscanul descoperi gaura şi-şi conduse familia prin ea; merseră în livadă şi mâncară merele care căzuseră pe jos. În mlaştină, un arţar mic auzi cântecul greierului şi-şi schimbă culoare în roşu-aprins de nerăbdare.

Wilbur era acum în centrul atenţiei la fermă. Mâncarea bună şi orele de somn dădură rezultate: Wilbur era un porc cu care oricine s-ar fi mândrit. Într-o zi, au venit mai mult de o sută de oameni pentru a-l admira. Charlotte scrisese cuvântul „STRĂLUCITOR”, şi Wilbur chiar arăta strălucitor, aşa cum stătea el în lumina aurie a soarelui. De când s-a

împrietenit păianjenul cu el, a făcut tot posibilul pentru a fi la înălţimea reputaţiei sale. Când pe pânza lui Charlotte scria „ĂSTA DA, PORC” Wilbur chiar a încercat din greu să arate ca un porc deosebit. Când pe pânză scria „TERIBIL” Wilbur s-a străduit să pară teribil. Şi acum, că pe pânză scria „STRĂLUCITOR”, făcea tot ce-i stătea în putinţă să sclipească.

Nu-i uşor să pari strălucitor, dar Wilbur era ambiţios, îşi întorcea capul uşor şi clipea cu ochii lui cu gene lungi. Apoi ofta adânc şi când publicul său se plictisea făcea salturi în aer şi piruete şi răsuciri. Atunci, mulţimea striga şi aclama.

— Ce părere aveţi? întreba domnul Zuckerman, mulţumit de el însuşi.

— Porcul acesta este strălucitor! venea răspunsul.

Unii dintre prietenii din hambar ai lui Wilbur se temeau că toată această atenţie i se va sui porcului la cap şi-l va face încrezut.

Dar n-a fost cazul. Wilbur era modest; faima nu îl făcuse arogant. Încă îşi mai făcea griji în legătură cu viitorul lui, nevenindu-i să creadă că un simplu păianjen îi va putea salva viaţa. Uneori noaptea, avea coşmaruri. Visa că veneau oameni cu puşti şi cuţite să-l omoare. Dar acesta era doar un vis. În timpul zilei, Wilbur se simţea de obicei fericit şi în siguranţă. Niciun porc n-a avut vreodată prieteni mai sinceri, şi Wilbur şi-a dat seama că prietenia este unul dintre lucrurile cele mai de preţ. Nici măcar cântecul greierilor nu-l întrista prea tare. Ştia că se apropie perioada târgului şi abia aştepta călătoria. Dacă ar fi putut ieşi în evidenţă la târg şi dacă ar fi câştigat un premiu în bani, era sigur că Zuckerman l-ar fi lăsat să trăiască.

Charlotte avea şi ea grijile ei, dar nu spunea nimănui nimic. Într-o dimineaţă, Wilbur aduse vorba despre târg:

— Mergi şi tu cu mine, nu-i aşa, Charlotte?

— Păi, nu ştiu, răspunse Charlotte. Târgul pică într-un moment prost pentru mine. Mi-ar fi incomod să plec de acasă, chiar şi pentru câteva zile.

— De ce? vru să ştie Wilbur.

— Of, nu prea am chef să-mi părăsesc pânza. Prea multă zarvă pe-aici.

— Te rog, vino cu mine! imploră Wilbur. Am nevoie de tine, Charlotte. Nu vreau să merg la târg fără tine. Pur şi simplu, trebuie să vii.

— Nu, spuse Charlotte, cred că-i mai bine să rămân acasă şi să văd dacă pot să fac ceva treabă.

— Ce fel de treabă? întrebă Wilbur.

— Trebuie să depun ouă. E timpul să fac un sac şi să-l umplu cu ouă.

— Nu ştiam că poţi să faci ouă, spuse Wilbur uluit.

— A, sigur, spuse Charlotte, sunt versată.

— Ce înseamnă „versat”? Plin cu ouă? întrebă Wilbur.

— Bineînţeles că nu, spuse Charlotte. „Versat” înseamnă că pot face cu uşurinţă diferite lucruri. Înseamnă că nu trebuie mă limitez la a ţese pânze, a pune capcane şi alte trucuri de genul ăsta.

— De ce nu vii cu mine la târg să-ţi depui ouăle acolo? se rugă Wilbur. Ne-am distra de minune.

Charlotte smuci pânza şi o privi încântată cum se balansa.

— Mi-e teamă că nu, spuse ea. Nu ştii nici cele mai elementare lucruri despre depunerea ouălor, Wilbur. Nu-mi pot face datoria de mamă la târg. Când sunt gata pentru depunerea ouălor, trebuie să le depun, cu târg sau fără târg. Oricum, nu vreau să-ţi faci griji din cauza asta, altfel s-ar putea să pierzi din greutate. O lăsăm aşa: voi veni la târg dacă va fi posibil.

— A, bun! spuse Wilbur. Ştiam că n-o să mă laşi baltă exact când am mai multă nevoie de tine.

Toată ziua aceea, Wilbur a stat înăuntru, lenevind printre paie. Charlotte se odihnea şi mânca un greiere. Ştia că nu-l va mai putea ajuta pe Wilbur mult timp. În câteva zile avea să lase totul baltă şi să-şi ţească frumosul săculeţ, în care trebuia să-şi depună ouăle.

16. Hai la târg!

În noaptea dinaintea târgului, toţi s-au dus la culcare devreme.

Fern şi Avery au fost în pat pe la opt. Avery visa că roata din târg se oprise şi că el era în partea de sus. Fern visa că i se făcuse rău în leagăne.

Lurvy a fost în pat pe la opt şi jumătate. El visa că aruncă mingi de baseball într-o pisică din pluş şi că a câştigat o pătură originala Navajo. Domnul şi doamna Zuckerman s-au băgat în pat pe la nouă. Doamna Zuckerman visa un congelator. Domnul Zuckerman îl visa pe Wilbur. El visa că porcul avea peste treizeci şi cinci de metri lungime şi aproape treizeci de metri înălţime şi că acesta câştigase toate premiile de la târg şi era acoperit cu panglici albastre; avea o panglica albastră legată chiar şi de vârful cozii.

Jos, în pivniţa hambarului, şi animalele s-au dus la culcare devreme, toate cu excepţia lui Charlotte. A doua zi era zi de târg, şi toată lumea plănuise să se scoale devreme, pentru a-l conduce pe Wilbur în marea lui aventură.

Când veni dimineaţa, toţi s-au trezit încă din zori. Ziua era toridă. În susul drumului, la casa familiei Arable, Fern aduse o găleata cu apă fierbinte în camera ei şi făcu o baie. Apoi îmbrăcă cea mai frumoasă rochiţă, pentru că ştia că va întâlni la târg băieţi. Doamna Arable frecă gâtul lui Avery şi îi umezi părul, îi făcu cărare, îl perie zdravăn, lipindu-i şuviţele de vârful capului – toate cu excepţia a şase fire, care stăteau ridicate. Avery îmbrăcă un maieu curat, blugi curaţi şi o cămaşă curată. Domnul Arable se îmbrăcă, luă micul dejun şi apoi merse afară să-şi lustruiască maşina. Se oferise să îi ducă cu maşina la târg pe toţi, inclusiv pe Wilbur.

De cum se lumină, Lurvy puse fân curat în ţarcul lui Wilbur şi în cocină. Ţarcul era verde. Cu litere aurii scria:

CELEBRUL PORC AL FAMILIEI ZUCKERMAN.

Charlotte îşi aranjase pânza frumos pentru această ocazie. Wilbur îşi mânca micul dejun încet. Încerca să arate strălucitor şi să nu-şi bage urechile în mâncare. În bucătărie, doamna Zuckerman făcu brusc un anunţ:

— Homer, îi spuse ea soţului, o să îi fac o baie cu zer.

— O… ce? se miră domnul Zuckerman.

— O baie cu zer. Bunica mea obişnuia să îşi spele porcul cu zer când se murdărea, tocmai mi-am amintit.

— Wilbur nu e murdar, spuse Zuckerman mândru.

— Este murdar după urechi, spuse doamna Zuckerman. De fiecare dată când Lurvy îl hrăneşte, mâncarea îi curge pe lângă urechi. Apoi se usucă şi formează o crustă. Mai are şi o pată într-o parte, pentru că stă culcat în balegă.

— El se culcă în paie curate, corectă domnul Zuckerman.

— Ei, e murdar şi îi voi face o baie.

Domnul Zuckerman se aşeză fără vlagă şi mâncă o gogoaşă. Soţia lui merse în şopron. Când se întoarse, purta cizme de cauciuc şi o haină de ploaie veche şi ducea o găleată de zer şi o paletă mică din lemn.

— Edith, eşti nebună, mormăi Zuckerman.

Dar ea nu îi dădu nicio atenţie. Împreună merseră către cocină. Doamna Zuckerman nu pierdu timpul. Se căţără lângă Wilbur şi începu treaba. Înmuie paleta în zer şi îl frecă peste tot. Gâştele se adunară împrejur să vadă distracţia şi la fel făcură şi oile, şi mieii. Până şi Templeton îşi scoase capul afară cu atenţie, să îl urmărească pe Wilbur primind baia de zer. Charlotte deveni aşa de interesată, că îşi dădu drumul de un fir, ca să poată vedea mai bine. Wilbur stătea liniştit şi închise ochii. Simţea lichidul scurgându-se, deschise gura şi înghiţi nişte zer. Era delicios. Porcuşorul se simţea strălucitor şi fericit. Când doamna Zuckerman termină şi îl usca frecându-l cu o cârpă, Wilbur era cel mai curat şi mai drăguţ purcel văzut vreodată. Era alb ca neaua, roz în jurul urechilor şi al

râtului, şi fin ca mătasea. Cei doi soţi se duseră sus să se schimbe în hainele lor cele mai bune. Lurvy merse să se bărbierească şi îşi luă cămaşa în carouri şi papionul mov. Animalele erau singure în hambar.

Cei şapte boboci defilau de jur împrejurul mamei lor.

— Te rog, te rog, te rog, du-ne la târg! implora un boboc.

Apoi toţi şapte începură să insiste.

— Te rugăm, te rugăm…

Făceau cam multă gălăgie.

— Copii! le-o tăie gâsca. Stăm liniştiţi-tiţi-tiţi acasă. Numai Wilbur-bur-bur se duce la târg.

Abia atunci Charlotte întrerupse:

— O să merg şi eu, spuse ea încet, m-am hotărât să merg cu Wilbur. S-ar putea să aibă nevoie de mine. N-avem de unde să ştim ce se poate întâmpla acolo. Trebuie să meargă cineva cu el, care să ştie să scrie. Şi cred că mai bine ai veni şi tu, Templeton, s-ar putea să am nevoie de cineva care să facă diverse comisioane şi alte treburi.

— Eu rămân pe loc, bombăni şobolanul. Nu mă interesează câtuşi de puţin târgurile.

— Asta pentru că nu ai fost niciodată la vreunul, menţionă bătrâna oaie. Un târg este paradisul oricărui şobolan. Resturi de mâncare peste tot. Un şobolan poate să se strecoare afară noaptea târziu şi să se delecteze. În grajdul cailor vei găsi grâu, pe care l-au vărsat caii de trap şi de tracţiune. În iarba bătătorită vei găsi cutii de mâncare aruncate cu resturi de sendvişuri cu unt de arahide, ouă fierte tari, firimituri de biscuiţi, bucăţi de gogoşi şi bucăţele de brânză. În murdăria întărită din mijlocul drumului, după ce s-au stins luminile orbitoare şi oamenii s-au dus acasă, la culcare, vei găsi o veritabilă comoară cu fulgi de porumb, resturi de budincă îngheţată, mere uitate de copii obosiţi, vată de zahăr pe băţ, migdale sărate, cornete de îngheţată parţial roase şi beţele de lemn ale acadelelor. Un şobolan găseşte oriunde de mâncare: în cort, în cabine, în hambare, ei, da, un târg are resturi de mâncare cât să se hrănească o armată de şobolani.

Ochii lui Templeton străluceau.

— E adevărat? întrebă el. E adevărată povestea asta a ta? Îmi place să trăiesc pe picior mare şi ce-mi spui mă tentează.

— E adevărat, spuse bătrâna oaie. Du-te la târg, Templeton. Vei vedea că ceea ce găseşti acolo întrece orice imaginaţie. Găletuşe cu resturi de malţ acru lipite de ele, cutii cu bucăţi de ton, pungi de hârtie unsuroase umplute cu…

— Ajunge! strigă Templeton. M-ai convins. Voi merge!

— Bine, spuse Charlotte, făcându-i oii cu ochiul. Atunci n-avem timp de pierdut. În curând Wilbur va fi urcat în ţarc. Templeton şi cu mine trebuie să le-o luăm înainte şi să ne ascundem.

Şobolanul nu mai pierdu nicio clipă. Fugi către ţarc, se strecură printre stinghii şi trase paie peste el, ca să nu fie văzut.

— Bine, spuse Charlotte, eu urmez.

Îşi luă avânt, dădu drumul unui fir şi ateriză lin pe pământ. Apoi se căţără pe o parte a ţarcului şi se ascunse în interiorul unui nod de lemn din placa de deasupra.

Bătrâna oaie aprobă dând din cap.

— Ce încărcătură! spuse ea. Ar fi trebuit să scrie „Celebrul porc al familiei Zuckerman şi cei doi pasageri clandestini”.

— Atenţie, vin oamenii-menii-menii! strigă gâscanul. Terminaţi, terminaţi, terminaţi!

Marele camion, cu domnul Arable la volan, dădu înapoi, către curtea hambarului. Lurvy şi domnul Zuckerman mergeau alături. Fern şi Avery stăteau în camion, ţinându-se de margini.

— Ascultă-mă, şopti bătrâna oaie. Când o să deschidă ţarcul şi o să încerce să te bage în el, zbate-te! Nu te lăsa dus fără agitaţie. Porcii se opun întotdeauna când sunt urcaţi în ceva.

— Dacă mă zbat mă murdăresc, spuse Wilbur.

— Lasă asta, fă ce-ţi spun! Zbate-te! Dacă te-ai duce fără să opui rezistenţă, Zuckerman ar putea crede că eşti vrăjit. I-ar fi frică să meargă la târg.

Capul lui Templeton se îţi dintre paie.

— Zbate-te dacă trebuie, spuse el, dar te rog foarte mult, nu uita că mă ascund aici, jos, în ţarc, şi nu vreau să fiu călcat sau pocnit în faţă, sau snopit în bătaie, sau strivit în vreun fel, sau plesnit, sau învineţit, sau sfâşiat, sau speriat, sau ciopârţit. Fii atent ce faci, domnule Strălucitor, atunci când te va conduce înăuntru!

— Taci, Templeton! spuse oaia. Bagă capul la loc, vin. Ia o figură strălucitoare, Wilbur! Stai acolo, Charlotte! Tăcere, gâştelor!

Camionul dădu în spate încet către cocină şi se opri. Domnul Arable opri motorul, se dădu jos din maşină, merse în spate şi deschise remorca. Gâştele se agitară. Doamna Arable coborî din maşină. Fern şi Avery săriră jos. Doamna Zuckerman veni dinspre casă. Toţi se aliniară în dreptul gardului şi se opriră pentru o clipă să-l admire pe Wilbur şi frumosul lui ţarc. Nimeni nu observă că ţarcul avea deja înăuntru un şobolan şi un păianjen.

— Ăsta da porc! spuse doamna Arable.

— E nemaipomenit, spuse Lurvy.

— E tare strălucitor, spuse Fern, amintindu-şi de ziua când se născuse Wilbur.

— Păi, spuse doamna Zuckerman, în orice caz, e curat. Zerul a ajutat ceva.

Domnul Arable îl studie pe Wilbur atent.

— Da, e un porc minunat, spuse el. E greu de crezut că era un pipernicit printre fraţii lui. O să primeşti ceva şuncă şi slănină în plus când va fi să tăiem porcul ăsta.

Wilbur auzi cuvintele acestea şi inima aproape că i se opri.

— Cred că o să leşin, îi şopti bătrânei oi, care privea.

— Lasă-te în genunchi! şopti oaia. Să-ţi vină sângele la cap!

Wilbur se lăsă în genunchi. Gata cu strălucirea! Ţinea ochii închişi.

— Ia priviţi! strigă Fern. I se face rău!

— Hei, uitaţi-vă la mine! strigă Avery, căţărându-se în patru labe în ţarc. Sunt un porc! Sunt un porc!

Piciorul lui Avery îl atinse pe Templeton sub paie. „Ce aiureală!” gândi şobolanul. Ce fiinţe excentrice sunt băieţii! De ce m-am lăsat convins să intru în chestia asta?”

Gâsca îl văzu pe Avery în ţarc şi se agită.

— Avery, ieşi din ţarc în clipa asta! îi ordonă mama. Ce te crezi?

— Sunt un porc! strigă Avery, răvăşind paiele. Guiţ, guiţ, guiţ!

— Camionul o ia din loc, tată, spuse Fern.

Camionul, fără nimeni la volan, începuse să o ia la vale. Domnul Arable o zbughi pe locul şoferului şi trase frâna de mână. Camionul se opri. Gâştele se agitară. Charlotte se ghemui şi se făcu cât se poate de mică în gaura din lemn, pentru a nu fi văzută de Avery.

— Treci afară imediat! strigă doamna Arable.

Avery se caţără afară din ţarc, strâmbându-se la Wilbur, care îşi pierdu cunoştinţa.

— Porcul a leşinat, spuse doamna Zuckerman. Aruncaţi apă peste el!

— Aruncaţi zer! sugeră Avery.

Gâştele se agitau. Lurvy alergă după o găleată cu apă. Fern se căţără în cocină şi îngenunche lângă Wilbur.

— A făcut insolaţie, spuse Zuckerman. E prea cald pentru el.

— Poate e mort, spuse Avery.

— Ieşi din ţarc imediat! strigă doamna Arable.

Avery se supuse şi se căţără în spatele camionului, ca să poată vedea mai bine. Lurvy se întoarse cu apă rece şi-o aruncă peste Wilbur.

— Aruncă puţin şi pe mine, strigă Avery. Şi mie mi-e cald.

— Mai taci din gură! urlă Fern. Taci o-da-tă!

Ochii îi erau plini de lacrimi.

Wilbur îşi reveni, simţind apa rece. Se ridică încet, în timp ce gâştele se agitau.

— S-a ridicat! spuse domnul Arable. Cred că n-are nimic.

— Mi-e foame, spuse Avery. Vreau un măr glasat.

— Wilbur se simte bine, acum, spuse Fern. Putem pleca. Vreau să mă dau în roata de la târg.

Domnul Zuckerman şi domnul Arable şi Lurvy apucară porcul şi-l împinseră în ţarc, cu capul înainte. Cu cât îl împingeau bărbaţii mai tare, cu atât mai tare se împotrivea el. Avery sări jos şi se alătură celorlalţi. Wilbur lovea şi se agita, şi guiţa.

— N-are nimic porcul ăsta, spuse vesel domnul Zuckerman, împingând cu piciorul fundul lui Wilbur. Acum, toţi odată, băieţi! Împingeţi!

Cu un ultim avânt, îl înghesuiră în ţarc. Gâştele se agitau. Lurvy bătu câteva cuie de-a lungul părţii din spate, pentru ca Wilbur să nu poată da înapoi. Apoi, folosindu-şi toată puterea, bărbaţii ridicară ţarcul şi îl aşezară în camion.

Nu ştiau că sub paie este un şobolan şi că într-un nod al lemnului se afla un păianjen mare gri. Vedeau doar un porc.

— Toată lumea înăuntru! strigă domnul Arable.

Porni motorul. Doamnele se urcară lângă el. Domnul Zuckerman şi Lurvy, şi Fern, şi Avery călătoreau în spate, ţinându-se de pereţii camionului. Maşina porni. Gâştele se agitau. Copiii dădură o replică gâştelor şi… plecară cu toţii spre târg.

17. Unchiul

Când s-au apropiat de târg puteau auzi muzica şi vedeau roata târgului profilându-se pe cer. Se simţea mirosul prafului umezit de maşinile de stropit şi al hamburgerilor şi se vedeau baloanele plutind. Se auzeau oile agitându-se în ţarcurile lor. O voce asurzitoare spunea prin megafon:

— Atenţie, rugăm proprietarul maşinii Pontiac cu numărul de înmatriculare H2439 să mute maşina din zona artificiilor!

— Poţi să-mi dai nişte bani? întrebă Fern.

— Dar mie? întrebă Avery.

— Am de gând să câştig o păpuşă la ruletă, spuse Fern.

— O să pilotez un avion cu reacţie şi o să-l fac să se ciocnească cu altul.

— Pot să-mi iau un balon? întrebă Fern.

— Pot să-mi iau o îngheţată şi un cheeseburger, şi suc de zmeură? întrebă Avery.

— Copii, liniştiţi-vă măcar până dăm jos din camion porcul, spuse doamna Arable.

— Hai să-i lăsăm pe copii să-şi facă de cap, sugeră domnul Arable. Târgul se organizează o singură dată pe an. Domnul Arable îi dădu lui Fern două monede de 25 de cenţi şi două de câte 10 cenţi. Lui Avery îi dădu 5 monede de 10 cenţi şi patru de 5 cenţi. Acum fugiţi! spuse el. Şi ţineţi minte, banii trebuie să vă ajungă pentru toată ziua. Nu-i cheltuiţi pe toţi din primele minute. Şi fiţi înapoi la camion pe la prânz, ca să mâncăm împreună. Şi nu băgaţi în voi tot felul de chestii care să vă facă rău la stomac.

— Şi dacă mergeţi în leagănele alea, spuse doamna Arable, ţineţi-vă bine, ţineţi-vă foarte bine. Mă auziţi?

— Şi nu vă rătăciţi! spuse şi doamna Zuckerman.

— Şi nu vă murdăriţi!

— Şi nu transpiraţi! spuse mama lor.

— Fiţi atenţi la hoţii de buzunare! avertiză tatăl lor.

— Şi nu traversaţi pista de întreceri când vin caii! strigă doamna Zuckerman.

Copiii se luară de mână şi ţopăiră în direcţia caruselului, către minunata muzică şi minunata aventură şi minunatele emoţii în minunatul centru al târgului, unde nu vor fi părinţi care să-i păzească şi să-i dădăcească şi unde puteau fi fericiţi şi liberi şi să facă orice le trece prin cap. Doamna Arable stătea tăcută şi îi privea plecând. Apoi oftă. Apoi îşi suflă nasul.

— Chiar crezi că am făcut bine? întrebă ea.

— Păi, trebuie să crească şi ei odată, spuse domnul Arable. Şi un târg este un loc bun în care să înceapă lucrul ăsta, cred.

În timp ce Wilbur era coborât şi scos din ţarcul lui şi pus într-un alt ţarc pentru porci, lumea se aduna să privească. Se holbau la scris: „CELEBRUL PORC AL LUI ZUCKERMAN”. Wilbur se uita şi el şi încerca să arate deosebit de bine. Era mulţumit de noua lui casă. Ţarcul avea iarbă şi era ferit de soare printr-un acoperiş special. Profitând de ocazie, Charlotte se căţără în ţarc şi urcă pe un pilon de sub acoperiş. Nimeni n-o observa.

Nedorind să iasă la lumină, Templeton stătea tăcut sub paiele din ţarc. Domnul Zuckerman turnă nişte lapte degresat în troaca lui Wilbur, puse paie curate în ţarcul lui, şi apoi el şi doamna Zuckerman, împreună cu familia Arable, plecară către staulul în care se aflau vitele pentru a privi vacile şi pentru a se uita primprejur. Domnul Zuckerman voia să se uite în mod special la tractoare. Doamna Zuckerman voia să vadă un congelator. Lurvy se plimba de unul singur, sperând să întâlnească prieteni şi să se distreze. De îndată ce oamenii plecară, Charlotte îi spuse lui Wilbur:

— E bine că nu vezi ce văd eu.

— Dar ce vezi? întrebă Wilbur.

— În ţarcul alăturat e un porc uriaş. Mi-e teamă că e mult mai mare decât tine.

— Poate că este mai bătrân decât mine şi a avut mai mult timp să crească, sugeră Wilbur.

Câteva lacrimi îi alunecară pe obraz.

— O să cobor să mă uit mai bine, spuse Charlotte. Apoi se căţără pe o grindă, până ajunse chiar deasupra ţarcului de alături. Îşi dădu drumul în jos pe un fir, chiar până în faţa râtului porcului celui mare. Pot să te întreb cum te numeşti? spuse ea politicos.

Porcul o fixă cu privirea.

— N-am nume, spuse el răspicat. Spune-mi simplu: „Unchiul”.

— Foarte bine, Unchiule, răspunse Charlotte. Care e data naşterii tale? Eşti un porc de primăvară?

— Sigur că sunt un porc de primăvară, replică Unchiul, ce credeai că sunt, un pui de primăvară? Ha-ha, bună, nu, surioară?

— Destul de bună, spuse Charlotte, deşi am auzit altele mai bune. Îmi pare bine de cunoştinţă, dar acum trebuie să plec.

Urcă încet şi se întoarse la ţarcul lui Wilbur.

— Pretinde că este un porc de primăvară, raportă Charlotte, şi probabil chiar e. Un lucru e sigur: e foarte antipatic, prea familiar, prea zgomotos şi face glume proaste. De asemenea, nu este nici pe departe atât de curat cum eşti tu şi nici atât de plăcut. În scurta noastră conversaţie mi-a fost profund antipatic. Va fi un porc greu de întrecut, cu toate astea, Wilbur, ţinând cont de mărimea şi de greutatea lui. Dar, având în vedere că o să te ajut, ai şanse.

— Când ai de gând să teşi o pânză? întrebă Wilbur.

— În după-amiaza asta, târziu, dacă nu sunt prea obosită, spuse Charlotte. Şi cel mai mic lucru mă oboseşte zilele acestea. Se pare că nu mai am energia pe care o aveam odată. Vârsta e de vină.

Wilbur se uită la prietena lui: părea cam palidă şi fără chef.

— Îmi pare teribil de rău să aud că nu te simţi prea bine, Charlotte, spuse el. Dacă ţeşi o pânză şi prinzi câteva muşte, poate te vei simţi mai bine.

— Poate, spuse ea obosită. Dar mă simt ca la sfârşitul unei zile obositoare.

Atârnând cu capul în jos, de tavan, se pregăti să tragă un pui de somn, în timp ce Wilbur o privea îngrijorat.

Lumea se perindă pe la ţarcul lui Wilbur toată dimineaţa. Zeci şi zeci de străini se opreau să-l privească şi să-i admire pielea albă, mătăsoasă, codiţa răsucită, expresia lui amabilă şi strălucitoare. Apoi treceau mai departe, la următorul ţarc, unde era porcul cel mare. Wilbur auzi mai multe remarci pozitive, legate de dimensiunile Unchiului. Nu putea să nu audă aceste remarci şi nu putea să nu se îngrijoreze. „Şi acum, cu Charlotte, care nu se simte bine… gândi el. O, Doamne!”

Toată dimineaţa, Templeton dormi liniştit sub paie. Ziua deveni caniculară. La prânz, familiile Zuckerman şi Arable se întoarseră la ţarc. Apoi, după câteva minute, apărură Fern şi Avery. Fern avea o maimuţă de jucărie în braţe şi mânca biscuiţi. Avery avea un balon legat de ureche şi mesteca un măr glasat. Copiilor le era cald şi erau murdari.

— Nu vi se pare cald? spuse doamna Zuckerman.

— E groaznic de cald, răspunse doamna Arable, făcându-şi vânt cu un pliant despre congelatoare.

Unul câte unul se urcară-n camion şi deschiseră cutiile cu mâncare. Soarele ardea totul. Nimănui nu părea să-i fie foame.

— Când o să hotărască juriul în legătură cu Wilbur? întrebă doamna Zuckerman.

— Nu mai devreme de mâne, spuse domnul Zuckerman.

Lurvy apăru purtând o pătură indiană pe care o câştigase.

— Este exact ce ne trebuia! spuse Avery. O pătură!

— Chiar aşa, răspunse Lurvy şi întinse pătura peste marginile laterale ale camionului, astfel încât făcu un mic cort.

Copiii se aşezară la umbră, sub pătură, şi se simţiră mai bine. După prânz se întinseră şi adormiră.

18. Răcoarea serii

În răcoarea serii, când umbrele întunecară zona târgului, Templeton se târî afară din ţarc şi privi în jur. Wilbur dormea în paie. Charlotte ţesea o pânză. Nasul fin al lui Templeton detecta multe mirosuri plăcute în aer. Şobolanului îi era foame şi sete. Se hotărî să meargă în recunoaştere. Fără să spună nimic nimănui, porni.

— Să te întorci cu un cuvânt, strigă Charlotte după el. O să scriu în noaptea asta… pentru ultima oară.

Şobolanul mormăi ceva pentru el şi dispăru printre umbre. Nu-i plăcea să fie tratat ca un mesager.

După căldura zilei, seara se lăsă ca o uşurare binevenită pentru toţi. Roata cea mare a târgului era luminată acum. Se rotea iar şi iar pe cer şi părea de două ori mai înaltă decât ziua. Erau lumini în centrul târgului şi se auzeau zgomotele maşinilor cu jocuri şi muzica de la carusel şi vocea bărbatului de la stand strigând numere. Copiii se simţeau odihniţi după somnul lor. Fern îl întâlni pe prietenul ei, Henry Fussy, şi el o invită să se dea în roata cea mare. Cumpărase chiar şi un bilet pentru ea, aşa că n-a costat-o nimic.

Când doamna Arable îşi ridică întâmplător privirea spre cerul înstelat şi o văzu pe fiica ei stând cu Henry Fussy şi urcând din ce în ce mai sus, şi cât de fericită era aceasta, dădu din cap.

— Doamne, Doamne! spuse ea. Henry Fussy! Ca să vezi!

Templeton nu se lăsa văzut. În iarba înaltă din spatele grajdurilor de vite găsi un ziar împăturit. Înăuntru erau resturi din prânzul cuiva: un sendviş cu şuncă, o bucată de brânză elveţiană, o jumătate dintr-un ou fiert tare şi miezul unui măr viermănos. Şobolanul se strecură şi mâncă tot.

Apoi rupse un cuvânt din ziar, îl rulă şi porni înapoi către ţarcul lui Wilbur. Charlotte aproape că-şi terminase pânza când se întoarse Templeton cu fragmentul de ziar. Ea lăsase un spaţiu liber în mijlocul pânzei. La ora aceasta, nu

era nimeni în jurul ţarcului, aşa că şobolanul, păianjenul şi porcul erau singuri.

— Sper c-ai adus unul bun, spuse Charlotte. Este ultimul cuvânt pe care-l voi scrie vreodată.

— Poftim, spuse Templeton, despăturind hârtia.

— Ce spune? întrebă Charlotte.

— Spune „umil”, răspunse şobolanul.

— „Umil”? spuse Charlotte. „Umil” are două înţelesuri. Este antonimul lui „mândru” şi mai înseamnă şi „plecat”, adică înclinat până la pământ. Ăsta-i în întregime Wilbur. Nu e mândru şi e şi aproape de pământ.

— Ei, sper că eşti mulţumită, şuieră şobolanul. N-am de gând să-mi petrec tot timpul căutând reclame şi cărând ziare. Am venit la târgul ăsta să mă simt bine, nu ca să distribui hârtii.

— Mi-ai fost de mare ajutor, spuse Charlotte. Du-te şi fă o plimbare, dacă vrei să vezi mai mult din târg.

Şobolanul rânji.

— O să fie o noapte de pomină, spuse el. Bătrâna oaie avea dreptate, Târgul ăsta e paradisul şobolanilor. Ce de mâncare! Şi ce de băutură! Şi peste tot ascunzători bune şi multă pradă. La revedere, umilul meu Wilbur! La revedere şi ţie, Charlotte, şmecheră bătrână! Asta va fi o noapte de neuitat din viaţa unui şobolan.

Dispăru în noapte.

Charlotte se întoarse la treaba ei. Era destul de întuneric acum. În depărtare începeau să se stingă artificiile, rachetele, mingile de foc de pe cer. Pe când familiile Arable şi Zuckerman şi Lurvy se întorceau de la tribună, Charlotte terminase de ţesut pânza. Cuvântul „umil” era scris îngrijit la mijloc. Nimeni nu îl observă în întuneric. Toţi erau obosiţi şi fericiţi.

Fern şi Avery se urcară în camion şi se culcară. Traseră pătura indiană peste ei. Lurvy îi dădu lui Wilbur o furcă de paie proaspete. Domnul Arable îl mângâie.

— E timpul să mergem acasă, spuse el porcului. Pe mâine.

Adulţii urcară încet în camion, iar Wilbur auzi motorul pornind şi apoi camionul plecând cu viteză mică. S-ar fi simţit singur şi i-ar fi fost dor de casă dacă n-ar fi fost Charlotte cu el. El nu se simţea niciodată singur când fetiţa era pe aproape. De la depărtare încă mai putea auzi muzica de la carusel. Pe când se pregătea să doarmă, o rugă pe Charlotte:

— Mai cântă-mi o dată cântecul acela despre bălegar şi întuneric.

— Nu în seara asta, spuse ea încet. Sunt prea obosită.

Vocea ei nu părea să vină dinspre pânză.

— Unde eşti? întrebă Wilbur. Nu te văd. Eşti pe pânza ta?

— Sunt aici, în spate, răspunse ea. Sus, în colţul ăsta.

— De ce nu eşti pe pânza ta? întrebă Wilbur. Nu-ţi părăseşti pânza aproape niciodată.

— Am plecat în seara asta, spuse ea.

Wilbur închise ochii.

— Charlotte, spuse el după un timp, chiar crezi că Zuckerman mă va lăsa să trăiesc şi nu mă va omorî când va veni vremea rece, chiar crezi asta?

— Bineînţeles, spuse Charlotte. Eşti un porc celebru şi bun. Mâine probabil vei câştiga un premiu. Întreaga lume a auzit de tine. Zuckerman va fi mândru şi fericit să aibă un asemenea porc. N-are de ce să-ţi fie teamă, Wilbur, nu te îngrijora. Poate vei trăi veşnic. Şi acum, du-te la culcare.

O vreme, nu se auzi niciun sunet, apoi vocea lui Wilbur:

— Ce faci acolo sus, Charlotte?

— Păi… ceva, spuse ea. Fac ceva, ca de obicei.

— E ceva pentru mine? întrebă Wilbur.

— Nu, spuse Charlotte, de data asta e ceva pentru mine.

— Te rog, spune-mi ce este, o imploră Wilbur.

— O să-ţi spun de dimineaţă. Când va apărea prima rază de lumină pe cer şi vrăbiuţele se vor agita, când vacile îşi vor scutura lanţurile şi cocoşul va cânta, când stelele vor păli şi maşinile matinale vor şopti pe şosele, să te uiţi aici sus şi o să-ţi arăt ceva. Îţi voi arăta capodopera mea.

Înainte ca Charlotte să termine propoziţia, Wilbur adormise. După sforăitul monoton, păianjenul îşi dădea seama că Wilbur dormea liniştit şi adânc în paie. La câţiva kilometri depărtare, în casa familiei Arable, bărbaţii stăteau în jurul mesei din bucătărie, mâncând compot de piersici şi vorbind despre evenimentele de peste zi. La etaj, Avery era deja în pat şi dormea. Doamna Arable o ducea la culcare pe Fern.

— Te-ai distrat bine la târg? întrebă ea, sărutându-şi fiica.

Fern confirmă dând din cap.

— Am avut parte de cea mai grozavă distracţie de oriunde şi de oricând în viaţa mea.

— Ei! spuse doamna Arable. Ce frumos!

19. Sacul cu ouă

A doua zi, când prima rază de lumină se ivi pe cer şi vrăbiuţele se agitau în copaci, când vitele îşi zornăiau lanţurile şi cocoşul cântă, iar maşinile matinale circulau şoptind pe şosele, Wilbur se trezi şi o căută pe Charlotte. O văzu sus, deasupra capului, într-un colţ, aproape de capătul ţarcului. Era foarte tăcută. Cele opt picioare ale ei erau întinse. Părea că s-a micşorat peste noapte. Alături de ea, prins de tavan, Wilbur văzu un obiect ciudat. Era un fel de sac sau de cocon. Avea culoarea piersicii şi părea a fi din vată de zahăr.

— Eşti trează, Charlotte? spuse el încet.

— Da, se auzi răspunsul.

— Ce este chestia aia mică dichisită? Ai făcut-o tu?

— Da, într-adevăr, spuse Charlotte cu o voce slabă.

— E o jucărie?

— O jucărie? Aş zice că nu, este sacul meu cu ouă, al meu magnum opus.

— Nu ştiu ce este un magnum opus, spuse Wilbur.

— Asta e în latină, explică Charlotte. Înseamnă „lucrare măreaţă”. Acest sac cu ouă este lucrarea mea măreaţă. Cel mai grozav lucru pe care l-am făcut vreodată!

— Ce-ai pus în el, întrebă Wilbur, ouă?

— Cinci sute paisprezece, se mândri ea.

— Cinci sute paisprezece, repetă Wilbur. Glumeşti!

— Nu, nu glumesc. Le-am numărat. Începusem să număr şi am continuat ca să-mi ţin mintea ocupată.

— E un sac de ouă absolut minunat, spuse Wilbur simţindu-se aşa de fericit, de parcă l-ar fi ţesut el însuşi.

— Da, e drăguţ, răspunse Charlotte, mângâind sacul cu două picioare din faţă. Oricum, pot să garantez că este rezistent. Este făcut din cel mai dur material pe care îl am. Este şi impermeabil. Ouăle sunt înăuntru şi vor fi la căldură, ferite de umezeală.

— Charlotte, spuse Wilbur visător, chiar o să ai cinci sute paisprezece copii?

— Dacă nu se întâmplă nimic rău, da, spuse ea. Bineînţeles, nu apar până în primăvara următoare.

Wilbur simţi o undă de tristeţe în glasul lui Charlotte.

— De ce eşti aşa de deprimată? Cred că ar trebui să fii fericită.

— A, nu-mi da nicio atenţie, spuse Charlotte, nu am prea multă energie. Cred că sunt tristă pentru că nu îmi voi vedea niciodată copiii.

— Cum adică?! Bineînţeles c-o să-i vezi. O să-i vedem cu toţii. O să fie pur şi simplu minunat în hambar, cu cinci sute paisprezece pui de păianjen alergând peste tot. Şi gâştele vor avea un nou rând de boboci, şi oile vor avea mieii lor…

— Poate, spuse Charlotte încet. Totuşi am sentimentul că n-o să văd rezultatele efortului de azi-noapte, nu mă simt bine deloc. Cred că mi se apropie sfârşitul, ca să-ţi spun adevărul.

Wilbur nu înţelegea ce voia Charlotte să spună prin „sfârşit” şi nu-i făcea deloc plăcere s-o deranjeze rugând-o să-i explice. Dar era atât de îngrijorat, încât nu se putu abţine să o întrebe.

— Ce vrea să însemne „sfârşit”?

— Înseamnă că îmbătrânesc, îmi simt vârsta. Nu mai sunt tânără, Wilbur. Dar nu vreau să-ţi faci griji din cauza mea. Asta este ziua ta cea mare. Ia priveşte pânza! Nu-i aşa că arată bine învăluită în ceaţă?

Pânza lui Charlotte nu arătase niciodată mai frumos decât în dimineaţa asta. Pe fiecare fir erau duzini de picături luminoase de rouă a dimineţii.

Lumina de la răsărit se revărsa asupra ei şi o făcea clară şi vizibilă. Era o lucrare impecabil proiectată şi construită. O oră sau două mai târziu, un flux continuu de oameni trecea admirându-o, citind şi uitându-se la Wilbur, şi minunându-se de ceea ce vedeau. În timp ce porcuşorul studia pânza, o pereche de mustăţi şi un chip ascuţit apărură. Atent,

Templeton se furişă într-un colţ al cocinii, unde rămase ghemuit.

— M-am întors, spuse el răguşit. Ce noapte!

Şobolanul era de două ori mai umflat decât înainte. Stomacul lui era mare cât un borcan de gem.

— Ce noapte! repetă el cu glas îngroşat. Ce petrecere şi ce chef! Ghiftuială, nu glumă! Cred că am mâncat rămăşiţele de la treizeci de prânzuri. Niciodată n-am văzut nişte resturi atât de apetisante şi de potrivite cu sezonul. O, a fost belşug, prieteni, belşug!

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, spuse Charlotte dezgustată.

Poate faci indigestie.

— Nu te teme pentru stomacul meu, şuieră Templeton, face faţă la orice. Şi apropo, am nişte veşti proaste. Când veneam, am trecut pe lângă porcul de alături, cel care îşi spune „Unchiul”, şi am observat o etichetă albastră în faţa cocinei lui. Asta înseamnă că a câştigat locul întâi. Cred că te-ai lins pe bot, Wilbur, poţi să te linişteşti, nimeni n-o să-ţi agaţe o medalie la gât. Mai mult, nu m-ar mira dacă Zuckerman s-ar răzgândi în legătură cu tine. Aşteaptă numai să aibă poftă de porc proaspăt şi de şuncă afumată şi slănină crocantă. O să vină cu cuţitul la tine, băiete.

— Taci din gură, Templeton, spuse Charlotte. Eşti prea ghiftuit şi umflat ca să-ţi dai seama ce spui. Nu-i da nicio atenţie, Wilbur!

Wilbur încercă să nu se gândească la ce spusese şobolanul. Hotărî să schimbe subiectul.

— Templeton, spuse Wilbur, dacă n-ai fi fost aşa de adormit, ai fi observat că Charlotte a făcut un sac cu ouă. Va fi mamă. Dacă vrei să ştii, sunt cinci sute paisprezece ouă în săculeţul acela portocaliu.

— Este adevărat? întrebă şobolanul, fixând sacul cu suspiciune.

— Da, e adevărat, oftă Charlotte.

— Felicitări! murmură Templeton. Asta a fost o noapte de pomină!

Închise ochii, trase câteva fire de paie peste el şi căzu într-un somn adânc. Wilbur şi Charlotte erau fericiţi să scape de el pentru o vreme.

La ora nouă, camionul domnul Arable intră pe terenul târgului şi se opri în dreptul ţarcului lui Wilbur. Toată lumea coborî.

— Priviţi! strigă Fern. Uitaţi-vă la pânza lui Charlotte! Uitaţi-vă ce scrie!

Adulţii şi copiii se luară de mână şi stăteau acolo, studiind noul semn.

— „Umil”, spuse domnul Zuckerman. Exact cuvântul potrivit pentru Wilbur!

Toţi erau încântaţi să descopere că miracolul pânzei se repetase. Wilbur le privea bucuros chipurile. Arăta foarte umil şi foarte recunoscător. Fern îi făcu cu ochiul lui Charlotte. Lurvy îşi găsi de lucru. Turnă o găleată de lături calde în troacă şi, în timp ce Wilbur îşi mânca micul dejun, Lurvy îl scărpina uşor cu un băţ.

— Ia staţi un pic! strigă Avery. Uitaţi-vă la asta! Arătă către eticheta albastră de pe ţarcul unchiului. Porcul ăsta a câştigat deja locul întâi!

Toţi priveau eticheta. Doamna Zuckerman începu să plângă. Nimeni nu spunea niciun cuvânt. Doar se uitau la etichetă. Apoi s-au uitat la porcul cel mare. Apoi, încă o dată, la etichetă. Lurvy scoase o batistă enormă şi îşi suflă nasul foarte tare, atât de tare încât zgomotul fu auzit de băieţii de la grajdurile cailor.

— Poţi să-mi dai nişte bani? întrebă Fern. Vreau să mă duc prin centrul târgului.

— Nu pleci nicăieri! o repezi mama ei.

Fern începu să plângă.

— De ce plânge toată lumea? întrebă domnul Zuckerman. Haideţi la treabă! Edith, adu zerul.

Doamna Zuckerman îşi şterse ochii cu batista, se duse la camion şi se întoarse cu un bidon de patru litri de zer.

— E timpul pentru o baie, spuse Zuckerman vesel.

El, doamna Zuckerman şi Avery se căţărară în ţarcul lui Wilbur. Avery turna încet zer în capul lui Wilbur şi pe spate şi, pe măsură ce lichidul se scurgea pe urechi şi pe obraz, domnul şi doamna Zuckerman frecau părul şi pielea. Trecătorii se opreau să privească. În scurt timp, în jurul ţarcului se îmbulzea o grămadă de lume. Wilbur era incredibil de alb şi de fin. Soarele de dimineaţă strălucea prin urechile lui roz.

— Nu este la fel de mare precum celălalt de alături, remarcă unul dintre privitori, dar e mai curat, apreciez mai mult asta.

— Şi eu la fel, spuse un altul.

— Şi e şi umil, spuse o femeie citind semnul de pe pânză.

Toţi cei care vizitau ţarcul aveau o vorbă bună la adresa lui Wilbur. Toţi admirau pânza. Şi, bineînţeles, nimeni n-o observă pe Charlotte.

Deodată se auzi o voce în megafon:

— Atenţie, vă rog! Domnul Homer Zuckerman este rugat să-şi aducă celebrul porc la standul juriului, în faţa tribunei. Un premiu special se va acorda acolo în douăzeci de minute. Toată lumea este invitată să participe. Ia-ţi porcul, domnule Zuckerman, şi prezintă-te la standul juriului, imediat!

Preţ de o clipă după acest anunţ, familia Arable şi familia Zuckerman nu putură vorbi sau face vreo mişcare. Apoi Avery luă o mână de paie şi le aruncă în sus, chiuind. Paiele cădeau ca nişte confetti în părul lui Fern. Domnul Zuckerman o îmbrăţişă pe doamna Zuckerman. Domnul Arable o sărută pe doamna Arable. Avery îl sărută pe Wilbur. Lurvy dădea mâna cu toată lumea. Fern îşi îmbrăţişă mama. Avery o îmbrăţişă pe Fern. Doamna Arable o îmbrăţişă pe doamna Zuckerman.

Sus, deasupra capetelor lor, în umbra tavanului, Charlotte se ghemui, picioarele din faţă cuprinzându-i sacul cu ouă. Inima ei nu mai bătea atât de puternic ca de obicei şi ea se simţea obosită şi bătrână dar, în sfârşit, era sigură

că îi salvase viaţa lui Wilbur şi se simţea liniştită şi mulţumită.

— Nu avem timp de pierdut! strigă domnul Zuckerman. Lurvy, ajută-mă cu ţarcul!

— Poţi să-mi dai nişte bani? întrebă Fern.

— Aşteaptă! spuse doamna Arable. Nu vezi că toată lumea e ocupată?

— Pune bidonul ăla gol de zer în camion, ordonă domnul Arable.

Avery apucă borcanul şi se grăbi către camion.

— Îmi stă bine părul? întrebă doamna Zuckerman.

— Foarte bine, i-o trânti domnul Zuckerman, ajutându-l pe Lurvy să aşeze ţarcul în faţa lui Wilbur.

— Nici nu te-ai uitat la părul meu! se revoltă ea.

— Eşti bine Edith, spuse doamna Arable. Păstrează-ţi calmul.

Templeton, care moţăia în paie, auzi agitaţia şi se trezi. Nu ştia exact ce se întâmplă, dar când îi văzu pe bărbaţi împingându-l pe Wilbur în ţarc se hotărî să meargă şi el. Pândi momentul oportun şi, când nu se uita nimeni, se strecură în ţarc, ascunzându-se sub paie.

— Totu-i pregătit, băieţi! strigă domnul Zuckerman. Să mergem!

El, domnul Arable, Lurvy şi Avery apucară ţarcul şi-l ridicară, punându-l în camion. Fern sări în camion şi se rezemă de ţarc. Încă mai avea paie prin păr şi arăta foarte drăguţă şi emoţionată. Domnul Arable porni motorul. Toţi urcară în maşină şi se grăbiră spre standul juriului, aflat în faţa tribunei.

Trecând pe lângă roata mare, Fern ridică privirea, dorindu-şi să fie cât mai sus, cu Henry Fussy lângă ea.

20. Momentul triumfului

— Anunţ special! se auzea în megafon o voce pompoasă. Organizatorii târgului au deosebita plăcere de a-i prezenta pe domnul Homer L. Zuckerman şi pe celebrul său porc. Camionul în care se află extraordinarul animal se apropie deja de centru. Vă rugăm frumos să-i faceţi loc să treacă! În câteva minute, porcul va fi coborât în ringul special pentru jurizări, din faţa tribunei, unde se va face o premiere specială. Rugăm publicul să facă loc, pentru a lăsa camionul să treacă. Vă mulţumim.

Wilbur tremură când auzi acest anunţ. Se simţi fericit, dar şi confuz. Camionul se strecura încetişor prin mulţime. O grămadă de oameni îl înconjurau, iar domnul Arable trebuia să conducă foarte atent, pentru a nu lovi pe cineva. În sfârşit, reuşi să ajungă la standul juriului. Avery sări şi coborî uşa caroseriei din spate.

— Sunt speriată de moarte, şopti doamna Zuckerman. Sute de oameni se uită la noi.

— Capul sus, replică doamna Arable, e distractiv.

— Coborâţi porcul, vă rugăm! se spunea în megafon.

— Toţi odată, acum, băieţi! îi îndemna domnul Zuckerman.

Mai mulţi bărbaţi veniră din mulţime, să ajute la „descărcat”. Avery era cel mai înverşunat dintre toţi.

— Bagă-ţi bluza în pantaloni, Avery! strigă doamna Zuckerman. Şi strânge-ţi cureaua. Îţi cad pantalonii.

— Nu vezi că sunt ocupat? răspunse Avery cu obrăznicie.

— Priviţi! strigă Fern, arătând cu degetul. Acolo-i Henry!

— Nu ţipa, Fern! spuse mama. Şi nu arăta cu degetul!

— N-ai putea să-mi dai nişte bani, te rog? întrebă Fern. Henry m-a invitat să ne dăm din nou în carusel dar nu cred că mai are bani. I-a cheltuit pe toţi.

Doamna Arable deschise geanta.

— Poftim, spuse ea. Ai aici patruzeci de cenţi. Ai grijă să nu te pierzi şi întoarce-te la locul obişnuit de întâlnire, lângă ţarcul porcilor, foarte curând!

Fern fugi, aplecându-se şi strecurându-se prin mulţime, în căutarea lui Henry.

— Porcul familiei Zuckerman este luat acum din ţarc, spuse tare vocea din megafon. Rămâneţi aproape pentru un anunţ!

Templeton se ghemui sub paie, la fundul ţarcului.

— Ce de porcării! bombăni şobolanul. Mult zgomot pentru nimic!

Dincolo, în celălalt ţarc, Charlotte se odihnea. Cele două picioare din faţă cuprindeau sacul cu ouă. Charlotte putea auzi tot ceea ce se spunea la megafon. Vorbele acelea îi dădură curaj. Acesta era momentul ei de triumf. Când Wilbur ieşi din ţarc, mulţimea aplaudă şi aclamă. Domnul Zuckerman îşi scoase pălăria şi se înclină. Lurvy îşi scoase batista lui mare din buzunar şi-şi şterse sudoarea de pe ceafă. Avery îngenunche în noroi, lângă Wilbur, dezmierdându-l şi dându-se în spectacol. Doamna Zuckerman şi doamna Arable stăteau pe treapta camionului.

— Doaaamneloor şi domnilor, se auzi în megafon, vă prezentăm acum remarcabilul porc al domnului Homer L. Zuckerman. Faima acestui unic animal s-a răspândit până în colţurile cele mai îndepărtate ale pământului, atrăgând mulţi turişti valoroşi în marele nostru stat. Mulţi dintre dumneavoastră îşi mai amintesc ziua de neuitat, când, vara trecută, au apărut în mod misterios nişte cuvinte pe o pânză de păianjen, atrăgând atenţia tuturor asupra faptului că acest porc este cu totul neobişnuit. Acest miracol n-a fost complet explicat, deşi tot felul de învăţaţi au vizitat cocina de la ferma familiei Zuckerman pentru a studia şi a observa fenomenul. După ultima analiză, am aflat doar că aici avem de-a face cu forţe supranaturale şi ar trebui să fim cu toţii mândri şi recunoscători. Cu alte cuvinte,

doamnelor şi domnilor, „ĂSTA DA, PORC!”, după cum scria pe pânza de păianjen.

Wilbur roşi. Stătea nemişcat şi încerca să arate cât mai bine.

— Acest animal magnific, continuă vocea, este cu adevărat formidabil. Uitaţi-vă la el, doamnelor şi domnilor! Observaţi cât e de delicat şi de alb, observaţi pielea fără nicio pată, culoarea sănătoasă roz a urechilor şi a râtului.

— E de la zer, îi şopti doamna Arable doamnei Zuckerman.

— Observaţi cum străluceşte acest animal! Apoi amintiţi-vă ziua când a apărut clar cuvântul „Strălucitor” pe pânză. Cum a apărut acest scris misterios? Nu păianjenul e autorul, asta-i clar. Păianjenii sunt foarte pricepuţi la ţesut pânze, dar nu mai e nevoie să spun, că nu ştiu să scrie.

— A, nu ştiu, nu?! murmură Charlotte pentru ea.

— Doaaamneloor şi domnilor, continuă vorbitorul, nu vreau să vă mai răpesc din timpul dumneavoastră preţios. În numele conducerii acestui târg, am onoarea de a oferi un premiu special în valoare de douăzeci şi cinci de dolari domnului Zuckerman, precum şi o frumoasă medalie de bronz splendid gravată, în semn de apreciere pentru rolul important pe care l-a jucat acest porc, acest strălucitor, teribil, umil porc, în atragerea atâtor vizitatori la târgul nostru.

Wilbur simţi că-l ia cu ameţeală, şi discursul laudativ nu se mai încheia odată! Când auzi mulţimea că aclamă şi aplaudă din nou, leşină brusc. I se tăiară picioarele, mintea i se goli şi căzu grămadă, inconştient.

— Ce s-a întâmplat? întrebă vorbitorul. Ce se întâmplă, Zuckerman? Ce-a păţit porcul tău?

Avery se aşeză lângă porc, încercând să-l ridice. Domnul Zuckerman se agita de colo-colo, făcându-i vânt cu pălăria.

— E bine, strigă Zuckerman. Mai ia pauze de-astea. E modest şi nu suportă laudele.

— Păi, nu putem da un premiu unui porc mort, spuse vorbitorul. Cine-a mai pomenit aşa ceva?

— Nu e mort, urlă Zuckerman, a leşinat. Se jenează foarte uşor. Adu puţină apă, Lurvy!

Acesta sări din cercul juriului şi dispăru. Templeton scoase capul dintre paie. Observă coada lui Wilbur, care era destul de aproape de el, şi rânji.

— Ştiu ce am de făcut, chicoti el.

Îşi înfipse dinţii în coada lui Wilbur. Durerea îl trezi pe porcuşor. Într-o clipă sări în picioare.

— Auuu! strigă el.

— Uraaa! chiui mulţimea. S-a ridicat! Porcul s-a ridicat! Bună treabă, Zuckerman! Ăsta da, porc!

Toţi erau încântaţi şi domnul Zuckerman cel mai încântat dintre toţi. Oftă uşurat. Nimeni nu-l văzuse pe Templeton. Şobolanul făcuse treabă bună.

Şi atunci, unul dintre membrii juriului urcă în ring cu premiile. Îi înmână domnul Zuckerman două bancnote de zece dolari şi o bancnotă de cinci dolari. Apoi legă medalia la gâtul lui Wilbur, care se înroşi de emoţie. Bărbatul dădu mâna cu domnul Zuckerman şi cu Avery. Mulţimea aclama. Un fotograf îi făcea poze lui Wilbur.

Un sentiment extraordinar de fericire cuprinse familia Zuckerman şi familia Arable. Acesta era cel mai măreţ moment în viaţa domnul Zuckerman. Îl bucura nespus câştigarea unui premiu în faţa acelei mulţimi de oameni. În timp ce Wilbur era dus înapoi în ţarc, Lurvy îşi făcea loc prin mulţime, cărând o găleată cu apă. Avea o privire ciudată. Fără să ezite o secundă, aruncă apa spre Wilbur. La emoţiile pe care le avea, greşi ţinta, nimerindu-i pe domnul Zuckerman şi pe domnul Avery. Amândoi erau acum uzi leoarcă.

— Pentru Dumnezeu! zbieră domnul Zuckerman. Ce te-a apucat Lurvy? Nu vezi că porcul şi-a revenit?

— Ai cerut apă, spuse Lurvy paşnic.

— Da, dar nu un duş, spuse domnul Zuckerman.

Mulţimea izbucni în râs. Până şi pe domnul Zuckerman îl podidi râsul. Şi, bineînţeles, lui Avery i se păru amuzant să se trezească aşa, ud, şi imediat începu să facă pe clovnul.

Se prefăcea că e sub duş; se schimonosea, se scălâmbăia, ţopăia de colo-colo şi se prefăcea că se spală cu săpun la subraţ. Apoi se usca cu un prosop imaginar.

— Avery, termină! ţipă mama lui. Nu te mai da în spectacol!

Dar mulţimea era încântată. Pe Avery îl interesau doar aplauzele. Îi plăcea să facă pe clovnul când toate privirile erau asupra lui. Când descoperi că mai rămăsese un pic de apă pe fundul găleţii, ridică găleata în aer şi aruncă apa pe el, schimonosindu-se. Copiii din tribună strigau cu admiraţie.

În sfârşit lucrurile se calmară. Wilbur fu suit în camion. Mama lui Avery îşi luă băiatul din ring şi îl urcă în camion, să se usuce. Camionul condus de domnul Arable dădea încet înapoi către ţarcul de porci. Pantalonii uzi ai lui Avery lăsară o pată mare pe scaun.

21. Ultima zi

Charlotte şi Wilbur erau singuri. Familiile plecaseră s-o caute pe Fern. Templeton dormea. Wilbur stătea culcat, odihnindu-se după agitaţia şi emoţiile de la ceremonie. Medalia îi atârna încă la gât. Dacă se uita cu coada ochiului, o putea vedea.

— Charlotte, spuse Wilbur după ceva vreme, de ce eşti aşa de tăcută?

— Îmi place să stau liniştită, spuse ea, întotdeauna am fost destul de tăcută.

— Da, dar azi pari mai tăcută decât de obicei. Te simţi bine?

— Sunt puţin obosită, poate, dar mă simt relaxată. Succesul tău de azi-dimineaţă a fost într-o mică măsură şi succesul meu. Viitorul tău e garantat. Vei trăi la adăpost şi în siguranţă, Wilbur. Nimic nu-ţi poate face rău acum. Aceste zile de toamnă se vor scurta şi se va face frig. Frunzele se vor desprinde şi vor cădea din copaci. Crăciunul va veni, apoi zăpezile iernii. Vei trăi să te bucuri de ele, de frumuseţea lumii îngheţate, pentru că însemni foarte mult pentru familia Zuckerman. Iarna va trece, zilele se vor lungi, gheaţa se va topi în iazurile din păşune. Vrăbiuţele vor reveni şi vor cânta, broaştele se vor trezi, vântul cald va sufla din nou. Toate aceste imagini, sunete şi mirosuri, vor fi ale tale să le savurezi. Wilbur, această lume minunată, aceste zile nepreţuite…

Charlotte se opri. O clipă mai târziu, o lacrimă apăru în ochii lui Wilbur.

— O, Charlotte, spuse el. Şi când te gândeşti că atunci când te-am cunoscut pentru prima oară am crezut că eşti crudă şi însetată de sânge…

Când îşi reveni din emoţie vorbi din nou:

— De ce ai făcut toate astea pentru mine? Nu merit asta. Eu n-am făcut niciodată nimic pentru tine.

— Ai fost prietenul meu. Chestia asta în sine contează extrem de mult. Am ţesut pânzele pentru că mi-ai plăcut. La urma urmei, ce-i o viaţă? Ne naştem, trăim o perioadă scurtă, murim. Viaţa unui păianjen n-are cum să valoreze mai mult decât un terci, cu toate capcanele şi tot prinsul ăsta de muşte. Ajutându-te pe tine, poate am încercat să-i ridic puţin valoarea. Cerul mi-e martor că orice viaţă poate fi înnobilată astfel.

— Eu, spuse Wilbur, nu mă pricep la discursuri. N-am talentul tău la vorbe. Dar tu m-ai salvat, Charlotte, şi mi-aş da cu bucurie viaţa pentru tine. Zău, aş face-o.

— Sunt convinsă că ai face-o. Şi-ţi mulţumesc pentru sentimentele tale măreţe.

— Charlotte, spuse Wilbur. Azi plecăm toţi acasă. Târgul aproape s-a încheiat. N-o să fie grozav când vom fi din nou acasă în pivniţa hambarului, cu oile şi cu gâştele? Nu eşti nerăbdătoare să ajungi acasă?

Pentru o clipă, Charlotte nu spuse nimic. Apoi vorbi, atât de încet încât Wilbur abia auzi cuvintele:

— Nu voi merge înapoi în hambar, spuse ea.

Wilbur sări în picioare.

— Nu vii înapoi? Charlotte, ce tot spui?

— Sunt epuizată, răspunse ea. Peste o zi sau două mor. N-am putere nici cât să cobor în ţarc. Mă îndoiesc că am destul fir pentru a coborî la pământ.

Auzind acestea, Wilbur se simţi copleşit de durere. Trupul i se cutremura de hohote de plâns. Urla şi grohăia de disperare.

— Charlotte, gemu el, Charlotte! Adevărata mea prietenă!

— Hai, să nu facem scene, spuse păianjenul. Potoleşte-te, Wilbur. Nu mai face atâta caz!

— Dar nu pot accepta asta, strigă Wilbur. Nu te las singură aici, să mori. Dacă rămâi tu, rămân şi eu.

— Nu fi caraghios, spuse Charlotte. Nu poţi rămâne aici. Zuckerman, Lurvy şi John Arable se vor întoarce dintr-o clipă-n alta, te vor împinge în ţarc şi veţi pleca. De altfel, n-

ar avea niciun rost să rămâi. N-ar avea cine să te hrănească. Târgul va fi curând gol şi pustiu.

Wilbur intrase în panică. Alerga de jur împrejurul ţarcului. Deodată, îi veni o idee: îşi aduse aminte de sacul cu ouă şi de cele patru sute paisprezece păianjeni mici, care urmau să iasă în primăvară. Dacă Charlotte nu putea să meargă acasă, la hambar, el trebuia să-i ia cel puţin pe copiii ei. Wilbur se întoarse la cocină. Îşi puse picioarele din faţă pe scândura de sus şi privi atent în jur. În depărtare zări familiile Zuckerman şi Arable, apropiindu-se. Ştia că trebuie să acţioneze rapid.

— Unde e Templeton? întrebă el, hotărât.

— E în colţul acela, sub paie. Doarme, spuse Charlotte.

Wilbur fugi spre el, îl împinse cu râtul lui puternic pe şobolan şi-l aruncă în sus.

— Templeton, strigă Wilbur. Fii atent!

Şobolanul, trezit dintr-un somn adânc, se uită mai întâi confuz, apoi enervat.

— Ce-i cu tărăboiul ăsta? urlă el. Nu poate şobolanul să pună geană pe geană, fără să fie azvârlit în aer?

— Ascultă! strigă Wilbur. Charlotte e foarte bolnavă. Mai are foarte puţin de trăit. Nu ne poate însoţi acasă, din cauza stării ei. De aceea, trebuie neapărat să-i iau eu sacul cu ouă. Nu pot să ajung la el şi nici să urc. Eşti singurul care-l poate lua. N-avem timp de pierdut. Vin oamenii. Vor fi aici în orice moment. Te rog, te rog, te rog, Templeton, urcă-te şi ia sacul cu ouă.

Şobolanul căscă, îşi îndreptă mustăţile, apoi privi în sus, către sacul cu ouă.

— Aşa deci, spuse el plictisit. Bătrânul Templeton trebuie iarăşi să salveze pe cineva, nu? Templeton, fă asta, Templeton, fă aia, Templeton fugi la groapa de gunoi şi adu-mi o bucată de hârtie, Templeton, te rog, împrumută-mi un fir, să-mi ţes o pânză…

— Of, grăbeşte-te! îl rugă Wilbur. Grăbeşte-te, Templeton!

Dar şobolanul nu se grăbea deloc. Începu să imite vocea lui Wilbur.

— „Grăbeşte-te, Templeton” nu-i aşa? Ha, ha! Şi, mă rog, ce mulţumiri primesc în schimb? Niciodată o vorbă bună pentru bătrânul Templeton, numai ironii şi remarci inteligente şi comentarii. Niciodată o vorbă bună pentru şobolan.

— Templeton, spuse Wilbur disperat, dacă nu termini cu vorba şi nu treci la treabă, totul va fi pierdut şi voi muri de inimă rea. Te rog, urcă!

Templeton se întinse în paie, pe spate. Îşi puse leneş lăbuţele din faţă sub cap şi-şi puse picior peste picior, cu un aer de relaxare totală.

— Să mori de inimă rea, se maimuţări el. Ce înduioşător. Vai, vai! Constat că întotdeauna sunt eu cel la care vii când ai probleme. Dar n-am auzit niciodată pe nimeni să moară de grija mea. Asta nu. Cui să-i pese câtuşi de puţin de bătrânul Templeton?

— Ridică-te! strigă Wilbur. Nu te mai purta ca un copil răsfăţat!

Templeton rânjea şi stătea liniştit.

— Cine a făcut drumuri după drumuri la groapa de gunoi? întrebă el. Bătrânul Templeton, cine altul? Cine a salvat viaţa lui Charlotte speriindu-l pe băiatul Arable cu un ou stricat de gâscă? Ca să vezi, cred că era tot bătrânul Templeton. Cine ţi-a muşcat codiţa şi te-a pus pe picioare azi-dimineaţă, după ce-ai leşinat în faţa mulţimii? Bătrânul Templeton. Te-ai gândit vreodată că sunt sătul de făcut comisioane şi servicii? La urma urmei, ce crezi că sunt, şobolan bun la toate?

Wilbur era disperat: veneau oamenii. Şi şobolanul îl lăsa baltă. Deodată, îşi aminti de pasiunea lui Templeton pentru mâncare.

— Templeton, spuse el, îţi fac o promisiune solemnă. Adu-mi sacul cu ouă al lui Charlotte şi de-acum încolo o să te las pe tine să mănânci primul, când Lurvy mi-aduce de

mâncare. O să te las să alegi orice din troacă şi n-o să mă ating de nimic până nu termini tu.

Şobolanul se ridică.

— Vorbeşti serios? spuse el.

— Promit. Pe cuvânt de onoare.

— Bine, batem palma, spuse şobolanul.

Se duse la perete şi începu să urce. Stomacul lui încă era umflat, după festinul de noaptea trecută. Mormăind şi văicărindu-se, se ridică încet până la tavan. Se târî până ajunse la sacul cu ouă. Charlotte se dădu într-o parte, să-i facă loc. Era pe moarte, dar încă avea atâta putere să se mişte un pic. Apoi Templeton scoase dinţii lui lungi şi urâţi şi începu să taie firele care fixau sacul de tavan. Wilbur urmărea totul de jos.

— Fii foarte atent, spuse el. Nu vreau să fie deranjat nici un singur ou.

— Sestia asta se sipeste în sură, se plânse sâsâind, şobolanul. E mai său secât o saramea.

Dar îşi văzu de treabă şi reuşi să desprindă sacul şi să-l ducă jos, unde-l lăsă în faţa lui Wilbur. Cu un oftat, Wilbur răsuflă uşurat.

— Mulţumesc, Templeton, spuse el. Nu voi uita asta toată viaţa mea.

— Nici eu, spuse şobolanul, scobindu-se printre dinţi. Mă simt ca şi cum aş fi mâncat un ghem de fire toarse. Ei, şi-acum, acasă!

Templeton se furişă în ţarc şi se ascunse în paie. Dispăru la timp. Lurvy, John Arable şi domnul Zuckerman apărură chiar în momentul acela, urmaţi de doamna Arable, de domnul Zuckerman, de Avery şi de Fern. Wilbur hotărâse deja cum avea să care sacul cu ouă; exista o singură modalitate. Prinse cu atenţie mica legăturică şi o ţinu în vârful limbii. Îşi aduse aminte ce-i spusese Charlotte: că sacul era impermeabil şi rezistent. Avea o senzaţie ciudată pe limbă şi-i venea să saliveze. Şi, bineînţeles, nu putea vorbi. Dar, pe când era împins în ţarc, privi în sus, către

Charlotte, şi-i făcu cu ochiul. Ea ştia că Wilbur îşi lua astfel rămas-bun. Şi mai ştia că puii ei erau în siguranţă.

— Adio! şopti ea.

Şi, cu ultimele puteri, îi făcu semn cu unul din picioruşe.

Apoi nu se mai mişcă.

A doua zi, pe când roata mare era dezmembrată şi caii de curse erau urcaţi în vagoane, iar animatorii îşi împachetau lucrurile, plecând cu remorcile, Charlotte muri.

Târgul era pustiu. Barăcile şi clădirile erau goale şi izolate. Terenul din jur era plin de sticle şi de gunoaie. Niciunul dintre sutele de oameni care vizitaseră târgul nu ştia că un păianjen gri avusese cel mai important rol. Nimeni n-a fost alături de ea în ultima ei clipă.

22. O adiere caldă

Şi aşa, Wilbur se întoarse la plăcuta lui grămadă de bălegar, din pivniţa hambarului. Era o reîntoarcere ciudată. La gât avea o medalie de onoare, iar în gură ducea un sac cu ouă de păianjen. „Nicăieri nu-i ca acasă”, gândi Wilbur, punând într-un colţ sigur cei cinci sute paisprezece pui nenăscuţi. Hambarul mirosea bine. Prietenele lui, oile şi gâştele, erau bucuroase să-l vadă întors acasă. Gâştele îi făcură chiar o primire gălăgioasă.

— Felici-felici-felicitări! strigară ele. Bună treabă!

Domnul Zuckerman luă medalia de la gâtul lui Wilbur şi o agăţă într-un cui, deasupra cocinei, unde o puteau studia vizitatorii. Wilbur însuşi putea s-o privească oricând dorea.

În zilele care au urmat, a fost foarte fericit. Câştigase mult în greutate. Nu mai era îngrijorat de faptul că ar putea fi tăiat, pentru că ştia că domnul Zuckerman nu mai avea de gând să-l mănânce. Wilbur se gândea deseori la Charlotte. Încă mai atârnau la intrare câteva fire din vechea ei pânză. În fiecare zi, Wilbur stătea şi privea pânza ruptă, goală, şi de fiecare dată i se punea un nod în gât. Nimeni nu avusese aşa un prieten – afectuos, loial şi priceput.

Zilele de toamnă deveniră mai scurte, Lurvy aduse bostanii şi dovleceii din grădină şi îi aranja pe podeaua hambarului, unde nu puteau să fie atinşi de ger în nopţile friguroase. Arţarii şi mestecenii se îmbrăcară în culori vii; vântul îi scutura, iar ei lăsau să le cadă frunzele la pământ, una câte una. Sub merii sălbatici din livadă, micile mere roşii formau un covor gros; oile şi gâştele se delectau cu ele, iar vulpile veneau noaptea să le adulmece. Într-o seară, chiar înainte de Crăciun, începu să ningă. Zăpada se aşternu peste casă şi peste hambar, pe câmpuri şi în păduri. Wilbur nu văzuse până atunci zăpadă. Când se făcu dimineaţă, ieşi şi scurmă încântat prin neaua din curtea sa. Fern şi Avery sosiră trăgând o sanie. Coborâră în josul cărării, până la iazul îngheţat, din păşune.

— Săniuşul este cea mai grozavă distracţie, spuse Avery.

— Cea mai grozavă distracţie, ripostă Fern, este când roata de la târg se opreşte şi Henry şi cu mine suntem în locul cel mai înalt, iar Henry leagănă cabina şi putem vedea totul la kilometri întregi depărtare.

— Doamne, încă te mai gândeşti la vechea roată? se miră Avery. Târgul a fost acum multe săptămâni.

— Mă gândesc la asta tot timpul, spuse Fern, scoţându-şi zăpadă din urechi.

După Crăciun, termometrul coborî sub minus zece grade. Iarna îşi intrase în drepturi. Păşunea era sumbră şi îngheţată. Vitele stăteau acum în hambar tot timpul, cu excepţia dimineţilor însorite când ieşeau şi se odihneau în curtea hambarului, la adăpostul căpiţei. Oile stăteau şi ele în apropierea hambarului, care le mai ferea de vântul rece. Când le era sete, mâncau zăpadă. Gâştele stăteau prin curtea hambarului, cum stau băieţii printr-un magazin de dulciuri, iar domnul Zuckerman le hrănea cu porumb şi cu napi ca să rămână binedispuse.

— Multe, multe mulţumiri! spuneau ele întotdeauna când vedeau că li se aduce de mâncare.

Templeton se mută înăuntru când veni iarna. Casa lui de sub troaca porcului era prea friguroasă, aşa că îşi aranjă un cuib confortabil în hambar, chiar în spatele sacilor cu grâne. L-a căptuşit cu ziare murdare şi cârpe şi, ori de câte ori găsea un breloc sau un suvenir, îl căra acasă şi-l depozita acolo. Continuă să-l viziteze pe Wilbur de trei ori pe zi, exact la ora mesei, iar Wilbur îşi ţinu promisiunea făcută. Wilbur îl lăsa întotdeauna pe şobolan să mănânce primul. Abia după ce Templeton era sătul, mânca şi Wilbur. Pentru că mânca peste măsură, Templeton ajunsese mai mare şi mai gras decât orice şobolan văzut vreodată. Era gigantic. Cam cât o tânără marmotă.

Bătrâna oaie îi atrase într-o zi atenţia că s-a îngrăşat prea tare.

— Ai trăi mai mult, spuse bătrâna oaie, dacă ai mânca mai puţin.

— Cine vrea să trăiască pentru totdeauna? şuieră şobolanul. Eu sunt un mâncăcios notoriu şi simt o nespusă satisfacţie să mă îndop.

Se bătu pe burtă, rânji la oaie şi se căţără pe scări, să se culce.

Toată iarna, Wilbur nu scăpă din ochi sacul de ouă al lui Charlotte, ca şi cum şi-ar fi păzit proprii copii. Făcuse un loc special în balegă pentru sac, în apropierea gardului. În nopţile foarte reci se aşeza în aşa fel încât răsuflarea lui să încălzească sacul. Pentru Wilbur nu era nimic mai important în viaţă decât acel obiect rotund; nimic altceva nu conta. Răbdător, aştepta sfârşitul iernii şi venirea micilor păianjeni. Viaţa este minunată când aştepţi ceva să se întâmple sau când aştepţi să iasă pui.

În sfârşit, iarna se termină.

— Am auzit broaştele azi, spuse bătrâna oaie într-o seară. Ascultă! Se aud şi acum.

Wilbur stătu liniştit şi ciuli urechea. Dinspre iaz, se auzeau în cor vocile a sute de broscuţe.

— Primăvară! spuse bătrâna oaie, gânditoare. Din nou primăvară.

Wilbur văzu că în spatele oii păşea un mieluşel. Trecuseră doar câteva ore de când se născuse.

Zăpada se topea. Pârâiaşele se umflau şi ieşeau din albie. O rândunea cu pieptul dungat cânta pe o ramură. Lumina era mai puternică, zorii se iveau mai devreme. Aproape în fiecare dimineaţă câte un mieluşel se năştea în ţarcul oilor. Gâsca şedea pe nouă ouă. Cerul părea nesfârşit şi un vânt cald adia, purtând cu el ultimele fire din vechea pânză a lui Charlotte.

Într-o frumoasă dimineaţă însorită, după micul dejun, Wilbur studia preţiosul lui sac. Era liniştit. Cum stătea acolo, observă că se mişcă ceva. Se apropie şi se uită atent. Un păienjenel se strecură din sac. Nu era mai mare decât un bob de nisip – cam cât un vârf de ac. Era gri şi avea o linie neagră pe abdomen. Picioarele îi erau şi ele gri şi cafenii. Arăta exact ca Charlotte.

Wilbur tremură tot când îl văzu. Micul păianjen îi făcu cu mâna. Wilbur privi sacul mai atent. Alţi doi păienjenei ieşiseră şi făceau şi ei cu mâna. Se căţărau de jur împrejurul sacului, explorându-şi lumea. Urmară încă trei păianjeni, apoi alţi opt. Pe urmă zece. Copiii lui Charlotte veniseră, în sfârşit pe lume. Inima lui Wilbur bătea puternic, începu să guiţe, apoi făcu o piruetă, împroşcând cu balegă. Se dădu peste cap şi se opri exact în faţa copiilor lui Charlotte.

— Hai, salut! spuse el.

Primul păianjen îl salută şi el, dar vocea lui era atât de slabă că Wilbur nu-l putu auzi.

— Sunt un vechi prieten de-al mamei voastre, spuse Wilbur. Mă bucur să vă văd. Ce faceţi, sunteţi bine?

Micii păianjeni îşi agitau picioruşele. Wilbur îşi dădea seama după reacţia lor că erau bucuroşi să-l vadă.

— Pot să vă aduc ceva? Aveţi nevoie de ceva? îi întrebă.

Tinerii păianjeni nu ştiau decât să dea din picioruşe. Apoi, timp de câteva zile şi câteva nopţi se căţărară pe ici, pe colo, în sus şi-n jos, jur-împrejur, făcându-i semne lui Wilbur, trăgând mici fire în urma lor şi explorându-şi căminul. Erau sute. Wilbur nu-i putea număra, dar ştia că avea o mulţime de prieteni. Creşteau destul de rapid. Curând, fiecare din ei era mare cât o gaură lăsată de un glonţ. Ţeseau pânze mici lângă sac.

Apoi sosi o dimineaţă liniştită când domnul Zuckerman deschise o uşă în celălalt capăt al hambarului. O adiere caldă se simţi în pivniţă. Aerul mirosea a pământ umed, a păduri de molid şi a primăvară dulce. Micii păianjeni simţiră curentul cald. Unul se urcă pe marginea gardului, apoi făcu ceva care îl surprinse enorm pe Wilbur: stând în cap, îşi ridică picioruşele în aer şi dădu drumul unui nor fin de mătase, ce forma un balon. În timp ce Wilbur privea, păianjenul îşi dădu drumul de pe gard şi se lăsă luat de vânt.

— La revedere, spuse el pe când ieşea din hambar.

— Stai o clipă, strigă Wilbur, unde-ţi închipui că pleci?

Dar păianjenul era deja în afara razei lui vizuale. Apoi alt păienjenel urcă în partea de sus a gardului, stătu în cap, făcu un balon şi zbură de acolo. Apoi altul şi altul. În scurt timp, aerul era plin de baloane, fiecare purtând câte un păianjen. Wilbur era exasperat. Copiii lui Charlotte se înghesuiau să plece.

— Veniţi înapoi, copii! le strigă.

— La revedere! strigau ei. La revedere, la revedere!

În sfârşit, un păianjen mic se opri câteva secunde, să-i vorbească lui Wilbur, înainte de a-şi face balonul:

— Ăsta-i momentul nostru; trebuie să mergem mai departe. Suntem aeronauţi şi vom merge în lume, să ţesem pânze.

— Dar unde? vru să ştie Wilbur.

— Oriunde ne duce vântul. Sus, jos, aproape, departe. Către est, către vest, la nord, la sud. Ne lăsăm purtaţi de adiere.

— Plecaţi toţi? întrebă Wilbur. Nu se poate. Aş rămâne singur, fără niciun prieten. Mama voastră n-ar fi de acord, sunt sigur.

Aerul era acum aşa de plin de aeronauţi, încât în hambar părea că se lăsase ceaţă. Zeci de baloane se ridicau, rotindu-se şi ieşind pe uşă, purtate de vântul blând. Strigăte slabe de adio ajungeau la urechile lui Wilbur. Nu mai putea să privească. Dezolat, se lăsă să cadă, închizând ochii. Parcă venise sfârşitul lumii, acum, că era părăsit de copiii lui Charlotte. Wilbur plânse până adormi.

Când se trezi era după-amiază, târziu. Se uită la sacul pentru ouă. Era gol. Ridică privirea. Aeronauţii nu mai erau. Apoi merse posomorât spre uşă, unde fusese pânza lui Charlotte. Stătea acolo, gândindu-se la ea, când auzi o voce subţire.

— Salutare! spuse vocea. Sunt aici, sus.

— Şi eu, spuse un alt glas subţirel.

— Şi eu, spuse o a treia voce. Noi trei rămânem aici. Ne place locul ăsta şi ne place de tine.

Wilbur ridică privirea şi văzu în colţul uşii trei mici pânze de păianjen. La fiecare pânză lucra una dintre fiicele lui Charlotte.

— Să-nţeleg că sunteţi hotărâţi să locuiţi aici, în pivniţa hambarului şi că voi avea trei prieteni?

— Da, într-adevăr, spuseră păianjenii.

— Cum vă numiţi, vă rog? întrebă Wilbur, tremurând de bucurie.

— Îţi spun numele meu, răspunse primul păianjen mititel, dacă-mi spui de ce tremuri.

— Tremur de bucurie, spuse Wilbur.

— Atunci numele meu e Joy[1], spuse primul păianjen.

— Care era litera din mijloc din numele mamei? întrebă al doilea păianjen.

— „A”, răspunse Wilbur.

— Atunci numele meu e Aranea, spuse păianjenul.

— Dar eu? întrebă al treilea păianjen. Îmi alegeţi şi mie, vă rog, un nume drăguţ, delicat – ceva nu prea lung, nu prea împopoţonat şi nu prea banal?

Wilbur căzu pe gânduri.

— Nellie? propuse el.

— Bine, îmi place foarte mult, spuse cel de-al treilea păianjen. Îmi puteţi spune Nellie, adăugă încântat şi continuă să-şi ţească pânza.

Wilbur nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

Simţea că trebuie să ţină un scurt discurs cu această ocazie foarte importantă.

— Joy! Aranea! Nellie! începu el. Bun venit în pivniţa hambarului. Aţi ales o uşă goală de care să vă prindeţi pânzele. Cred ar fi corect să vă spun că i-am fost devotat mamei voastre. De fapt, chiar îi datorez viaţa. A fost extraordinară, frumoasă şi loială până-n ultima clipă. Îi voi păstra mereu o amintire deosebită. Vouă, fiicelor ei, vă făgăduiesc prietenia mea pentru totdeauna.

— Eu ţi-o făgăduiesc pe a mea, spuse Joy.

---

[1] Joy – „bucurie” (în engl.) (n.tr.).

— Şi eu, spuse Aranea.

— Şi eu la fel, spuse Nellie, care tocmai reuşise să prindă o musculiţă.

Era o zi fericită pentru Wilbur. Şi au urmat multe alte zile liniştite.

Şi cum trecea vremea, iar lunile şi anii veneau şi plecau, el n-a rămas niciodată fără prieteni. Fern nu mai venea atât de des în hambar. Creştea şi încerca să evite chestiile copilăreşti, cum ar fi statul pe un scăunel de muls, lângă o cocină. Dar copiii lui Charlotte şi nepoţii şi strănepoţii ei au locuit, an de an, pe pragul uşii. În fiecare primăvară, alţi păianjeni mititei ieşeau din ouă, luând locul celor bătrâni. Majoritatea lor plecau în zbor cu baloanele lor. Dar întotdeauna doi sau trei dintre ei rămâneau pe pragul uşii, să aibă grijă de casă.

Domnul Zuckerman avu mare grijă de Wilbur, tot restul vieţii lui, iar porcul era deseori vizitat de prieteni şi de admiratori, pentru că nimeni nu uitase anul triumfului său şi miracolul pânzei de păianjen. Viaţa în hambar era plăcută, zi şi noapte, iarna şi vara, primăvara şi toamna, în zilele posomorâte şi în cele luminoase. Lui Wilbur i se părea cel mai frumos loc din lume; iubea această pivniţă încântător de caldă, cu gâştele guralive, anotimpurile trecătoare, căldura soarelui, trecerea rândunelelor, apropierea şobolanilor, monotonia oilor, dragostea păianjenilor, mirosul balegii – acolo, totul era minunat.

Wilbur n-o uită niciodată pe Charlotte. Cu toate că îi iubea foarte mult copiii, niciunul dintre micii păianjeni nu reuşi să-i ia locul în inima lui. Charlotte era unică.

Nu se întâmplă des să-ţi fie alături cineva, atât ca prieten adevărat cât şi ca bun scriitor.

S-a întâmplat să fie Charlotte.

E.B. White, jurnalist și autor a șaptesprezece cărți, membru al Academiei Americane de Arte și Litere, s-a născut la Vernon, New York. Printre numeroasele distincții literare obținute de-a lungul carierei sale de scriitor, se numără și medalia Laura Ingalls Wilder, primită pentru cărțile de copii *Stuart Little* și *Pînza lui Charlotte*.

Cartea vorbește despre prietenie, afecțiune și protecție, despre aventură și miracol, despre viață și moarte, despre încredere și trădare, despre plăcere și durere și despre trecerea timpului. Ca operă literară, este aproape perfectă și aproape magică prin modul de realizare.

Eudora Welty,
THE NEW YORK TIMES

Asta da, porc!

Acestea sînt cuvintele pe care Charlotte, un păianjen care trăiește sus, într-un colț al hambarului, le-a țesut pe pînza ei, pentru a-și exprima sentimentele față de Wilbur, purceluşul. Pe Wilbur îl iubește toată lumea: și Fern, fetița care i-a dat lăptic cu biberonul, salvîndu-l de la moarte; și gîștele, și oițele din ogradă, pînă și șobolanul Templeton. Viața pe care o duce în coteţul lui ar fi minunată, dacă stăpînii n-ar plănui să-l taie de Crăciun. Așa că prietenii lui se pun pe făcut planuri de salvare, iar Charlotte, pe țesut pînze... miraculoase.

Această minunată carte clasică este ecranizată de Paramount Pictures și Nickelodeon Movies, beneficiind de voci de excepție
JULIA ROBERTS (păianjenul Charlotte)
OPRAH WINFREY (Gîsca)
și de interpretarea actriței
DAKOTA FANNING (Fern)

Front panel image TM & © 2006 Paramount Pictures Corp.
Toate drepturile rezervate

WALDEN MEDIA

united international pictures

rao international publishing company

ISBN (10) 973-103-049-2
ISBN (13) 978-973-103-049-4

9789731030494

www.rao.ro
www.raobooks.com